

Απέναντι στην τρομοκρατία των ιμπεριαλιστών και των μαντρόσκυλών τους

Οι λαοί αντιστέκονται με κάθε τρόπο Αλληλεγγύη στην Παλαιστινιακή αντίσταση Να σταματήσει η σφαγή τώρα

Οι λαοί όλου του πλανήτη παρακολουθούν με οργή την προσπάθεια εξόντωσης ενός ολόκληρου λαού, που βρίσκεται από δεκαετίες φυλακισμένος σε μια λωρίδα της γης του από τους φασίστες σιωνιστές του Ισραήλ. Αυτή η καταδυνάστευση, με δολοφονίες και φυλακίσεις του ανθού της παλαιστινιακής γης, των αγωνιστών της αλλά και των αμάχων, εδώ και δεκαετίες του στερεί το δικαίωμα να έχει πατρίδα, δικαιώματα και εν τέλει ελευθερία να ζήσει κανονικά κι όχι ως πρόσφυγας, στοιβαγμένος σε μικρά κελιά που τα ονομάζει καταυλισμούς ή σε μεγαλύτερες φυλακές, όπως η λωρίδα της Γάζας. Κι όταν αυτός ο λαός εξεγείρεται, φροντίζει να τον βαφτίσει τρομοκράτη, ώστε να μπορεί με βομβαρδισμούς στις πόλεις του, με στέρηση νερού, τροφής και ενέργειας, να τον οδηγήσει στην εξόντωση ή στην προσφυγιά. Μετά από 200 χρόνια περίπου, η αν-

θρωπότητα βρίσκεται να παρακολουθεί ένα νέο Μεσολόγγι στην άκρη αυτής της ανθρωπογέννας θάλασσας, της Μεσογείου, με το σύνολο των ιμπεριαλιστών και των... πολιτισμένων υποτακτικών τους κυβερνήσεων, αλλά και με την πλειοψηφία των ...δήθεν προοδευτικών αντιπολιτεύσεων να επιχαιρούν και να παροτρύνουν το Ισραήλ να συνεχίσει το κτηνώδες του έργο, αλλά με πιο μετριοπάθεια, αφήνοντας κι εδώ μια λύση «εξόδου» στην... έρημο του Σινά, για να τους αποτελειώσει ή με βομβαρδισμούς ή η ίδια η φύση. Το έγκλημα στο νοσοκομείο Αλ Ακλί της Γάζας, με πάνω από 500 νεκρούς, αλλά και στο Τζαμί με νέους νεκρούς, ήρθε να επιβεβαιώσει την ωμότητα του Νετανιάχου και την αποφασιστικότητα του να ισοπεδώσει τη Γάζα, εξωθώντας 2 εκατομμύρια αμάχους στην προσφυγιά ή τον θάνατο. Η επίσκεψη του μεγαλύτερου μακελλάρη των λαών,

Μπαίντεν, και η πλήρης κάλυψη των εγκλημάτων του ισραηλινού προέδρου, αλλά και η υπόσχεση για ένα «πρωτοφανές» πακέτο εξοπλιστικών στη μεγαλύτερη πολεμική μηχανή της περιοχής της Μ. Ανατολής δείχνει την παράλληλη στόχευση του αμερικανοΝΑΤΟϊκού ιμπεριαλισμού: εξολόθρευση των αντιστάσεων που προβάλλουν οι λαοί της περιοχής, με πρωτεργάτες τους Παλαιστίνιους, ώστε μετά τη βραχυκύκλωση του σχεδίου Αβραάμ με τη σχεδιαζόμενη αναγνώριση από τη Σ. Αραβία του Ισραήλ, να επιτευχθεί η ενίσχυση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής απέναντι στους άλλους επίδοξους ιμπεριαλιστές, που προωθούν δυναμικά τη γεωστρατηγική τους ενίσχυση στην περιοχή με στρατιωτική παρουσία (Ρωσία/Συρία), αλλά και με διπλωματικές κινήσεις σε Ιράν, Αίγυπτο και Σ. Αραβία (Κίνα, Ρωσία).

συνέχεια στη σελ. 2

ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ

**Ο «αριστερός επιχειρηματίας»
Κασσελάκης και η αποδαιμονοποίηση
του κεφαλαίου**

Ο Κασσελάκης και η νέα ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ πράγματι περνάνε στο «επόμενο στάδιο της ιστορικής του πορείας» με ξεκάθαρες δεσμεύσεις απέναντι στην ντόπια ολιγαρχία και συνολικά στις δυνάμεις του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου.

(σελ. 5)

Εκλογές ΟΤΑ με φόντο τον αρνητικό
συσχετισμό δύναμης

**Ήττα της ΝΔ, σκριαμαχία ΣΥΡΙΖΑ-
ΠΑΣΟΚ, αποχή**

Οι εκλογές στους ΟΤΑ φορτώνουν άλλο ένα πρόβλημα στο σύστημα, επιπρόσθετα στο σοβαρό ζήτημα της διαμόρφωσης του δεύτερου πυλώνα της αστικής διαχείρισης που κληρονόμησε από τις Βουλευτικές: την εκλογική ήττα του κατεξοχόν πυλώνα σταθερότητας, τους πρώτους τριγμούς του «ακλόνητου» 41%. Μόνο οι λαϊκοί εργατικοί αγώνες, στο πεδίο της ταξικής πάλης, μπορούν να μετατρέψουν τους τριγμούς σε ρήγμα.

(σελ.7)

Προχωρά η επίθεση - Πλήρης απραξία των
συνδικαλιστικών ηγεσιών

**Η απάντηση βρίσκεται στην
οργάνωση και τους αγώνες
των εργαζομένων**

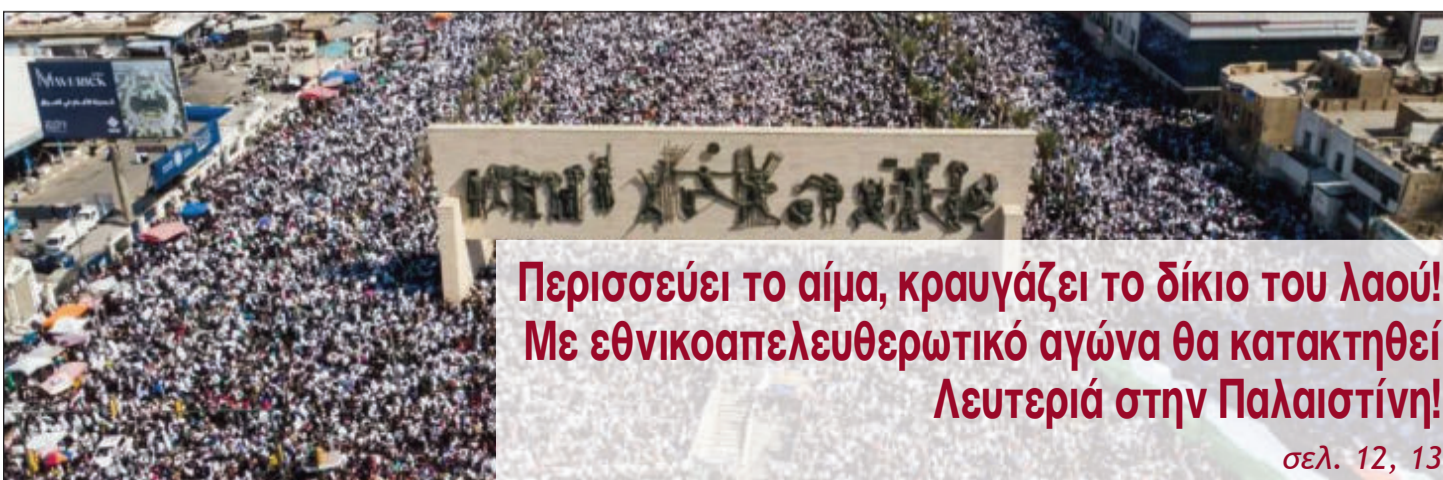
(σελ.11)

Η νεολαία να απαντήσει εδώ και τώρα!

**Να ανοίξει το ζήτημα της
Παλαιστίνης στους φοιτητικούς
συλλόγους**

Ο αγώνας του Παλαιστινιακού λαού πρέπει να ανοικτεί στους Φοιτητικούς Συλλόγους. Είναι χρέος κάθε πολιτικής δύναμης με αναφορά στην επαναστατική Αριστερά να χαράξει αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση στα πανεπιστήμια.

(σελ.22)

**Περισσεύει το αίμα, κραυγάζει το δίκιο του λαού!
Με εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα θα κατακτηθεί
Λευτεριά στην Παλαιστίνη!**

σελ. 12, 13

**Η άγρια ιμπεριαλιστική
σύγκρουση για την
παγκόσμια κυριαρχία
αναστατώνει τον πλανήτη
Πραγματική διέξοδος στην
επαναστατική συγκρότηση
της πάλης των λαών**

(σελ. 18, 19)

Απέναντι στην τρομοκρατία των ιμπεριαλιστών και των μαντρόσκυλων τους

Οι λαοί αντιστέκονται με κάθε τρόπο Αλληλεγγύη στην Παλαιστινιακή αντίσταση Να σταματήσει η σφαγή τώρα

συνέχεια από σελ. 1

Ενδύοντας με θρησκευτικό προφίλ τη δίκαιη ένοπλη εξέγερση και πατώντας σε λαθεμένες ενέργειες της Χαμάς, αποκρύπτει ότι το σύνολο των οργανώσεων της παλαιστινιακής αντίστασης, πλην της ξεπουλημένης ηγεσίας της Φατάχ, συμμετέχουν στην αντίσταση και στον ένοπλο αγώνα που επέλεξε ως απάντηση ο παλαιστινιακός λαός. Δεν είναι, άλλωστε, η πρώτη φορά που οι φασίστες σιωνιστές καταπνίγουν στο αίμα την αντίσταση των Παλαιστίνιων, ακόμη κι όταν οι «επιθέσεις» τους πραγματοποιούνταν μόνο με... σφεντόνες, από παιδιά που έμαθαν ότι μόνο με αντίσταση μπορούν να κερδίσουν πατρίδα και ελπίδα για μέλλον.

Κανείς, λοιπόν, δεν επιτρέπεται να δείχνει δισταγμό στη συστράτευσή του σε αυτόν τον δίκαιο αγώνα που εξελίσσεται στην Παλαιστίνη και επιβάλλεται να καταγγείλει όλους αυτούς τους εθνοπατριώτες «αντιτρομοκράτες», που καταγγέλλουν τους Παλαιστίνιους που αντιστέκονται.

Καμιά συμμετοχή της χώρας στην περικύκλωση της Γάζας

Το σύνολο του αστικού προσωπικού, κυβέρνηση και «αντιπολίτευση», φρόντισαν απροσημάιστα να ταυτιστούν με τους σιωνιστές δολοφόνους και να ανταποκριθούν στα κελεύσματα των Αμερικάνων για συμμετοχή με πολεμικό πλοίο (μέχρι τώρα) στην περικύκλωση και άμεση στρατιωτική απειλή στα παράλια των Παλαιστίνιων. Η ανοικτά εκθρική στάση τους στα αισθήματα του λαού μας απέναντι στον στραγγαλισμό των Παλαιστίνιων που υλοποιεί ο Νετανιάχου με την παρότρυνση των ΝΑΤΟϊκών, αποκάλυψε ξανά στα μάτια του λαού τον επικίνδυνο και αντιδραστικό ρόλο των αστικών κομμάτων της χώρας, ακόμη και αυτών που αυτοαποκαλούνται «προοδευτικά», και έρχεται να εμπεδώσει με ακόμη πιο παταγώδη τρόπο την απαξίωση που καταγράφεται απέναντί τους από τα λαϊκά στρώματα. Με κοινό πρόταγμα το δικαίωμα για «αυτοάμυνα» των σιωνιστών φασιστών και την απελευθέρωση των ομήρων, παραγράφουν με खुδαίο τρόπο τα εγκλήματα που έχουν εκτελεστεί στον λαό της Παλαιστίνης για δεκαετίες και δικαιολογούν τα νέα. Από κοντά, στρατευμένα με λύσσα τα ΜΜΕ, που με τις ψευδείς ειδήσεις που αναπαράγουν πανομοιότυπα, προσπαθούν αν αποδείξουν πόσο «κτήνος είναι αυτός ο λαός», όπως άλλωστε τον αποκάλυψε και ο υπ. Άμυνας του Νετανιάχου.

Η απόφαση του Μητσοτάκη να συμπαρσασταθεί από κοντά στον Νετανιάχου δείχνει τις χρεώσεις που έχει αναλάβει απέναντι στους Αμερικάνους, αλλά και την επιδίωξη να ενισχύσει το τρίγωνο συνεργασίας με Ισραήλ και Κύπρο ως αντίβαρο στην... ασταθή, για τη Δύση, Τουρκία, που παρεμβαίνει στην περιοχή ως εγγυητής της μοίρας των Παλαιστίνιων και γενι-

κότερα των Αράβων μουσουλμάνων. Τα «παιχνίδια» που παίζονται στην περιοχή είναι πολλαπλά και άκρως επικίνδυνα για τους λαούς της, καθώς το δράμα που βιώνουν οι Παλαιστίνιοι είναι απλά η προβολή της τύχης που ετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές για όλους τους γύρω λαούς, ακόμη και για τους πλέον «πρόθυμους». Η αναβολή του ταξιδιού δεν έχει να κάνει προφανώς με μέτρα ασφάλειας, αλλά με την απροθυμία των υπόλοιπων τριών, Αμπάς, Σίσι και Βασιλιά Ιορδανίας, μετά τη μαζική δολοφονία στο νοσοκομείο -που μπορεί να χρεωθεί έως και έγκλημα πολέμου για το Ισραήλ- να αποφασίσουν με τον Μπάιντεν την καταδίκη των Παλαιστίνιων.

Όσο για τους όμηρους, η τακτική του ισραηλινού στρατού να βομβαρδίζει κατοικημένες περιοχές συνεπάγεται την αναγνώριση της καταδίκης των ομήρων, κάτι που το Ισραήλ έχει θεσμοθετήσει με την Οδηγία Αννίβας. Η Οδηγία Αννίβας αφορά τη μη σύλληψη στρατιωτών. Η οδηγία αυτή είναι σε χρήση από το 1980, με απόφαση του Ισραηλινού Στρατού. Η οδηγία αυτή επιτρέπει τη χρήση κάθε τρόπου, ώστε να μην υπάρξει σύλληψη και φυλάκιση στρατιωτικού. Επιτρέπει δε, το να τεθεί η ζωή του ομήρου σε κίνδυνο.

Αυτή η φασιστική πολιτική έχει ξεσηκώσει μαζικό κύμα διαμαρτυρίας στο εσωτερικό του Ισραήλ, που χρεώνουν στον Νετανιάχου ευθύνες για την απώλεια των ομήρων. Ακόμη και στο Καπιτώλιο στις ΗΠΑ, Αμερικανοεβραίοι που ζητούν να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί, επικείμερη εισβολή που οδήγησε σε 300 και πλέον συλλήψεις.

Νέο σκηνικό στο εσωτερικό πολιτικό πεδίο

Εν μέσω αυτών των τραγικών εξελίξεων ολοκληρώθηκε ο Β' γύρος των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών. Η ΝΔ μίλησε για δύσκολη βραδιά, ενώ οι υπόλοιποι διεκδικητές θριαμβολογούν για ρήγματα και ανατροπές στο πολιτικό σκηνικό. Πόσο ανατροπές, όμως, προκάλεσαν τα αποτελέσματα; Είναι αλήθεια ότι για πρώτη φορά μετά από διαδοχικές εκλογικές διαδικασίες, η κυβέρνηση υπέστη μια ήττα σε εκλογικό επίπεδο. Είναι σίγουρο ότι η συντριπτική επίθεση που δέχονται τα λαϊκά στρώματα και η έπαρση που επέδειξε μετά τον α' γύρο η κυβέρνηση έπαιξαν τον ρόλο τους. Επίσης σίγουρο είναι ότι η αλαζονεία που έφερε την προεκλογική εικόνα μιας Δεξιάς του '60, όπου όποιος δεν είναι μαζί της, δεν πρόκειται να πάρει ευρώ και είναι επικίνδυνος για τους δημότες, δείχνει την επιδίωξή της να εντείνει την επίθεση, από τη θέση ισχύος που της έδωσε το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών και μάλιστα να παροτρύνεται, ακόμη και μετά την απώλεια Νομαρχιών και των δύο βασικών Δήμων, να μην κωλώσει και να προωθήσει τις μεταρρυθμίσεις της.

Ακόμη και η στάση της στο παλαιστινιακό, όπου κατηγορήθηκε υποψήφιος δήμαρχος στο Χαλάνδρι ως ανίκανος και ακραίος γιατί στήριξε την παλαιστινιακή αντίσταση, ενίσχυσε την οργή των λαϊκών στρωμάτων, που παλεύουν να επιβιώσουν με την ξέφρενη ακρίβεια, τους εγκαταλελειμμένους μέσα στις λάσπες και τις καταστροφές που προκλήθηκαν από την πολιτική της κυβέρνησης για μη αντιμετώπιση πλημμυρικών φαινομένων, για την εγκληματική της ευθύνη για τα Τέμπη, αλλά και για τη διάλυση των νοσοκομείων. Ήταν μια συσώρευση αγανάκτησης που περιορισμένα εκφράστηκε στον Β' γύρο, μιας και η αδυναμία μιας πειστικής εναλλακτικής διεξόδου έχει ενταθεί, καταγράφοντας μια εκτεταμένη απαξίωση του πολιτικού προσωπικού, κάτι που οδήγησε σε μαζικότατη αποχή από τις κάλπες.

Η επίκληση λοιπόν του... ρήγματος από το ΠΑΣΟΚ μετά τα εκλογικά του κέρδη προσπαθεί να δείξει μια αναβάθμιση του ρόλου του, ενώ ο... ενθουσιασμός του Κασσελάκη ότι «απόψε είναι η πρώτη νύχτα χαράς» πόρρω απέχει από τα κουκιά που κατέγραψε, πολύ περισσότερο από τις επιτυχίες όσων στήριξε. Καμιά αλλαγή επί της ουσίας -κι όχι αν θα μπουν όλες ή κάποιες κάμερες, όπως λέει ο νέος δήμαρχος- δεν πρόκειται να δει ο λαός με τους νέους δημοτικούς άρχοντες. Όπως φάνηκε και από το ντιμπίτ, όλοι κινούνται στο πλαίσιο που οι εντολές της ΕΕ για χρηματοδοτήσεις επιτρέπουν. Ακόμη και ο Κουτσούμπας, στις δηλώσεις του για τις υποψηφιότητες του ΚΚΕ, τόνισε το παράδειγμα του Πελετιδίδη για τη «φιλολαϊκή αξιοποίηση των χρηματοδοτήσεων της ΕΕ», καλλιεργώντας αυταπάτες για άλλη μια φορά. Δεν είναι τυχαίο, βέβαια, ότι ενώ έγιναν δύο διαδηλώσεις για την Παλαιστίνη στη διάρκεια των εκλογών, το ΚΚΕ δεν εμφανίστηκε, ώστε να μην διακινδυνεύσει τα εκλογικά αποτελέσματα και μόλις την Τετάρτη έβαλε τα σωματεία του να καλέσουν διαδήλωση. Τέτοια εκλογολαγνεία.

Η πάλη του λαού να οργανωθεί

Η δεξιά, αντιδραστική μετατόπιση του

πολιτικού σκηνικού που εξελίσσεται από χρόνια δεν ανατράπηκε, βέβαια, από τα εκλογικά αποτελέσματα των περιφερειακών εκλογών. Ούτε θα μπορούσε, άλλωστε, κατά την άποψή μας. Σίγουρα τα λαϊκά στρώματα, με την έστω περιορισμένη καταψήφιση της κυβέρνησης, κατέγραψαν την εναντίωσή τους στην αντιλαϊκή πολιτική της. Η συμμετοχή, όμως, στις αντιστάσεις που θα προκύψουν και προκύπτουν απέναντι στις επιθέσεις στις κατακτήσεις του και στις διεκδικήσεις του για μισθούς, υγεία, παιδεία, για πλήρη αποζημίωση των πληγέντων, είναι αυτή που θα καθορίσει την πορεία επανακατάκτησης της ζωής του και του μέλλοντος των παιδιών του. Ακόμα, η σθεναρή του υπεράσπιση του αγώνα των Παλαιστίνιων είναι ένδειξη των αντιιμπεριαλιστικών του διαθέσεων, που συστηματικά επιχειρήθηκε η υπόσκαψη τους και συμβάλλει στην οικοδόμηση μιας νέας αντιπολεμικής αντιιμπεριαλιστικής συνείδησης, που θα πρέπει να ενισχυθεί, γιατί αφορά όχι μόνο τον λαό στη Γάζα, αλλά και τον δικό μας λαό, που κινδυνεύει να συμπαρασυρθεί στους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών από την Ουκρανία έως την Παλαιστίνη και την αναζοπύρωση νέας έντασης γύρω από το Αιγαίο. Τα αεροπλανοφόρα των Αμερικάνων αλλά και οι παρεμβάσεις Ρωσίας και Κίνας, καθώς και των περιφερειακών παιχτών (Ερντογάν, εμίρηδες και φασίστες τύπου Σίσι) δείχνουν ότι όλη η περιοχή είναι έτοιμη να αρπάξει φωτιά και σε συνδυασμό με τον πόλεμο στην Ουκρανία αλλά και τους εθνικισμούς στα Βαλκάνια, να οδηγήσει σε τραγικές εξελίξεις πολύ πέρα από τις γειτονικές χώρες.

Τα 50χρονα του Πολυτεχνείου, σε συνδυασμό με τη συνέχιση των διαδηλώσεων για την Παλαιστίνη, θα πρέπει να αποτελέσουν έναυσμα για νέους αγώνες απέναντι στους πραγματικούς τρομοκράτες των λαών, που δεν είναι άλλοι από τους ιμπεριαλιστές, αλλά και συνολικά απέναντι στο απάνθρωπο καπιταλιστικό σύστημα της εκμετάλλευσης και της οπισθοδρόμησης της κοινωνίας σε βάρβαρες εποχές και πολιτικές.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Ένας χρόνος χωρίς τον Αντρέα...

Ένας χρόνος συμπληρώθηκε στις 18 Οκτώβρη από τον χαμό του συντρόφου μας Αντρέα Βογιατζόγλου, γραμματέα της Οργάνωσής μας.

Ένας χρόνος στον οποίο προσπαθήσαμε να μάθουμε να διαδηλώνουμε, να παρεμβαίνουμε, να συζητάμε, να συνεδριάζουμε χωρίς αυτόν, αλλά μάλλον δεν το καταφέραμε. Όχι γιατί σταματήσαμε να παλεύουμε, ούτε γιατί ρίξαμε τους ρυθμούς της δράσης μας. Μάλλον το αντίθετο κάναμε. Αλλά γιατί δεν μπορούσαμε και δεν μπορούμε να χωνέψουμε ότι δεν είναι δίπλα μας να μας καθοδηγεί, να μας στηρίζει, να μας δίνει κουράγιο...

Πλούσια η δράση της Οργάνωσής μας αυτόν τον χρόνο. Η πρόταση συντονισμού και κοινής δράσης, η συμμετοχή στις μαζικές κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη και το έγκλημα στην Πύλο και σε όσες άλλες ξεπούσαν σε χώρους εργαζόμενων και νεολαίας, η συμμετοχή στις δυο απανωτές εκλογικές αναμετρήσεις, οι παρεμβάσεις για τις εγκληματικές καταστροφές στον Έβρο και τη Θεσσαλία, η παρέμβαση μας στις Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές.

Και σε κάθε βήμα, σε κάθε σύνθημα, σε κάθε αράδα που γραφόταν σ' αυτήν την εφημερίδα ο Αντρέας ήταν παρών! Η άποψή του, η ζωντάνια του, η αποφασιστικότητά του, η πίστη του στις δυνάμεις του λαού, η εμπιστοσύνη του στην Οργάνωσή μας. Όλα αυτά που πρόσφερε σε όλους μας, στην κοινή μας προσπάθεια, στο λαϊκό κίνημα της χώρας μας.

Στην πικρή αυτή επέτειο, οι εκδόσεις Εκτός των Τειχών προχωρούν στην έκδοση μιας συλλογής κάποιων βασικών πολιτικοϊδεολογικών κειμένων του. Αφενός ως ένδειξη μνήμης και τιμής στον σύντροφο, αφεντέρου ως συμβολή στην πολιτική και ιδεολογική ισχυροποίηση ενός μάχιμου, αγωνιστικού δυναμικού, στην κατεύθυνση της ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος της εποχής μας. Μιας συγκρότησης που τόσο αναγκαία είναι, ειδικά στη σημερινή περίοδο άγριας συστημικής επίθεσης και αποσυγκρότησης του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος.

Η παρουσίαση του βιβλίου θα γίνει στην Αθήνα τη Δευτέρα 30 Οκτώβρη, στις 7:00μ.μ., στο κτίριο της ΕΣΗΕΑ, Ακαδημίας 20, στην αίθουσα «Γεώργιος Καραντζάς» στον 1ο όροφο

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Στη μνήμη του σ. Αντρέα Βογιατζόγλου, ο συναγωνιστής Γ.Ζ. προσφέρει στην Π.Σ. 100ευρώ

Από τη Σύνταξη

Μια διόρθωση ιστορική, αλλά αναγκαία. Στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ εκ παραδρομής γράφτηκε ότι η επίσκεψη του Σοφοκλή Βενιζέλου στις ΗΠΑ, όπου του υπέδειξαν να συστήσει την Ένωση Κέντρου, έγινε το 1963 και όχι το 1961, όπως πραγματικά συνέβη.

Αποψη

Η καλά ενορχηστρωμένη εκστρατεία προπαγάνδας του σιωνιστικού κράτους και των ιμπεριαλιστικών επιτελείων σε ΗΠΑ-ΕΕ παρουσιάζει τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων ως «πόλεμο Ισραήλ-Χαμάς». Σύμφωνα με το κυρίαρχο αφήγημα, που αναμασιέται πρόθυμα από το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα και τα εγχώρια μέσα μαζικής αποβλάκωσης, από τη μία πλευρά βρίσκεται η «βαρβαρότητα των ισλαμιστών τρομοκρατών», ενώ από την άλλη το υποτιθέμενο «δικαίωμα στην αυτοάμυνα» του κράτους-τρομοκράτη.

Οι πρωταθλητές στην υποκρισία, για τους οποίους δεν υπάρχει όριο ψεύδους και αθλιότητας που να μην έχουν ξεπεράσει, νομίζουν πως με αυτόν τον τρόπο θα σβήσουν τα διαχρονικά εγκλήματα του Ισραήλ σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, στα οποία είναι πρωταγωνιστές και συνένοχοι. Τι κι αν οι Παλαιστίνιοι δολοφονούνται, εκτοπίζονται, φυλακίζονται και βιώνουν την πιο ωμή καταπίεση από τους κατακτητές της γης τους εδώ και περίπου 8 δεκαετίες; Οι λαοί του κόσμου πρέπει να πιστέψουν ότι η Χαμάς

στινιακή αντίσταση και οι υποστηρικτές της, ανεξαρτήτως ιδεολογικής τοποθέτησης.

Γιατί φυσικά και δεν είναι το θέμα μας η συμφωνία ή όχι με τις μεθόδους πάλης που χρησιμοποιεί η Χαμάς και εν γένει οι αντιδραστικές κοινωνικές-πολιτικές ισλαμικές δυνάμεις που ηγεμονεύουν στην παρούσα φάση στην πάλη των Παλαιστίνιων. Η πολεμική σε αυτές, εξάλλου, είναι καθήκον των κομμουνιστών διεθνώς και ιδιαίτερα των παλαιστινιακών επαναστατικών οργανώσεων που συμμετέχουν στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Και το μοναδικό πραγματικό πεδίο για να ξεδιπλωθεί είναι ο ίδιος ο αγώνας!

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει, επίσης, ότι η πίεση από τους ιμπεριαλιστές και το Ισραήλ δεν ασκείται μόνο για την καταδίκη των μορφών πάλης που προκρίνονται, αλλά επεκτείνεται και στο ίδιο το περιεχόμενο και τους στόχους της παλαιστινιακής αντίστασης. Καθόλου τυχαία δεν είναι η κουτοπόνηρη διαρκής υπενθύμιση από τα ΜΜΕ για τη μη αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ από τη Χαμάς, ενώ αυτή έχει από την προηγούμενη δεκαετία ανακρούσει πρύμναν και υιοθετήσει τον στόχο για «παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967». Σε αυτό το επίπεδο, ο εκβιασμός της ιμπεριαλιστικής «διεθνούς νομιμότητας» και των κατοχικών τετελεσμένων, άλλωστε, έχει πιάσει τόπο σε ένα σύνολο δυνάμεων, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την απο-

Το δίκιο των Παλαιστίνιων βγαίνει από την κάννη των όπλων τους

αποτελεί τη ρίζα του «απόλυτου κακού» και την αιτία των όσων συμβαίνουν. Στην καλύτερη περίπτωση, καλούνται να ενστερνιστούν την πασιφιστική αποχαύνωση και να αποστρέφουν το βλέμμα από τα δεινά του πολέμου γενικά και αόριστα, καταδικάζοντας τη βία και τις φρικαλεότητες που υποτίθεται ότι διαπράττονται και από τις δύο «εμπόλεμες πλευρές». Διαμέσου του βολικού αυτού για τους ιμπεριαλιστές και τους υποτακτικούς τους σχήμα θεώρησης, ο θύτης εξισώνεται με το θύμα, οι καταπιεστές συνεχίζουν να αναπαράγουν την κυριαρχία τους και οι καταπιεζόμενοι εξακολουθούν να πεθαίνουν σιωπηλά.

Βέβαια, όταν οι σιωνιστές εγκληματίες διακηρύσσουν ότι πολεμούν «ανθρώπινα ζώα», αναφερόμενοι στους κατοίκους της Γάζας, πάνε περίπατο οι ισχυρισμοί για σύγκρουση με τη Χαμάς. Όταν βομβαρδίζουν και επιβάλλουν πλήρη αποκλεισμό του παλαιστινιακού θύλακα σε επίπεδα γενοκτονίας, όποιος έχει μια στοιχειώδη επαφή με την πραγματικότητα αντιλαμβάνεται πως οι δολοφονικές τους επιχειρήσεις δεν αφορούν αποκλειστικά την ισλαμιστική οργάνωση, αλλά ολόκληρο τον παλαιστινιακό λαό, με στόχο την καθυπόταξη της περήφανης αντίστασής του.

Ο εκβιασμός, όμως, προς τις αριστερές δυνάμεις, τα αντιπολεμικά κινήματα, τους λαούς που εκδηλώνουν την αλληλεγγύη τους στην παλαιστινιακή υπόθεση, παραμένει: «Καταδικάζετε ή όχι τη Χαμάς; Είστε μήπως με το μέρος των τρομοκρατών;».

Αυτό που επιδιώκεται δεν είναι απλώς το ξέπλυμα των φασιστών-σιωνιστών και των ιμπεριαλιστικών τους στηριγμάτων. Επί της ουσίας, ζητούνται δηλώσεις νομιμοφροσύνης και αποκήρυξης της βίας που ο παλαιστινιακός λαός είναι ιστορικά υποχρεωμένος να ασκήσει ενάντια σε αυτούς που του στερούν όλα τα δικαιώματα, του δικαίου πολέμου που διεξάγει απέναντι στον κατακτητή, του εθνικοαπελευθερωτικού του αγώνα που, για να υπάρξει και να αναπτυχθεί ως τέτοιος, δεν έχει άλλη επιλογή από το να χρησιμοποιήσει ένοπλα μέσα. Δεν στοχοποιείται, συνεπώς, η Χαμάς, αλλά ολόκληρη η παλαι-

δοχή του από τον ρεφορμισμό-ρεβιζιονισμό.

Ακόμα περισσότερο, καθόλου δεν συμφέρει τη Δύση και τον σιωνισμό να αποκαλύπτεται η ιστορική προέλευση των ισλαμιστικών οργανώσεων και της Χαμάς και ο βρώμικος ρόλος που έπαιξαν και οι ίδιοι στη διαδικασία ισχυροποίησής τους, παρά τη σχετική τους αυτονομία στη συνείδηση, με βασικό στόχο το χτύπημα των επαναστατικών αριστερών οργανώσεων. Η σύζευξη της εθνικής υπόθεσης των Παλαιστίνιων με τα κομμουνιστικά ιδανικά της κοινωνικής απελευθέρωσης και την εργατική τάξη που τα ενσαρκώνει, εξάλλου, αντιπροσώπευε για τους ισχυρούς τον μεγαλύτερο κίνδυνο και αυτό εξακολουθεί να ισχύει μέχρι και τις μέρες μας, ακόμα και αν βαδίζουμε στο έδαφος της ήττας και της οπισθοχώρησης του κομμουνιστικού κινήματος.

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω, χωρίς καμία επιφύλαξη, αναγνωρίζουμε ως δίκαιη την αντίδραση στις 7 του Οκτώβρη, τις επιθέσεις και το σπάσιμο του φράγματος αποκλεισμού από δυνάμεις της Χαμάς. Γιατί στο βάθος της έχει ως αιτία την πολύχρονη καταπίεση του παλαιστινιακού λαού, ανεξαρτήτως των ιδιαίτερων βλέψεων και στοχεύσεων που θέλησε να υλοποιήσει η ηγεσία του με αυτή. Οι ένοπλες αντιπαραθέσεις με τους σιωνιστές έχουν, άλλωστε, τη στήριξη και όλων των επαναστατικών δυνάμεων εντός της παλαιστινιακής υπόθεσης. Το προχώρημα της δίκαιης παλαιστινιακής αντίστασης, η αλληλεγγύη των λαών σε αυτήν χωρίς εκπώσεις, μακριά από τη λογική των ίσων αποστάσεων και του πασιφισμού, αποτελεί και τον μοναδικό δρόμο για το ξεκαθάρισμα των απόψεων και των πρακτικών στο εσωτερικό της.

Είτε με το φασιστικό-σιωνιστικό κράτος που καταπιέζει, είτε με τον παλαιστινιακό λαό που καταπιέζεται. Αυτό είναι το πραγματικό κεντρικό δίλημμα των ημερών. Από εκεί προκύπτει και η θέση του καθένα απέναντι στις εξελίξεις. Εκεί υποτάσσονται και οι επιμέρους αντιθέσεις που ενυπάρχουν στο εσωτερικό του αγώνα και μπορούν να βρουν την επίλυσή τους μόνο σε συνάρτηση με την κύρια.

Γαλλία-Γερμανία Απαγορεύσεις συμβόλων και διαδηλώσεων αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη

Σε απαγόρευση όλων των διαδηλώσεων αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό προχώρησε η Γαλλία. Στις 12 Οκτώβρη, ο υπουργός Εσωτερικών, Νταρμανέν, έστειλε εντολή προς τις Νομαρχίες να απαγορευτούν οι διαδηλώσεις αυτές γιατί «υπάρχει κίνδυνος διασάλευσης της δημόσιας τάξης» (sic). Στην πραγματικότητα, αυτό που φοβάται ο γαλλικός ιμπεριαλισμός είναι η μαζική έκφραση αλληλεγγύης του γαλλικού λαού προς τους αγωνιζόμενους της Γάζας και της Παλαιστίνης και η καταδίκη του κράτους - δολοφόνου του Ισραήλ. Μια αλληλεγγύη που την είδαμε να εκφράζεται στους δρόμους των πόλεων σε μια σειρά σημεία του κόσμου. Δυο μέρες αργότερα, ο γάλλος υπουργός «Δικαιοσύνης» δήλωνε πως όποιος υποστηρίζει δημόσια την Παλαιστινιακή Αντίσταση θα συλλαμβάνεται και θα καταδικάζεται σε φυλάκιση 5 χρόνων. Μάλιστα θα απελευνεται και όποιος «ξένος» πραγματοποιήσει ομιλία που θα κριθεί «αντισιμιτική».

Αλλά και η Γερμανία απαγόρευσε πολλές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, σε μια σειρά πόλεις, προχώρησε σε συλλήψεις, ενώ έφτασε να απαγορεύσει ακόμα και την παλαιστινιακή μαντίλα (καφίγια)! Χαρακτηριστικά ένας διαδηλωτής «τιμωρήθηκε» με πρόστιμο 135 ευρώ επειδή φορούσε τη μαντίλα, ενώ η Γερουσία την απαγόρευσε και στα σχολεία. Πάντα στοχοποιημένη η νεολαία, βλέπετε... «Στα όρια του ποινικού αδικήματος» χαρακτηρίστηκαν μέχρι και... αυτοκόλλητα με συνθήματα για λευτεριά στην Παλαιστίνη!!! Όλα αυτά τα «δείγματα» αναδεικνύουν όχι μόνο την αμέριστη στήριξη των ιμπεριαλιστών της ΕΕ στους δολοφόνους του Ισραήλ, αλλά και το φόβο της έκφρασης της έμπρακτης αλληλεγγύης απ' τους ίδιους τους λαούς. Ένας φόβος που εντάσσεται στη φασιστικοποίηση της πολιτικής τους και την ενισχύει.

Έκθεση του Συνηγόρου του Πολίτη για τις «αυθαιρεσίες της ΕΛ.ΑΣ.»

Την τακτική, ετήσια εδώ και 5 χρόνια, έκθεσή του για τα πεπραγμένα της ΕΛ.ΑΣ. για το 2022 δημοσίευσε ο Συνήγορος του Πολίτη. Όλα τα στοιχεία που αναφέρονται είναι χαρακτηριστικά όχι βέβαια για «παραλείψεις», «αυθαιρεσίες», «παραβιάσεις» ή με όποια άλλη έκφραση του πνεύματος του Συνηγόρου χαρακτηριστεί, αλλά για την ίδια την κατασταλτική, αντιλαϊκή φύση και ρόλο της ΕΛ.ΑΣ. και όλων των άλλων αστυνομικών σωμάτων. Ενδεικτικά αναφέρουμε: 6 στις 10 υποθέσεις αφορούν «προσβολή σωματικής ακεραιότητας ή προσωπικής ελευθερίας». 28 από 204 υποθέσεις περιείχαν ρατσιστικά κίνητρα. 25 υποθέσεις αφορούσαν βασανιστήρια. 16 είναι αυτές (του λιμενικού) που αφορούν «παράνομες επαναπροωθήσεις». Η πραγματικότητα, βέβαια, είναι πολύ χειρότερη, αλλά δεν δηλώνεται στον Συνήγορο! Οι αιτιάσεις δεν σταματούν εδώ. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλες αυτές οι λεγόμενες αυθαιρεσίες είτε μπαίνουν στο αρχείο, είτε επιβάλλονται γι' αυτές πολύ χαλαρές ποινές, για τα «μάτια του κόσμου», είτε μένουν τελείως ατιμώρητες. Αναφέρεται πως 9 στις 10 τέτοιες υποθέσεις μένουν ατιμώρητες. Από τις 115 υποθέσεις που επεξεργάστηκε ο μηχανισμός του Συνηγόρου υπήρξε «πειθαρχική ευθύνη» μόνο για τις 16.

Όσον αφορά τα προηγούμενα χρόνια, η εικόνα ήταν παρόμοια. Με μια έξαρση της αστυνομικής καταστολής κατά την περίοδο της πανδημίας, την οποία ως γνωστό αξιοποίησαν ανάλογα. Οι πιο χτυπητές περιπτώσεις προηγούμενων χρόνων, που αναφέρεται πως μπήκαν στο αρχείο, ήταν: η δολοφονία του Βασίλη Μάγγου, λίγο καιρό μετά τον άγριο αστυνομικό ξυλοδαρμό του, το 2020, στο Βόλο. Η βία και η κράτηση δικηγόρων έξω απ' το Αστυνομικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης, το 2018. Η βία ενάντια σε διαδηλωτές στη Θεσσαλονίκη το 2015. Η εκκένωση κατάληψης στο Κουνάκι και η αστυνομική εισβολή στο σπίτι του σκηνοθέτη Ινδρέο το Δεκέμβρη του 2019.

δημοκρατικά δικαιώματα

Νέα αντι-προσφυγική συμφωνία της ΕΕ στα σκαριά

Σε μια προσπάθεια εξομάλυνσης των μεταξύ τους αντιθέσεων στο προσφυγικό και μεταναστευτικό ζήτημα, εκπρόσωποι των κρατών - μελών της ΕΕ συναντήθηκαν στις Βρυξέλλες με στόχο τη σύναψη νέας συμφωνίας. Ένα ζήτημα για το οποίο ΗΠΑ-NATO και ΕΕ είναι συνένοχοι τόσο στη δημιουργία του όσο και στην εκμετάλλυσή του και το οποίο οι ιμπεριαλιστικές κι οι εξαρτημένες χώρες της ΕΕ το αντιμετωπίζουν σαν ένα βάρος απ' το οποίο πολύ θα επιθυμούσαν ν' απαλλαγούν, εάν δεν μπορούσαν να το εκμεταλλευτούν. Όπως όλες οι προηγούμενες, έτσι κι η νέα αυτή συμφωνία που επιδιώκουν να ολοκληρωθεί μερί τις ευρωκλογές του Ιούνη του 2024- θα είναι μια ακόμα βολή ενάντια στους πρόσφυγες, στα στοιχειώδη δικαιώματά τους, στην ίδια τους τη ζωή. Έτσι, η Ιταλία καταφέρθηκε ενάντια στο ισχύον (αντι-προσφυγικό) πλαίσιο, σε μια ακόμα πιο αντιδραστική κατεύθυνση. Κατηγόρησε τη Γερμανία για τη χρηματοδότηση των ΜΚΟ που δρουν στη Μεσόγειο, την παρουσία των οποίων -και των πλοίων τους- χαρακτήρισε «παράγοντα έλξης» για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Λες και ο λόγος των αυξανόμενων ροών των προσφύγων είναι ο... ελκυστικός παράγοντας των ΜΚΟ και όχι το βίαιο ξερίζωμά τους απ' τον τόπο τους, η εξαθλίωση, η καταπίεση, οι πόλεμοι.

Η Γερμανία απ' τη μεριά της έπαιξε το υποκριτικό χαρτί του «ανθρωπισμού». Στην πραγματικότητα η ιταλική αστική τάξη θέλει να επιμεριστούν και οι άλλοι ιμπεριαλιστές της ΕΕ αυτό που της είναι «βάρος». Μια κόντρα που κρατά από καιρό και που πρόσφατα εκφράστηκε και κατά την επίσκεψη της Μελόνι και της Φον Ντερ Λάιεν στη Λαμπεντούζα, το Σεπτέμβρη. Η νέα συμφωνία προβλέπει αύξηση του χρόνου παραμονής των αιτούντων άσυλο

στα σύνορα, στις 20 εβδομάδες, με κινδύνους εγκλωβισμού και κράτησής τους. Σκληραίνει δηλαδή η διαδικασία χορήγησης ασύλου. Η Ουγγαρία και η Πολωνία, γνωστές για την ακόμα πιο σκληρή αντιπροσφυγική τους στάση, δεν υπέγραψαν τη συμφωνία. Ενώ η εξαρτημένη ντόπια αστική τάξη ζήτησε μέσω του Μητσοτάκη -ξανά- τη στήριξη και την «κατανόηση» των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της ΕΕ. Η συμφωνία, έπειτα από διαβουλεύσεις και υιοθέτηση και θέσεων της Ιταλίας, μάλλον καταλήχθηκε ανάμεσα στους μόνιμους αντιπροσώπους των «27». Ακολούθησε συζήτησή της στο «άτυπο» ευρωπαϊκό Συμβούλιο, στη Γρανάδα, και στη συνέχεια θα ακολουθήσει η διαπραγμάτευση ανάμεσα στο Συμβούλιο της Ευρώπης και στο ευρωκοινοβούλιο.

Αυτό που γίνεται πιο φανερό είναι πως οι κάθε φορά νέες συμφωνίες που προσπαθούν να «διευθετήσουν» τις αντιθέσεις των αρχουσών τάξεων της ΕΕ στο προσφυγικό το εργαλειοποιούν ολοένα και περισσότερο, οδηγώντας πάντα σε ακόμα μεγαλύτερη χειροτέρευση των όρων ζωής των προσφύγων και των μεταναστών και σε αύξηση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσής τους.

Την ίδια ώρα στα ανοιχτά της Σύμης, τρεις πρόσφυγες έχαναν τη ζωή τους...

...σ' ένα ακόμα «ναυάγιο», όταν η λέμβος στην οποία επέβαιναν «έμπασε νερά» και ανατράπηκε. Άλλοι 8 πρόσφυγες διασώθηκαν απ' το λιμενικό, ενώ δύο βγήκαν μόνοι τους στη στεριά. Η νέα αυτή δολοφονία συνέβη τα μεσάνυχτα της Κυριακής 15/10. Αιγαίο - Έβρος - Μεσόγειος... Εγκλήματα χωρίς τέλος.

Συσκέψεις πρωτοβουλιών κοινής δράσης στην Αθήνα

**Σύσκεψη με στόχο τη συνδιοργάνωση
μεγάλης πολιτικής εκδήλωσης
για τα 50χρονα της εξέγερσης
του Πολυτεχνείου**

Πρόταση για συνδιοργάνωση μεγάλης πολιτικής εκδήλωσης στην Αθήνα για τα 50χρονα της αντιιμπεριαλιστικής εξέγερσης του Νοέμβρη του '73 απήχθησε το ΚΚΕ(μ-λ) σε οργανώσεις και συλλογικότητες της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Μια εκδήλωση στη διάρκεια του 3ήμερου εορτασμού, που να προπαγανδιστεί μαζικά και αποφασιστικά μεγάλο χρονικό διάστημα πριν.

Μια πρώτη σύσκεψη για το θέμα αυτό πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 11 Οκτώβρη. Στη σύσκεψη παρευρέθηκαν εκπρόσωποι απ' το ΕΕΚ, τη Λαϊκή Δράση και το Κ-Σχέδιο/ΑΡΑΝ. Στη συζήτηση που ακολούθησε εκφράστηκε μια καταρχάς θετική διάθεση και ανταπόκριση στην πρόταση, στη δυνατότητα πραγματοποίησης μιας τέτοιας εκδήλωσης και στη σημερινή αναγκαιότητά της ως προς την απάντηση του λαού και της νεολαίας απέναντι σ' όλα αυτά που ζουν και τους επι-

φυλάσσουν οι πολιτικές τού συστήματος, στη χώρα και παγκόσμια.

Από μεριάς του ΚΚΕ(μ-λ) τονίστηκε, εκτός των άλλων, και η ανάγκη συντονισμού και κοινής δράσης οργανώσεων και συλλογικοτήτων για την ανάπτυξη της μαζικής πάλης, υπενθυμίζοντας την πρόταση του περασμένου Οκτώβρη, έκφραση της οποίας είναι και η συγκεκριμένη πρόταση. Ταυτόχρονα εκφράστηκαν διαφορετικές προσεγγίσεις όσον αφορά τη δυνατότητα συνδιοργάνωσης μιας τέτοιας εκδήλωσης από μεγαλύτερο εύρος δυνάμεων απ' αυτές που κλήθηκαν. Άμεσα θα πραγματοποιηθεί νέα σύσκεψη με επιδίωξη συμμετοχής και δυνάμεων που δεν μπορούσαν να έρθουν για να συζητηθεί παραπέρα η πρόταση.

**Σύσκεψη με στόχο το συντονισμό
δυνάμεων μπροστά στις σοβαρές
εξελίξεις στην Παλαιστίνη και τη Μέση
Ανατολή**

Υστερα από κάλεσμα του ΚΚΕ(μ-λ) προς όλες τις δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, πραγματοποιήθηκε σύσκεψη την Τρίτη 17/10 για τις

ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ

Ο «αριστερός επιχειρηματίας» Κασσελάκης και η αποδαιμονοποίηση του κεφαλαίου

Στην τακτική γενική συνέλευση του ΣΕΒ (Σύνδεσμος Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών) μίλησε ο Στέφανος Κασσελάκης για να παρουσιάσει το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί όσον αφορά τη σχέση του με την ντόπια ολιγαρχία.

Το γεγονός ότι συστήθηκε στους παρευρισκόμενους ως «αριστερός επιχειρηματίας» δεν είχε να κάνει με το ότι ήθελε να εμφανιστεί ως νέος... Φρίντριχ Ενγκελς, αλλά για να καταλάβουν ότι είχε απόλυτη κατανόηση στις ανάγκες του ντόπιου κεφαλαίου από «πρώτο χέρι». Και φρόντισε να το κάνει ξεκάθαρο όσο καλύτερα μπορούσε με τα παρακάτω: «Ο ΣΥΡΙΖΑ - ΠΣ περνάει στο επόμενο στάδιο της ιστορικής του πορείας. Εκείνο μίας σύγχρονης Αριστεράς, που δεν δαιμονοποιεί τη λέξη “κεφάλαιο” αλλά το βλέπει ως ένα χρήσιμο εργαλείο για ευημερία».

Εδώ πρέπει να πούμε ότι, εκτός από τη δήλωση νομιμοφροσύνης του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ στο ντόπιο εκμεταλλευτικό σύστημα, την οποία θεώρησε απαραίτητο να κάνει, δεν προσθέτει κάτι εξαιρετικά καινούριο σε σχέση με την «ιστορική πορεία» αυτού του χώρου. Που γεννήθηκε ακριβώς στο έδαφος του «ιστορικού συμβιβασμού», τη δεκαετία του 1960, στο πολιτικό επίπεδο, για να μετατραπεί, στην Ευρώπη και όχι μόνο, στο ρεύμα που στο όνομα της «Αριστεράς» οδηγήθηκε στην ταξική συνεργασία και υποταγή στο κεφάλαιο και από εκεί στην οργανική σύνδεσή του με τις δυνάμεις του καπιταλιστικού συστήματος τόσο στις ιμπεριαλιστικές όσο και στις εξαρτημένες χώρες.

Και είναι, αλήθεια, να απορεί κανείς με τις αντιδράσεις της λεγόμενης εσωκομματικής αντιπολίτευσης εντός του ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με την ομιλία Κασσελάκη, καθώς, όπως λένε, θίγει την αριστερή φυσιογνωμία του. Προφανώς δεν έθιξαν τη φυσιογνωμία του η ψήφιση όλων των βάρβαρων αντεργατικών - αντιλαϊκών μέτρων του τρίτου μνημονίου, ούτε οι δεσμεύσεις τους για τον κατώτατο μισθό με απόφαση υπουργού Εργασίας, η κατάρρευση των συλλογικών συμβάσεων και το κτύπημα του δικαιώματος της απεργίας με την ψήφιση του 50%+1 στα σωματεία.

Αλλά γιατί να μην πάμε περίπου έναν χρόνο πριν, στις 15 Ιούνη 2022, όταν ο Αλ. Τσίπρας στην τακτική γενική συνέλευση του ΣΕΒ, κλείνοντας τη συζήτηση με τον πρόεδρό του, Δ. Παπαλεξόπουλο, λέει: «Σε κάθε περίπτωση, όμως, για να γυρίσω στο αρχικό σας θέμα, είναι θετικό το ότι υπάρχει θετική ανταπόκριση της κοινής γνώμης και συνείδηση της ελληνικής κοινωνίας θετική απέναντι στην επιχειρηματικότητα. Νομίζω ότι αυτός είναι ο σημαντικός και αναντικατάστατος ρόλος του κράτους: να θέσει τα πλαίσια, να θέσει τους κανόνες, να έχει τους ρυθμιστικούς μηχανισμούς εκείνους ώστε να παρα-

μείνει η επιχειρηματικότητα υγιής και παραγωγική προς όφελος του συνόλου της κοινωνίας και της οικονομίας μας». Για να του απαντήσει ο πρόεδρος του ΣΕΒ: «Αυτό νομίζω ότι είναι ένα πολύ ωραίο τελείωμα. Κύριε Πρόεδρε, ευχαριστούμε».

Ο Κασσελάκης και η νέα ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ πράγματι περνάνε στο «επόμενο στάδιο της ιστορικής του πορείας» με ξεκάθαρες δεσμεύσεις απέναντι στην ντόπια ολιγαρχία και συνολικά στις δυνάμεις του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου. Σε ένα στάδιο όπου το κεφάλαιο βαφτίζεται «χρήσιμο εργαλείο» για την ευημερία. Με τον τρόπο αυτό καταργούνται, από μεριάς της ηγεσίας ΣΥΡΙΖΑ, οι ταξικές ανταγωνιστικές αντιθέσεις ως ο βασικός παράγοντας της ταξικής πάλης και στη θέση τους μπαίνει η «κοινή λογική». Γιατί, καθώς λέει ο Κασσελάκης στη συνέλευση του ΣΕΒ: «Να γνωρίζετε ότι από μένα δεν θα ακούσετε ούτε ωραία λόγια ούτε αβάσιμη κριτική. Θα ακούτε προτάσεις κοινής λογικής. Όραμά μας μία Ελλάδα παραγωγός και όχι καταναλωτής».

Και ποιες ήταν αυτές οι προτάσεις «κοινής λογικής» που πρότεινε ο Κασσελάκης να αποδεχτεί ο ΣΕΒ; Η συμμετοχή των εργαζόμενων στο μετοχικό κεφάλαιο των επιχειρήσεων, να επανέλθει ο «βάσιμος λόγος απόλυσης» από την εργασία, να μην εργάζεται κάποιος 10 ώρες χωρίς υπερωριακή αμοιβή, να καταργηθούν τα «μπλοκάκια» και να μετατραπούν σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Με όλα τα παραπάνω να επιδιώκουν ένα στόχο για «ένα βιώσιμο κοινωνικό συμβόλαιο και μία ευ-

ρωστη κοινωνία με διάχυση της ανάπτυξης». Στις προτάσεις «κοινής λογικής» του Κασσελάκη δεν χωράνε ούτε καν αναφορές για το δικαίωμα στην απεργία και στη συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζόμενων που χτυπιούνται αμείλικτα με το αντεργατικό νομικό πλαίσιο των κυβερνήσεων της ΝΔ (νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη).

Και όχι τυχαία. Οι στυλοβάτες του καπιταλιστικού συστήματος δεν μπορούν να υπερασπίζονται μορφές πάλης και οργάνωσης των εργαζόμενων που ξεφεύγουν από την «κοινή λογική». Αλλά το πολύ πολύ να διαμορφώνουν προτάσεις που φιλοδοξούν να φέρουν στην Ελλάδα μορφές «λαϊκού καπιταλισμού» με τη συμμετοχή των εργαζόμενων στο μετοχικό κεφάλαιο των επιχειρήσεων ή να εξαλείψουν κάποιες από τις πιο «ακραίες» μορφές εκμετάλλευσης (αδικαιολόγητες απολύσεις, μπλοκάκια, υπερωρίες). Και μέχρι εκεί.

Βέβαια το γενικό πλαίσιο που έθεσε ο Κασσελάκης στη γενική συνέλευση του ΣΕΒ περί «Ελλάδας παραγωγού και όχι καταναλωτή» καθώς και τα περί «βιώσιμου κοινωνικού συμβολαίου» και «διάχυσης της ανάπτυξης» είναι χιλιοειπωμένες κουβέντες που μπορεί να εκφράζουν κάποια τμήματα της ντόπιας ολιγαρχίας, αλλά είναι πολύ μακριά τόσο από την πραγματικότητα όσο και από τα ταξικά συμφέροντα των βασικών μεριδίων της. Μία πραγματικότητα που καθορίζεται από τον εξαρτημένο χαρακτήρα του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος που φέρνει την αποβιομηχάνιση, την καταστροφή του αγροτικού τομέα, τη γιγάντωση των ελλειμμάτων του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών, την εκτίναξη του χρέους. Μέσα από αυτόν τον χαρακτήρα βγάζει τα κέρδη της η ντόπια ολιγαρχία, λειτουργώντας μεταπρατικά προς το ξένο κεφάλαιο.

Παρ' όλα αυτά, αυτό που έχει σήμερα αξία για τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού είναι οι δεσμεύσεις του «αριστερού επιχειρηματία» που θα αποτελέσουν άλλο ένα ιδεολογικό και πολιτικό όπλο στα χέρια τους για να ενισχύσουν την άγρια επίθεσή τους προς τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία.

Κασσελάκης στον ΣΕΒ

Νέο κοινωνικό συμβόλαιο με συνεργασία εργαζομένων-εργοδοτών και πληρωμή σε μετοχές

Χαρακτηριστική ήταν η ομιλία του νεοεκλεγμένου προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ στη γενική συνέλευση του ΣΕΒ, για τις προθέσεις και τον δρόμο που σχεδιάζει να βαδίσει ο «ανανεωμένος» ΣΥΡΙΖΑ. Μεταξύ άλλων και επιβεβαιώνοντας για ακόμα μια φορά την ιδιότητά του ως «αριστερού» επιχειρηματία, ο Κασσελάκης παρουσίασε τις προτάσεις του για την αναγκαία, όπως υποστηρίζει, ΣΥΝ-εργασία (τι μας θυμίζει...) εργαζομένων και εργοδοσίας.

Προτείνει, συγκεκριμένα, τη διανομή μετοχών (stock options) στους εργαζομένους, ώστε οι τελευταίοι να συμμετέχουν ενεργά στο μετοχικό κεφάλαιο της επιχείρησης που δουλεύουν. Επιπλέον, κρίνει αναγκαίο να δοθούν κίνητρα και φοροελαφρύνσεις στο κεφάλαιο, έτσι ώστε να εντάξουν τη συγκεκριμένη πρακτική στο... κόστος της μισθοδοσίας της επιχείρησης.

Η πρακτική των stock options στην ουσία της αποτελεί μια υποσχετική της επιχείρησης προς τους εργαζομένους της, ότι θα λάβουν ένα μικρό χρηματικό αντίτιμο από την εξαργύρωση της μετοχής που τους αναλογεί, κατά βάση αν η εταιρεία εισαχθεί στο χρηματιστήριο ή εξαγοραστεί από κάποια άλλη. Στην πράξη, ακόμα και αυτή η «υπόσχεση» έχει μηδαμινές πιθανότητες να γίνει πραγματικότητα και στις περιπτώσεις που επιλέγεται σε χώρες του εξωτερικού, αφορά τα στελέχη των εταιρειών για τις δυνατότητες «νόμιμων φοροελαφρύνσεων» που αυτή προσφέρει.

Η ουσία, όμως, της πρότασης του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται αλλού. Κατανοώντας, όπως υποστηρίζει, την αξία του ρίσκου της επιχειρηματικότητας που παίρνουν κάθε μέρα τα μέλη του ΣΕΒ, θέλει να συμβάλει ώστε η υπεραξία που παράγεται από την απόδοση της επιχειρηματικότητας και τις επιλογές της διοίκησης (!) να διανέμεται πιο δι-

καια για το «συνολικό όφελος»! Τι μας λέει εδώ ο «αριστερός» επιχειρηματίας, πέρα από τον αστικό ορισμό της παραγωγής υπεραξίας από τον 4ο παραγωγικό συντελεστή, αυτόν της επιχειρηματικότητας; Ότι με τη διανομή των μετοχών οι εργαζόμενοι θα ευθυγραμμίζονται πιο στενά με τους στόχους της επιχείρησης! Σε μια χώρα που οι πραγματικοί μισθοί δεν μπορούν να καλύψουν ούτε στο ελάχιστο τις βασικές βιοτικές ανάγκες των εργαζομένων, που τα εργατικά δικαιώματα σε πλήρη και σταθερή δουλειά, στις συλλογικές συμβάσεις και στο δωρο χτυπιούνται συνεχώς από το σύστημα και το κεφάλαιο, η εργοδοσία θα πρέπει να αποκτήσει έναν νέο τρόπο ώστε οι εργαζόμενοι με σκυμμένο το κεφάλι να μοχθούν παραπάνω για τα κέρδη των αφεντικών τους και μάλιστα με φοροπαλλαγές. Προτείνει με λίγα λόγια οι εργαζόμενοι να αναγνωρίσουν ως «συνεταίρους» τους τους εργοδότες τους, ώστε να καταβάλλουν επιπλέον προσπάθεια για την επίτευξη των συμφερόντων της επιχείρησης, συμμετέχοντας ενεργά στην ανάπτυξη της. Να γίνει ο εργαζόμενος συνεργάτης της εκμετάλλευσής του από την εργοδοσία και συνένοχος της πολιτικής της εξαθλίωσής του και των συνδελφών του.

Αυτό παρουσίασε ο κύριος Κασσελάκης ως έμπρακτη ΣΥΝ-εργασία εργαζομένων και εργοδοσίας, η οποία θα πρέπει μάλιστα να βοηθηθεί από το νομικό πλαίσιο, για να ενταχθεί στη μισθοδοσία των εργαζομένων. Να υπάρξουν φοροελαφρύνσεις στην πληρωμή των εργαζομένων με μετοχές, ώστε να «φοροαπαλλαχθεί» η εργοδοσία από την υποχρέωση... μισθοδοσίας. Φυσικά, μετά από τέτοια πρόταση, η έστω και προσχηματική αναφορά του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ σε αυξήσεις μισθών και συλλογικές συμβάσεις, όπως έκανε ο προκάτοχός του για τα μάτια του κόσμου, ήταν πλέον περιττή...

εξελιξείς στην Παλαιστίνη. Στόχος της σύσκεψης ήταν να παρθούν από κοινού πρωτοβουλίες από ελληνικές και παλαιστινιακές οργανώσεις για το επόμενο διάστημα με χαρακτήρα αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό και καταγγελίας του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ. Αλλά και μπροστά στις πολύ σοβαρές γεωπολιτικές συνέπειες των εξελίξεων και τους νέους κινδύνους για τους λαούς που παράγουν.

Παραβρέθηκαν εκπρόσωποι από το NAP και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την ΑΡΑΣ, τη ΔΕΑ, τον Διαρκή Αγώνα, τη Λαϊκή Δράση, την Ταξική Αντεπίθεση, τη Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση καθώς και παλαιστίνιος εκπρόσωπος. Απ' όσους παραβρέθηκαν - αλλά κι από δυνάμεις που δεν μπόρεσαν να έρθουν - εκφράστηκε μια καταρχάς θετική διάθεση για συντονισμό και για ανάληψη πρωτοβουλιών δράσης (διαδηλώσεων, εκδηλώσεων, συναυλιών, έκδοσης ψηφισμάτων σωματείων, φοιτητικών συλλόγων). Διερευνήθηκε η δυνατότητα πραγματοποίησης μιας μεγάλης διαδήλωσης τις επόμενες ημέρες, που προτάθηκε απ' την οργάνωσή μας. Ωστόσο, στις τοποθετήσεις των δυνάμεων που ήρθαν στη σύσκεψη, κυριάρχησε η πρόθεση συμμετοχής στη διαδήλωση που είχε ανακοινωθεί για την επόμενη ημέρα, Τετάρτη 18/10. Μια διαδήλωση στην οποία αρχικά καλούσαν σωματεία του ΠΑΜΕ, τα οποία ήταν απόντα όλες τις προηγούμενες μέρες που σφαζόταν ο παλαιστινιακός λαός κι ενώ είχαν ήδη γίνει τρεις διαδηλώσεις. Μια διαδήλωση, ωστόσο, που απέκτησε άλλη αναγκαιότητα μετά το φονικό όργιο και το βομβαρδισμό του νοσοκομείου στη Γάζα, με τους 500 νεκρούς. Με βάση τη θετική διάθεση που τονίστηκε απ' όλους στη Σύσκεψη αυτή, το αμέσως επόμενο διάστημα θα καθοριστεί μια νέα σύσκεψη για να συζητήσει τα επόμενα βήματα, απέναντι σ' ένα μέτωπο πάλης που θα έχει μέλλον.

Για την αποχή στις Αυτοδιοικητικές Εκλογές

Παρότι όλα τα κόμματα πανηγύρισαν τη νίκη των υποψηφίων τους στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές, άλλοι στις πρώτες και άλλοι στις δεύτερες, η αποχή είναι αυτή που πήρε τα μεγαλύτερα ποσοστά των τελευταίων 50 χρόνων. Είναι ενδεικτικό ότι στην Περιφέρεια Αττικής η αποχή έφτασε το 57,7%, ενώ στον Δήμο της Αθήνας οι ψηφοφόροι προτίμησαν να κάνουν ένα μεγάλο περίπατο την Κυριακή των εκλογών, ανεβάζοντας το ποσοστό της αποχής κοντά στο 68%. Αλλά και η συνολική συμμετοχή δεν ξεπέρασε το 53%, μικρότερη και από το 53,74% των τελευταίων βουλευτικών εκλογών. Τα επιτελεία των κομμάτων και οι εκλογικοί αναλυτές αναζητούν με αγωνία την ερμηνεία της αποχής εν όψει και των ευρωεκλογών.

Σε αυτή τη συζήτηση που άνοιξε από το βράδυ των εκλογών, οι αιτίες που εντοπίζονται αφορούν τόσο την κατάσταση των πολιτικών κομμάτων και τη δυνατότητα των ίδιων των υποψηφίων να πείσουν τους ψηφοφόρους, όσο και στον τρόπο με τον οποίο οι πολίτες αντιμετώπισαν τις εκλογές ως πολιτική διαδικασία. Γίνεται αναφορά για κόπωση των ψηφοφόρων από τις απανωτές εκλογικές αναμετρήσεις. Πρέπει, όμως, να θυμίσουμε ότι τα ποσοστά της αποχής ήταν υψηλά και στις κοινοβουλευτικές εκλογές του Ιουνίου, αφού ξεπέρασαν το 56%.

Ιδιαίτερη συζήτηση έχει ανοίξει σχετικά με την ανάδειξη ικανών στελεχών στην Τοπική Αυτοδιοίκηση από τη μεριά των κομμάτων και την επιρροή των υπο-

ψηφίων στην τοπική κοινωνία. Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, είναι φανερό η αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ να συγκροτήσει δεσμούς με τις τοπικές κοινωνίες και να αναδείξει τους δικούς του «άξιους» διαχειριστές, ένα πρόβλημα που ήταν φανερό και πριν τις εκλογές. Για αυτό και στους ψηφοφόρους της Κεντροαριστεράς αποδίδεται μεγάλο ποσοστό της αποχής. Ταυτόχρονα, το ΠΑΣΟΚ φαίνεται να είναι σε καλύτερη κατάσταση, έχοντας οικοδομήσει ισχυρούς δεσμούς με τις τοπικές κοινωνίες την εποχή της διακυβέρνησής του, τις οποίες διατηρεί σε κάποιο βαθμό και βέβαια επειδή σε αυτή τη φάση η σύγκριση με τα αποτελέσματα του ΣΥΡΙΖΑ το ευνοεί πολύ.

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, τη δέσμευση, δηλαδή, του κόσμου απέναντι στους υποψήφιους, θεωρήθηκε ότι είναι μεγαλύτερη στις μικρές πόλεις και τα χωριά, δίνοντας έτσι μια ερμηνεία της πολύ μεγάλης αποχής στα μεγάλα αστικά κέντρα και ιδιαίτερα στην Αθήνα και την Περιφέρεια Αττικής. Ο μεγάλος αριθμός των υποψηφίων, ιδιαίτερα στις πιο μικρές τοπικές κοινωνίες, σίγουρα ευνόησε τη συμμετοχή, αφού δημιούργησε πιέσεις στον περίγυρο των χιλιάδων υποψηφίων. Βέβαια, σε περιπτώσεις όπως αυτή της Θεσσαλίας, η αγανάκτηση και η οργή του κόσμου δεν μπόρεσε να χωρέσει στην κάλπη. Η λάσπη που έθαψε τον θεσσαλικό κάμπο και τα γύρω χωριά αποκάλυψε την εγκατάλειψη του λαού, τόσο από την κεντρική όσο και από την τοπική εξουσία, αυξάνοντας τα ποσοστά της αποχής σε όλους τους Δήμους

της Θεσσαλίας, σε ποσοστά έως και πάνω από 60%.

Παρά τη μεγάλη νίκη της ΝΔ στις Βουλευτικές Εκλογές του Ιουνίου, δεν φαίνεται να κρατά τα ίδια ποσοστά αποδοχής στα πλαίσια της κοινωνίας, παρότι δεν έχουν περάσει ούτε τέσσερις μήνες διακυβέρνησης και μάλιστα με «ισχυρή εντολή». Ιδιαίτερα στον δεύτερο γύρο των Αυτοδιοικητικών Εκλογών, μεγάλο ποσοστό της αποχής αποδίδεται σε ψηφοφόρους της ΝΔ, που επέλεξαν να απέχουν, στέλνοντας μήνυμα δυσaréσκειας τόσο σε υποψηφίους όπως ο Μπακογιάννης στην Αθήνα, όσο και στο κόμμα της ΝΔ.

Η αποχή από τις εκλογές σίγουρα δεν είχε ενιαία χαρακτηριστικά και κάποιες από τις παραπάνω ερμηνείες ισχύουν στον ένα ή τον άλλο βαθμό. Δεν πιστεύουμε ότι η αποχή σε αυτές ή και στις προηγούμενες εκλογές είχε ένα ενιαίο πολιτικό πρόσημο. Ότι ήταν, δηλαδή, μια «οργανωμένη» πολιτική στάση, που μπόρεσε να καταγράψει με τον δικό της τρόπο την αγανάκτηση ή έστω την απογοήτευση του λαού. Σίγουρα δεν πρόκειται για ένα ρεύμα καταγγελίας ή πολύ περισσότερο μπλοκαρίσματος των εκλογών με κινηματικό προσανατολισμό. Περνεί, όμως, χαρακτηριστικά απογοήτευσης και έλλειψης προοπτικής και ελπίδας. Φαίνεται ότι μεγάλα ποσοστά ψηφοφόρων αποδεσμεύονται, στον έναν ή τον άλλο βαθμό, από τον στενό έλεγχο των κυρίαρχων κομμάτων, όπως αυτός ίσχυε την εποχή του δικομματισμού, με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ να συγκεντρώνουν αθροιστικά ποσοστά πάνω από 80% και

τη συμμετοχή στις εκλογές να είναι σε πολύ υψηλά ποσοστά. Η αποδέσμευση αυτή μπορεί να αποδοθεί στην αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζεται εδώ και δεκαετίες και ιδιαίτερα στην περίοδο των Μνημονίων και ό,τι έχει ακολουθήσει από τότε. Με τη φτώχεια, την ανεργία, την ακρίβεια και τη διάλυση των υποδομών να διαλύει τη ζωή της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, δεν έχουν να περιμένουν και πολλά οι ψηφοφόροι από τα κυρίαρχα κόμματα. Από την άλλη, το ξεπούλημα από τη μεριά της επίσημης Αριστεράς που οδήγησε στο γενικό «όλοι ίδιοι είναι» έχει απογοητεύσει μεγάλα ποσοστά του λεγόμενου εκλογικού σώματος. Είναι τέτοια η καταστροφή που σκορπά η κρίση του συστήματος, ιδιαίτερα μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, που έχει αγγίξει και κομμάτια της κοινωνίας που μέχρι και στις τελευταίες Εθνικές Εκλογές στήριξαν τη ΝΔ ως δύναμη σταθερότητας.

Αυτό που λείπει από την εξίσωση είναι οι δυνάμεις αυτές που θα μπορούσαν να δώσουν διέξοδο σε αυτή την αγανάκτηση και την απογοήτευση και θα τις μετατρέψουν σε δύναμη αντίστασης, ανατροπής και διεκδίκησης. Αυτό σίγουρα δεν μπορεί να γίνει με την κριτική στήριξη προς «αντικυβερνητικούς» αλλά εξίσου συστημικούς υποψήφιους δημάρχους, ούτε με συνθήματα τύπου «Μητσοτάκη κάθαρμα». Ελπίζουμε η επόμενη μεγάλη μάχη για την Αριστερά να μην είναι αυτή των Ευρωεκλογών.

Γαλάζιοι εκβιασμοί πριν από τις δεύτερες κάλπες

Είναι προφανές πλέον για όποιον θέλει να το δει και έχει έστω και μια μικρή εικόνα από την τοπική αυτοδιοίκηση ότι οι δήμοι είναι προσδεμένοι αναπόφευκτα στην κεντρική εξουσία και λίγα μπορούν να κάνουν για να έχουν κάποια αυτοτέλεια. Πολύ περισσότερο δε οι περιφέρειες οι οποίες δεν έχουν σχεδόν κανένα βαθμό ελευθερίας επιλογών και όλη τους η ατζέντα καθορίζεται από την κεντρική εξουσία. Ενδεικτικό είναι μάλιστα ότι οι δήμοι και οι τοπικές κοινωνίες δεν έχουν την «άνεση» να λειτουργούν έξω από τα πλαίσια που ορίζει η εκάστοτε κυβέρνηση, αλλά έχουν και αυτοί με τη σειρά τους εξαρτηθεί από τα οικονομικά επιτελεία της Ε.Ε. τα οποία ελέγχουν τη ροή των βασικών πόρων που θα διαχειριστούν οι Δήμοι.

Έτσι λοιπόν η δήλωση του Κυριάκου Μητσοτάκη λίγες μέρες πριν από τη δεύτερη Κυριακή των δημοτικών-περιφερειακών εκλογών ότι: «Χρειαζόμαστε σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία περιφερειάρχες οι οποίοι βρίσκονται στο ίδιο κεντρικό μήκος κύματος με την κυβέρνηση. Διότι οι περιφερειάρχες θα κληθούν να διαχειριστούν σημαντικούς πόρους. Και είναι πολύ σημαντικό για εμάς να μπορούμε να μιλάμε την ίδια γλώσσα και να μοιραζόμαστε το ίδιο αναπτυξιακό όραμα για τις περιφέρειες της χώρας» είναι πρώτα απ' όλα μια κυνική ομολογία της κατάστασης του στραγγαλισμού των δήμων από την κεντρική εξουσία, όπως περιγράψαμε παραπάνω, αλλά και εκβιασμός στους ψηφοφόρους που αν θέλουν

να δουν έργα θα πρέπει να ψηφίσουν αυτούς που συμφωνούν με την κυβέρνηση της ΝΔ.

Ακόμα πιο έξω από τα δόντια και με το γνωστό εμετικό του στιλ ο Α. Γεωργιάδης περιδιάβαινε τα τηλεοπτικά πάνελ και απειλούσε ότι στο Χαλάνδρι αν δεν στηριχτεί η υποψήφια που στήριξε τελικά η ΝΔ στο δεύτερο γύρο (μιας και η αρχική επιλογή του Χάρη Ρώμα βγήκε εκτός από τον πρώτο γύρο), τότε: «ο Δήμος αυτός θα χάσει όλες τις ευκαιρίες του νέου ΕΣΠΑ και του Ταμείου Ανάκαμψης εάν για τα επόμενα 5 χρόνια μείνει με αυτόν τον Δήμαρχο». Εννοώντας βέβαια τον υποψήφιο που στηρίχτηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ Σίμο Ρούσο.

Η παραδοχή είναι ανοιχτή και ξεδιάντροπη και βέβαια δεν περιμέναμε τίποτα καλύτερο από τους εκφραστές αυτού του κόμματος. Είναι γεγονός ότι τα ΕΣΠΑ και οι επιδοτήσεις του Ταμείου Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας χρησιμοποιούνται σαν μοχλός πίεσης για να εφαρμόσουν οι δήμοι και οι περιφέρειες την πολιτική του μεγάλου κεφαλαίου. Έχουν βάλει τις τοπικές κοινωνίες σε μια λογική εργαλαβικών διαχειρίσεων, δίνοντας έργα σε μεγάλους ομίλους ή εργολάβους, και η όποια κρατική πολιτική και μέριμνα απαιτείται να υπάρξει έχει σαν όχημα κατά βάση τα λεφτά που προέρχονται από εκεί. Ενδεικτικό το ζήτημα των αντιπλημμυρικών και αντιπυρικών έργων στις περιοχές που επλήγησαν το καλοκαίρι που πέρασε (και όχι μόνο αυτές).

Τα όποια έργα χρηματοδοτούνται από το Ταμείο Ανάκαμψης το οποίο δίνεται απ' ό,τι δείχνουν τα δεδομένα σε συγκεκριμένους δήμους και ανατίθενται σε μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις που συμπλέκονται με το πολιτικό σύστημα και την κυβέρνηση. Αντίστοιχα βέβαια και τα ΕΣΠΑ. Το πιο εξωφρενικό είναι ότι ενώ υπάρχουν άνθρωποι που έχουν καταστραφεί οικονομικά και δεν έχουν ούτε κατοικία σε Θεσσαλία και Θράκη, το ταμείο ανάκαμψης συνεχίζει να δίνει εκτός από τις επικορηγήσεις στις περιφέρειες και προνομιακά δάνεια που,

όπως αναφέρει το νέο Focus Report του Παρατηρητηρίου του Ταμείου Ανάκαμψης & Ανθεκτικότητας «Ελλάδα 2.0» και ΕΣΠΑ 2014-2020 / 2021-2027: «Οι κύρια ωφελοόμενοι -μέχρι σήμερα- από το δανειακό σκέλος του Σχεδίου μέσω του προνομιακού επιτοκίου είναι οι μεγάλες επιχειρήσεις και οι επιχειρηματικοί όμιλοι. Αυτό προκύπτει από την επεξεργασία των διαθέσιμων στοιχείων για 161 δανειοδοτήσεις επιχειρήσεων από το «Ελλάδα 2.0»». Ο καπιταλισμός στα καλύτερά του και η δημοκρατία στα χειρότερα της, θα λέγαμε εμείς.

Εκλογές ΟΤΑ με φόντο τον αρνητικό συσχετισμό δύναμης Ήττα της ΝΔ, σκιαμαχία ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, αποχή

Τα αποτελέσματα των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών καταγράφουν μια εκλογική ήττα για τη ΝΔ. Αυτή η ξεκάθαρη ήττα του κυβερνώντος κόμματος, η πρώτη μετά το 2019, που ολοκληρώθηκε καταγράφθηκε με εκκωφαντικό τρόπο στον δεύτερο γύρο των εκλογών, ούτε μετριάζεται, ούτε θολώνει από την εκστρατεία αποπροσανατολισμού που προωθούν τα κυβερνητικά και κομματικά στελέχη, σε συντονισμό με τα δημοσιογραφικά κέντρα που πρόσκεινται στη ΝΔ. Όσο και αν επιχειρούν να αναδείξουν ως κυρίαρχα τα τοπικά και προσωποποιημένα χαρακτηριστικά των συγκεκριμένων εκλογών, δεν μπορούν να αναιρέσουν τη βάση τους, που είναι καθαρά πολιτική. Σε αυτή τη βάση, η ΝΔ προώθησε με το πολιτικό «χρίσμα» συγκεκριμένους υποψήφιους δήμαρχους και περιφερειάρχες, έθεσε τους εκλογικούς της στόχους και κάνοντας σήμερα «ταμείο», καταμετράει τις απώλειες σε Δήμους και Περιφέρειες. Ο στόχος 13+3 κατέρρευσε με την απώλεια των 6 Περιφερειών και των 3 μεγαλύτερων Δήμων (Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Πάτρας) της χώρας, αναγκάζοντας τον Κ. Μητσοτάκη να δηλώνει ότι «δεν ήταν μια ιδιαίτερα καλή βραδιά για τη ΝΔ». Το γεγονός, μάλιστα, ότι ο δεύτερος γύρος συνοδεύτηκε από μια μεγάλης έντασης περιοδεία του πρωθυπουργού και της κουστωδίας του στο πλευρό κάθε υποψήφιου, διογκώνει το πρόβλημα τόσο για τη ΝΔ όσο και για τον ίδιο. Ταυτόχρονα, πέρα από τους κεντρικούς Δήμους, οι απώλειες συνεχίζονται, αφού σύμφωνα με δημοσίευμα του thetoc, ενώ το 2019 η ΝΔ είχε κερδίσει περίπου 220 Δήμους, τώρα υπολογίζονται 190-200. Μάλιστα, ο νόμος Βορίδη φαίνεται ότι με το 43% και την εκλογή από τον πρώτο γύρο συγκράτησε, σχετικά, την έκταση και το βάθος της ήττας αυτής.

Η εκλογική ήττα της ΝΔ έχει άμεση επίδραση στο εσωτερικό της, δημιουργώντας σοβαρούς τριγμούς. Η επανεμφάνιση Σαμαρά σε πρώτο πλάνο, με την ευκαιρία της μοναδικής επιτυχίας του δεύτερου γύρου στην Περιφέρεια Πελοποννήσου, αποτελεί έκφραση τέτοιων διαδικασιών.

Η εκλογική ήττα της ΝΔ αντανακλά ένα μέρος των διεργασιών που συντελούνται στις πλατιές λαϊκές μάζες. Είναι αποτέλεσμα της εντεινόμενης αντιλαϊκής επίθεσης συνολικά στο δικαίωμα στη ζωή, με αιχμές την ακρίβεια, τη φο-

ροληστία, τη φτώχεια, τον εργασιακό μεσαίωνα, τους πλειστηριασμούς, αλλά και την ταξική επίθεση στο δικαίωμα στην περίθαλψη και την εκπαίδευση. Είναι προϊόν της κρατικής και κυβερνητικής αδιαφορίας, της εγκληματικής πολιτικής, που στον βωμό του κέρδους θυσιάζει την ανθρώπινη ζωή, καταστρέφει τη φύση και το περιβάλλον, καίει και πνίγει το βίος του λαού, καταδικάζοντάς τον σε αργό θάνατο. Είναι απόρροια της ασφυξίας που προκαλεί στον δημοκρατικό και προοδευτικό κόσμο η ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας, πολιτικής και κοινωνικής ζωής, η περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των λαϊκών ελευθεριών. Δευτερευόντως, στο αποτέλεσμα έχει επιδράσει η αλαζονεία, η έπαρση, αλλά και οι ωμοί εκλογικοί εκβιασμοί των κυβερνητικών στελεχών.

Ωστόσο, η εκλογική ήττα της ΝΔ δεν αποτελεί ρήγμα. Ούτε στον κοινωνικό-ταξικό συσχετισμό δύναμης, που παραμένει αρνητικός για τον λαό και τους εργαζόμενους. Ούτε στο αστικό πολιτικό σκηνικό, αφού δεν την καρπώνεται κανένα από τα αστικά κόμματα της αντιπολίτευσης.

Οι πανηγυρισμοί ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ για τα αποτελέσματα είναι έωλοι, για τον καθένα, βέβαια, με διαφορετικό τρόπο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ αποκαλύπτει τη γύμνια του, καταγράφοντας πενιχρά έως μηδαμινά εκλογικά αποτελέσματα. Σύμφωνα με το παραπάνω δημοσίευμα, φαίνεται να κερδίζει μόνος του 3 Δήμους και μαζί με το ΠΑΣΟΚ 10-15. Ως αστικό κόμμα εξουσίας και αξιωματική αντιπολίτευση, βρίσκεται εκ νέου μπροστά στο σοβαρό πρόβλημα που διαχρονικά τον διακατέχει. Βρίσκεται αντιμέτωπος, δηλαδή, με την πλήρη απουσία ερεισμάτων και μηχανισμών στο επίπεδο της λεγόμενης τοπικής αυτοδιοίκησης. Αυτή τη γύμνια του επιχειρεί να ντύσει με το εκλογικό ποσοστό των βουλευτικών εκλογών έναντι του ΠΑΣΟΚ.

Το ΠΑΣΟΚ καταγραφεί θετικά αποτελέσματα, αφού επίσης σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα, από 80-90 Δήμους που είχε κερδίσει το 2019, κατάφερε να τους αυξήσει σε πάνω από 100. Αντίθετα από τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως ακριβώς στο συνδικαλιστικό κίνημα, έτσι και στους ΟΤΑ, το ΠΑΣΟΚ ακόμη και όταν έφτασε στο 5%, κατάφερε να διατηρήσει τα ερείσματα και τον μηχανισμό του, στοιχεία που αποτέλεσαν τον κορμό της ανθεκτικότη-

τάς του. Με τη σειρά του, λοιπόν, το ΠΑΣΟΚ προβάλλει την επιτυχία του στους Δήμους Αθήνας και Θεσσαλονίκης (που είχαν βέβαια τη στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ), για να απαντήσει την ποσοστιαία υστέρησή του σε σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ στις βουλευτικές εκλογές.

Επί της ουσίας, για τα δυο αυτά αστικά κόμματα οι εκλογές στους ΟΤΑ αποτέλεσαν έναν δείκτη των διαδικασιών που εκκίνησαν από τις βουλευτικές εκλογές και αφορούν τη διαμόρφωση του δεύτερου πυλώνα της αστικής διαχείρισης. Η ανάδειξη Κασσελάκη στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ απελευθέρωσε δυνάμεις «για τη μεγάλη προοδευτική παράταξη». Οι δηλώσεις Σπίρτση και πολύ περισσότερο οι δηλώσεις Παπανδρέου από το εκλογικό περίπτερο του Χ. Δούκα, προτρέχοντας να προλάβει τις αντίστοιχες του Ανδρουλάκη, δείχνουν ότι υπάρχουν κέντρα τα οποία παρεμβαίνουν προς αυτή την κατεύθυνση. Με ορίζοντα τις ευρωεκλογές, οι διαδικασίες για την ανασύσταση του δεύτερου πυλώνα θα ενταθούν, με τα δυο αστικά κόμματα να κονταροχτυπιούνται για την πρωτοκαθεδρία σε αυτές. Οι εξελίξεις θα είναι πλούσιες και γεμάτες εκπλήξεις, αν κρίνει κανείς από την περίπτωση Κασσελάκη, με ανοιχτά μάλιστα όλα τα σενάρια και τα ενδεχόμενα.

Η ποσοστιαία άνοδος που κατέγραψαν οι υποψήφιοι δήμαρχοι και περιφερειάρχες του ΚΚΕ, καθώς και η επιτυχία του σε 6 Δήμους, εκφράζει την αναζήτηση από μερίδες λαϊκών στρωμάτων διεξόδου στην Αριστερά. Κατά βάση καρπώνεται τη δυσaréσκεια και την απογοήτευση ενός κόσμου από τον αστικό εκφυλισμό του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι μια αναζήτηση, όμως, που στον δοσμένο αρνητικό συσχετισμό δύναμης δεν μπορεί να σπάσει τα όρια της συνδιαχείρισης και των κοινοβουλευτικών αυταπατών που εκφράζει ο ρεφορμισμός του ΚΚΕ και στο επίπεδο των Δήμων. Οι «κομμουνιστές» Δήμαρχοι διακρίνονται για την προσαρμοστικότητα τους στη διαχείριση του συγκεκριμένου κρατικού μηχανισμού: υιοθέτηση των βασικών αντιλαϊκών και αντεργατικών νόμων, αποδοχή του ευρωπαϊκού πλαισίου, ΕΣΠΑ και ολίγον από «λαϊκό» πολιτισμό και αθλητισμό.

Την ίδια προσαρμοστικότητα έχουν να επιδείξουν και άλλοι «κομμουνιστές» και «αριστεροί» Δήμαρχοι, όπως οι περιπτώσεις του Χαλανδρίου και του Κερατσινίου

αντίστοιχα. Το ίδιο μοντέλο συνδιαχείρισης και το ίδιο μίγμα αυταπατών αποτελούν την πολιτική βάση που θαμπώνει ακόμη και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ώστε να δίνουν πολιτική στήριξη στα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ. Ξεχωριστή η περίπτωση του ΣΕΚ, που σταθερά και με συνέπεια φτάνει να στηρίζει «κριτικά» ή «χωρίς αυταπάτες» έως και τα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, με αυτούς τους όρους και με μια άνευ αρχών συμφωνία, με τα «παπαράγουδα» του δεύτερου γύρου, η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα είχε τη δική της εκλογική επιτυχία.

Τέλος, ένα βασικό συμπέρασμα των εκλογικών αποτελεσμάτων στους ΟΤΑ προκύπτει από την αποχή, που άγγιξε τεράστια και πρωτοφανέρωτα ποσοστά. Καταγράφει την αποστοίχιση πλατιών λαϊκών στρωμάτων από τα κυρίαρχα αστικά κόμματα και συνολικά από το αστικό πολιτικό σκηνικό. Καταγράφει την αποστροφή, τη δυσaréσκεια, την αγανάκτηση στην κυρίαρχη πολιτική και τους εκπροσώπους της. Αποτυπώνει μια θετική πλευρά, αυτή της αδυναμίας των δυνάμεων του συστήματος σε συνθήκες γενικευμένης επίθεσης και βαρβαρότητας να πείσουν τον λαό. Μπορεί να μην τρομάζει, προς το παρόν, το σύστημα, επειδή δεν αποτελεί ένα συγκροτημένο πολιτικό ρεύμα, ωστόσο δείχνει να το ανησυχεί. Σε αυτή τη βάση, από τα κέντρα εξουσίας, στο πλαίσιο αναδιαμόρφωσης του αστικού πολιτικού σκηνικού, αναζητούνται και πλασάρονται «ελκυστικές», «φρέσκιες» λύσεις, τύπου Κασσελάκη και Δούκα.

Οι εκλογές στους ΟΤΑ φορτώνουν άλλο ένα πρόβλημα στο σύστημα, επιπρόσθετα στο σοβαρό ζήτημα της διαμόρφωσης του δεύτερου πυλώνα της αστικής διαχείρισης που κληρονόμησε από τις βουλευτικές: την εκλογική ήττα του κατεξοχήν πυλώνα σταθερότητας, τους πρώτους τριγμούς του «ακλόνητου» 41%. Μόνο οι λαϊκοί εργατικοί αγώνες, στο πεδίο της ταξικής πάλης, μπορούν να μετατρέψουν τους τριγμούς σε ρήγμα. Αυτό είναι το ζητούμενο. Το δεδομένο είναι ότι η κυβέρνηση θα επιχειρήσει να αποσβέσει τους τριγμούς απευθυνόμενη στα κέντρα εξουσίας, δηλαδή υπηρετώντας τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου, με την κλιμάκωση της αντιλαϊκής αντεργατικής επίθεσης.

Τεράστια και χρόνια είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας στο Ηράκλειο αλλά και στην Κρήτη γενικότερα. Η απαξίωση και υποβάθμιση νοσοκομείων οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στο κλείσιμό τους και τους χιλιάδες ασθενείς σε απόγνωση, αφού πρέπει να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη και να στραφούν στα ιδιωτικά κέντρα. «Πεδίο δόξης λαμπρό» για το κεφάλαιο, που βλέπει τα κέρδη του να αυξάνονται συνεχώς. Προβλήματα των οποίων η λύση προφανώς και δεν βρίσκεται στα σχέδια της κυβέρνησης της ΝΔ. Άλλωστε, δεν μπορείς να ζητάς λύση στα προβλήματα από αυτούς που τα δημιουργούν.

Προηγούμενες και νυν κυβερνήσεις κάνουν ό,τι είναι δυνατό να περάσουν νόμους και διατάξεις που θα περιορίζουν - καταργούν το δικαίωμα του λαού στη δωρεάν περίθαλψη. Είδαμε τα προβλήματα του συστήματος υγείας και πώς τα χειρίστηκαν την περίοδο της πανδημίας, στέλνοντας στο θάνατο δεκάδες χιλιάδες ασθενών. Βλέπουμε το «νέο ΕΣΥ» που προωθεί η κυβέρνηση, τις προσλήψεις με το σταγονόμετρο, την εντατικοποίηση της εργασίας, ξεζουμίζοντας ακόμη περισσότερο τους εργαζόμενους. Τις παραιτήσεις γιατρών που δεν αναπληρώνονται, τους συμβασιούχους και εργολαβικούς που στελεχώνουν τα νοσοκομεία. Και η επίθεση συνεχίζεται και εντείνεται.

Τα 2 νοσοκομεία του Ηρακλείου, το Πανεπιστημιακό και το Βενιζέλειο (το παλαιότερο της Κρήτης), εξυπηρετούν τις ανάγκες των πολιτών όχι μόνο του Ηρακλείου αλλά της Κρήτης και των νησιών του Αιγαίου. Τα τελευταία χρόνια ιδιαίτερα, με την υποβάθμιση των νοσοκομείων Ιεράπετρας, Σητείας, αλλά και αυτών του Ρεθύμνου και των Χανίων, το πρόβλημα γίνεται ακόμη πιο έντονο και αυτά τα δυο νοσοκομεία δέχονται μεγα-

Ηράκλειο

Να υπερασπιστούμε το δικαίωμα μας στην δωρεάν περίθαλψη

λύτερη πίεση. Η υποβάθμιση των περιφερειακών νοσοκομείων ήταν ο λόγος που μέσα στο 2023 έγιναν μαζικές διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις (Ιεράπετρα, Ρέθυμνο, Χανιά, Σητεία αλλά και Ηράκλειο). Οι λίστες για χειρουργεία τεράστιες, οι ουρές στα έκτακτα απερίγραπτες, το προσωπικό εξοντωμένο. Αυτές οι άθλιες συνθήκες εργασίας, οι χαμηλοί μισθοί, οι απλήρωτες εφημερίες και οι συνεχώς αναβαλλόμενες άδειες αναγκάζουν το ιατρικό προσωπικό σε μαζικές παραιτήσεις.

Φυσικά, το προσωπικό που παραιτείται ή συνταξιοδοτείται δεν αναπληρώνεται. Το αποτέλεσμα είναι αναβολές σε χειρουργεία και γενικότερα υποβάθμιση της λειτουργίας του νοσοκομείου. Τα προβλήματα αυτά είναι ιδιαίτερα έντονα στο Βενιζέλειο όπου οι εργαζόμενοι κάνουν λόγο ακόμη και για κλείσιμό του. Ήδη έχουν ξεκινήσει αντιδράσεις από τους εργαζόμενους, σωματεία, συλλογικές και πολίτες για την υπεράσπιση του νοσοκομείου. Μια πρώτη ανοικτή συνάντηση με πολύ κόσμο έγινε την Τετάρτη 11 Οκτώβρη στο Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου με πρωτοβουλία της ομάδας «Για την άλλη υγεία», όπου συμμετέχουν γιατροί του Βενιζελείου. Σ' αυτή, μίλησε αρκετός κόσμος, γιατροί - νοσηλεύτες - φοιτητές - ασθενείς - συνταξιούχοι - σωματεία κ.λπ., εκτέθηκαν τα προβλήματα που υπάρχουν, που παρά τα «εναλλακτικά» από την πλευρά των διοργανωτών προτάθηκε και έγινε απο-

δεκτό συγκέντρωση και πορεία από το Βενιζέλειο ως την πλατεία Ελευθερίας την Τετάρτη 18 Οκτώβρη στις 10 π.μ.

Στη συζήτηση συμμετείχαν και τοποθετήθηκαν εκπρόσωπος της Ταξικής Πορείας εργαζομένων και της Αγωνιστικής Κίνησης Εκπαιδευτικών. Ανέδειξαν την αντιλαϊκή - αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης, το χτύπημα του δικαιώματος στη δουλειά, στις σπουδές, τον εργασιακό μεσαίωνα που προωθούν οι νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη. Ότι η πολιτική στην υγεία αποτελεί κομμάτι της γενικότερης αντιλαϊκής κυβερνητικής πολιτικής και σαν τέτοια οι εργαζόμενοι και ο λαός πρέπει να την αντιμετωπίσουν. «Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε», αφού τίποτε και κανένα δικαίωμα δεν είναι πια δεδομένο. Μέσα από σωματεία, επιτροπές κ.λπ. να παλέψουμε για: ίση - πλήρη - δωρεάν περίθαλψη για όλους, μαζικές - μόνιμες προσλήψεις προσωπικού, μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, όχι στην υποβάθμιση - κλείσιμο του Βενιζελείου. Αυτό είναι το πλαίσιο αιτημάτων που έθεσαν στις τοποθετήσεις τους, προτείνοντας συγκέντρωση και πορεία απόγευμα, χωρίς όμως να γίνει δεκτό από τους διοργανωτές που είχαν ήδη αποφασίσει πρωινή συγκέντρωση.

Οι πολίτες δεν πρέπει να τσιμπήσουν από το... επικοινωνιακό ενδιαφέρον του υπουργού Χρυσοχοϊδη, ο οποίος βρέθηκε στο Ηράκλειο, στέλνοντας μια «μεγάλη συγνώμη» για την ταλαιπωρία των

ασθενών, και δεσμεύτηκε για λύσεις στα προβλήματα. Λύσεις σε προβλήματα που ο ίδιος και η πολιτική που υπηρετεί δημιούργησαν. Με τρίμηνες προσλήψεις γιατρών, εξωτερικούς γιατρούς για τα χειρουργεία, παύοντας από τη θέση τους τη διοίκηση του νοσοκομείου, θέλοντας έτσι να υποδείξει κάποιους υπεύθυνους.

Η συγκέντρωση και πορεία που έγινε την Τετάρτη 18 Οκτώβρη είχε μεγάλη μαζικότητα, δείγμα τού μεγέθους των προβλημάτων που υπάρχουν αλλά και των διαθέσεων του κόσμου για υπεράσπιση του Βενιζελείου και του δικαιώματος στην περίθαλψη. Η Ταξική Πορεία παρέμβηκε με δικό της μπλοκ, προκήρυξη και συνθήματα. Για μας είναι ξεκάθαρο ότι η υπεράσπιση του δικαιώματος στη δωρεάν περίθαλψη, τα δικαιώματα των εργαζομένων, η πλήρωση των πολλών κενών θέσεων με μαζικές προσλήψεις, η διάσωση των νοσοκομείων δεν μπορούν να αφεθούν στις διαθέσεις κάποιων «σωτήρων». Δεν μπορούν να λυθούν με τη λογική της ανάθεσης που απογοήτευσε χιλιάδες κόσμο τα προηγούμενα χρόνια. Είναι υπόθεση συγκρότησης και ανάπτυξης εργατικού - λαϊκού κινήματος που θα υπερασπίζεται και θα διευρύνει τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του. Να οικοδομήσουμε όρους αντίστασης στην επίθεση κυβέρνησης - κεφαλαίου μέσα από μαζικές - συλλογικές διαδικασίες στα σωματεία, στις σχολές, στη γειτονιά.

Πολύ μαζική η διαδήλωση υπεράσπισης του Βενιζελείου Νοσοκομείου

Χαιρετίζουμε τον λαό και τους εργαζομένους του Ηρακλείου που με τη δυναμική τους παρουσία στους δρόμους της πόλης υπερασπίστηκαν το Βενιζέλειο Νοσοκομείο Ηρακλείου και το λαϊκό δικαίωμα σε δωρεάν περίθαλψη!

Μέχρι στιγμής, το Βενιζέλειο είναι το τρίτο νοσοκομείο της Κρήτης που βρίσκεται στο στόχαστρο της κυβέρνησης της ΝΔ, μετά τα νοσοκομεία της Ιεράπετρας και της Σητείας. Η γοργή μετάλλαξη των όρων λειτουργίας του με την εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων, τη μεταφορά προσωπικού, την ξεδιάντροπη παρέμβαση του Χρυσοχοϊδη έρχεται ως συνέχεια της εγκληματικής απαξίωσης των δημοσίων νοσοκομείων σε όλη τη χώρα αλλά και αναβάθμιση της επίθεσης του συστήματος σε όποια κατάκτηση έχει απομείνει στη ζωή του λαού.

Το πρωί της Τετάρτης, με τεράστια μαζικότητα πραγματοποιήθηκε διαδήλωση υγειονομικών, εργαζομένων, λαού και νεολαίας για την υπεράσπιση του ενός από τα δύο δημόσια νοσοκομεία του Ηρακλείου. Την ίδια στιγμή καλέστηκαν στάσεις εργασίας από μια σειρά σωματεία, όπως η ΕΑΜΕ Ηρακλείου. Από το αίθριο του νοσοκομείου, η πο-

ρεία κινήθηκε στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, με κατάληξη την Πλατεία Ελευθερίας όπου πραγματοποιήθηκε μαζική παράσταση διαμαρτυρίας μπροστά στο κτίριο της Νομαρχίας.

Το σύνθημα "ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ" αποτέλεσε το κυρίαρχο μήνυμα της διαδήλωσης προς την κυβέρνηση και το σύστημα, που έχουν εξαπολύσει ένα άνευ προηγουμένου χτύπημα στις δομές, τους εργαζομένους και στο δικαίωμα της δωρεάν περίθαλψης.

Η Ταξική Πορεία συμμετείχε στη διαδήλωση με πανό, δυναμικό μπλοκ και συνθήματα. Μοιράστηκε πλατιά η ανακοίνωση, καλώντας τους εργαζομένους και το λαό σε συνέχεια των κινητοποιήσεων ενάντια στη δολοφονική πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος.

Η σημερινή κινητοποίηση οφείλει να είναι μόνο η ΑΡΧΗ ενός αγώνα μαζικού και δυναμικού, για την υπεράσπιση του Βενιζελείου, για το δικαίωμα όλου του λαού να έχει αδιαμφισβήτητη πρόσβαση σε ίση-πλήρη-δωρεάν περίθαλψη!

Με συνελεύσεις εργαζομένων σε κάθε σωματείο και χώρο δουλειάς, με κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις, να μην επιτρέψουμε να περάσει το νέο χτύπημα του συστήματος! Η πολιτική που μετρά-

ει το κόστος και τα κέρδη σε αντιπαράθεση με την υγεία και την ίδια τη ζωή του λαού και των παιδιών του πρέπει να ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ! Η δίκαιη οργή και η αγανάκτηση μπροστά στο τσάκισμα κάθε τομέα της ζωής μας να γίνουν οργανωμένος αγώνας!

- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΝΙΖΕΛΕΙΟ. ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ
- ΙΣΗ-ΠΛΗΡΗ-ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ
- ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ
- ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ
- ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΔΟΥΛΕΙΑΣ, ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

«Αναμόρφωση του ΕΣΥ» ή σταθερή επίθεση στα δικαιώματα λαού και υγειονομικών;

Παρά τις φλύαρες κυβερνητικές διακηρύξεις περί «Νέου και Αναμορφωμένου ΕΣΥ», το βασικό στοιχείο της εφαρμοζόμενης πολιτικής του συστήματος στην υγειονομική περίθαλψη είναι το καθολικό τσάκισμα των λαϊκών και εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Η δε στάση των «εργατοπατέρων» έρχεται να παίξει επικουρικό ρόλο στο κυβερνητικό έργο.

Ο γνωστός από παλιά Χρυσοχοϊδης, ως νέος επικεφαλής του υπ. Υγείας, επιλέχθηκε για να ενισχύσει την επικοινωνιακή εικόνα μιας κυβέρνησης «Task Force» («ειδικών δυνάμεων»). Ξεκινώντας απ' την τεράστια έλλειψη υγειονομικού προσωπικού στα περισσότερα νοσοκομεία, η κυβέρνηση «αναγνωρίζει» το πρόβλημα και αραδιάζει υποσχέσεις για άμεσες προσλήψεις. Σε συνέντευξη του Χρυσοχοϊδη στον ΣΚΑΙ στις 18 Σεπτεμβρίου 2023, δήλωσε: «Αυτή τη στιγμή που μιλάμε είναι σε εξέλιξη 4.000 προσλήψεις νοσηλευτών. Αναμένουμε τα αποτελέσματα σήμερα - αύριο [...] Ένα μεγάλο μέρος από αυτούς ήδη εργάζεται, γιατί ήταν οι επικουρικοί που προσλήφθηκαν την περίοδο του Covid, αλλά και καινούριες προσλήψεις θα γίνουν. Άρα, λοιπόν, 4.000 πρόσωπα προστίθενται». Στην ίδια συνέντευξη, δήλωσε σχετικά με την αναβάθμιση των νοσοκομείων: «Τα τρέχει αυτά τα θέματα, μελετητικά, το ΤΑΙΠΕΔ» (σ.σ. το ταμείο αρμόδιο για την εκποίηση εθνικού πλούτου!). «Τα 7 Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία πραγματικά είναι υψηλού επιπέδου νοσοκομεία, άρα ένα πάρα πολύ μεγάλο μέρος των υπηρεσιών είναι σε αυτά τα νοσοκομεία κορμού [...] Κυρίως (οι κυβερνητικές παρεμβάσεις για την

αναβάθμισή τους) αφορούν εκσυγχρονισμό στα τμήματα επειγόντων περιστατικών» (Οι δηλώσεις αυτολεξεί, οι υπογραμμισμένες δικές μας).

Είναι καθαρό ότι σκοπεύουν σ' έναν «καλλωπισμό» των ΤΕΠ, όχι προσλήψεις προσωπικού ακόμη και σε «νοσοκομεία κορμού». Επιβεβαιώθηκε με την υπόσχεση του υπουργού, στις 16 Οκτώβρη στο Ηράκλειο, για «τρίμηνες συμβάσεις με ιδιώτες γιατρούς», σαν απάντηση στην πίεση που άσκησε η κινητοποίηση εργαζομένων και κατοίκων για τη μεγάλη έλλειψη προσωπικού στο Βενιζέλειο Νοσοκομείο.

Σχετικά δε με την «κατάργηση των εργαλάβων στα νοσοκομεία» για την οποία μάθαμε μέσω του Μ. Γιαννάκου (ναι, για τον πρόεδρο της ΠΟΕΔΗΝ πρόκειται) σε ρόλο «εκπροσώπου τύπου» του υπουργού, η φημολογούμενη κατάργηση «τρέχει» παράλληλα με τη σύναψη νέων συμβάσεων καθημερινά μεταξύ διοικήσεων νοσοκομείων και εργαλάβων...

Παράλληλα, η υπ. Εσωτερικών Ν. Κεραμέως παρουσίασε σχέδιο νόμου για τις αξιολογήσεις των διοικήσεων των νοσοκομείων του ΕΣΥ. Σ' αυτό βασικά επαναλαμβάνεται η ισχύουσα πρόβλεψη υπογραφής απ' τους διοικητές «μνημονίων απόδοσης» με συγκεκριμένους στόχους, η επίτευξη των οποίων συνδέεται με μόνους ενώ η μη επίτευξη με δυνατότητα απόλυσης. Αποτελεί γεγονός ότι οι διοικήσεις των νοσοκομείων, τόσο οι νυν όσο κι οι επόμενες, οφείλουν να είναι (και είναι βασικά) πλήρως ευθυγραμμισμένες με τους κυβερνητικούς στόχους, ανεξάρτητα αν ενίοτε χρησιμοποιούνται και ως αποδιοπομ-

παίοι τράγοι, γεγονός που δεν αναιρεί τον γενικό τους ρόλο ως εκτελεστικά όργανα της κυβέρνησης. Η σύναψη νέων συμβάσεων με εργαλάβους λοιπόν, που αναφέραμε παραπάνω, είναι υπό πλήρη κυβερνητική κάλυψη και έγκριση. Γι' αυτό και είναι ερώτημα αν πρέπει κανείς να γελάσει ή να κλάψει με την υποκρισία του Γιαννάκου, που κάνει πως ετοιμάζει «σταυροφορία» από κοινού με τον υπουργό (στο ρόλο του Λεοντόκαρδου μάλλον).

Στις 7 Οκτώβρη, ο υπ. Υγείας έκανε λόγο για «αναγέννηση του ΕΣΥ» (με fast track διαδικασίες). Ανάγγειλε τη δημιουργία εξειδικευμένων μονάδων για το τραύμα και για εγκεφαλικά, συγκρότηση πρότυπου κέντρου χημειοθεραπείας στο «Έλενα Βενιζέλου», εξάλειψη των λιστών για χειρουργεία, «τάξη» στα ΤΕΠ, ανασύνταξη του ΕΚΑΒ κ.ά. Με δεδομένη την πεποίθηση πως πραγματικές νέες μαζικές προσλήψεις δεν περιλαμβάνονται ούτε στους «fast» ούτε στους «slow track» στόχους της κυβέρνησης ώστε να στελεχωθούν τα παραπάνω επιχειρήματα, οδηγούμαστε στην εκτίμηση ότι αυτά θα λειτουργήσουν κυρίως με ήδη υπάρχον προσωπικό που εργάζεται σε νοσοκομεία τα οποία πρόκειται να αλλάξουν χαρακτήρα. Αποτέλεσμα, οι περιοχές που καλύπτουν τα νοσοκομεία αυτά να μείνουν ακάλυπτες κι οι κάτοικοι ν' αναζητούν περίθαλψη είτε σε ιδιωτικές δομές είτε σε άλλες περιοχές με γενικό νοσοκομείο, πράγμα όλο και πιο δυσπρόσιτο. Η δε «διασύνδεση νοσοκομείων» για έναν άνθρωπο που συμβαίνει να πάσχει ταυτόχρονα από περισσότερες της μίας ασθένειες σημαίνει πως θα περιπλανάται από νομό σε

νομό για εξέταση και νοσηλεία.

Δεν υπάρχει κανένα κυβερνητικό σχέδιο που να βάζει φραγμό στην κατάρρευση των νοσοκομείων. Αντίθετα, προωθείται νέα, μεγαλύτερη συρρίκνωση μέσα από συγχωνεύσεις-καταργήσεις μονάδων και τμημάτων, αλλαγές χαρακτήρα και «έργα βιτρίνας». Η «νέα» κατάσταση που προθούν προμηνύει, για μεν το λαό, τσάκισμα του δικαιώματος σε δωρεάν, ίση και πλήρη υγειονομική περίθαλψη, για δε τους εργαζόμενους υγειονομικούς, ακόμα χειρότερες εργασιακές συνθήκες. Οι διαφημιζόμενες αυξήσεις των μισθών, άλλωστε, θα κατευθυνθούν κυρίως στα μόνους των «αρίστων».

Απέναντι στην κυβερνητική επίθεση, η ΠΟΕΔΗΝ, στην ανακοίνωση για την απεργιακή κινητοποίηση στις 2 Νοέμβρη, αντί για αιτήματα αναφέρει (τουλάχιστον μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές) «Τα αιτήματα όπως προσδιορίζονται στις τελευταίες κινητοποιήσεις και ανακοινώσεις της ΠΟΕΔΗΝ» (!). Όσο για οδηγίες προς τα πρωτοβάθμια σωματεία για την επιτυχία της απεργίας, βρίσκουμε το εξής: «Καλούμε τα Σωματεία Μέλη να Βάλουν πούλμαν για μαζικότερη συμμετοχή στην πορεία». Στάση συνεπής στην κατεύθυνση διαμόρφωσης όρων επίσημου συνδιαχειριστή - συνομιλητή με τον υπουργό.

Εργαζόμενοι και λαός δεν μπορούν να στηριχτούν στις συνδικαλιστικές ηγεσίες που αποδεικνύουν ξανά και ξανά το ρόλο τους. Πρέπει να οικοδομήσουν το δικό τους μέτωπο πάλης, αντίστασης στην επίθεση του συστήματος και διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους. Σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει να γίνει δική τους υπόθεση η απεργία της 2 Νοέμβρη σε όλη τη χώρα, παρά την υπονόμευση απ' τις ίδιες τις ηγεσίες του κλάδου που την καλούν.

Αυξάνονται τα περιστατικά επιθέσεων σε υγειονομικούς

Τελευταία παρατηρείται σημαντική αύξηση των περιστατικών βίας κατά υγειονομικών. Ασθενείς και συνοδοί προβαίνουν σε βίαια ξεσπάσματα εναντίον του προσωπικού, ιδιαίτερα στα επεισόδια. Τα επεισόδια αυτά έχουν λάβει τέτοια διάσταση που ο Πανελλήνιος Ιατρικός Σύλλογος κυκλοφόρησε αφίσα με τίτλο «Όχι βία στις λευκές μπλούζες». Τελευταίο περιστατικό ο ξυλοδαρμός παιδοχειρουργού στο «Αγία Σοφία» από συγγενή ασθενούς λόγω της παρατεταμένης αναμονής.

Για κάθε υγειονομικό αλλά και για οποιονδήποτε έχει χρειαστεί να απευθυνθεί σε εφημερία νοσοκομείου, είναι γνώριμη η μεγάλη αναμονή την οποία θα

πρέπει να υποστεί για να εξεταστεί. Η συνθήκη αυτή συστηματικά επιδεινώνεται, καθώς το προσωπικό είναι μειωμένο κι εξουθενωμένο, και οι υλικότεχνικές υποδομές λειψές κι απαρχαιωμένες. Η πραγματικότητα αυτή, σε συνδυασμό με την αναπόφευκτη αγωνία ασθενών και συνοδών για την εξέλιξη της υγείας τους, αλλά και τη συσσωρευμένη οργή της κοινωνίας, απότοκο της γενικότερα αντιλαϊκής πολιτικής με την ακρίβεια και την επισφάλεια να εκτοξεύονται, δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα που βρίσκει εν δυνάμει εκτόνωση σε συνθήκες έντασης όπως η ασθένεια.

Η επιθετικότητα που εκφράζεται ενίοτε με βία από μεριάς του κόσμου,

αλλά κι η αντίδραση του προσωπικού που εκφράζεται με ένα «κατηγορώ» προς τον λαό, αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Η κυβέρνηση κάθε άλλο παρά ενοχλείται από αυτή την κατάσταση. Είναι κυβερνητική επιλογή και στοιχείο της επίθεσης η μετακύλιση της ευθύνης στους υγειονομικούς. Αυτούς στοχοποιεί όταν εμφανίζει σαν αιτία για τους τεράστιους χρόνους αναμονής τη μη τήρηση των προβλεπόμενων (δηλαδή μηδανιών) χρόνων εξέτασης, όταν αποδίδει την ύπαρξη ράντζων σε παρατεταμένες νοσηλείες, όταν χρησιμοποιεί έρευνες που χρεώνουν τα υψηλά ποσοστά ενδονοσοκομειακών λοιμώξεων σε κατάχρηση αντιβιοτικής.

Αποκρύβει και διαστρεβλώνει ότι για την παροχή σωστής νοσηλείας απαιτείται επαρκές προσωπικό, που η ίδια απέλυσε ή εξώθησε σε παραίτηση, καθώς και υποδομές τις οποίες η ίδια έκλεισε ή συγχώνευσε. Η στρέβλωση αυτή συνδυάζεται άμεσα με την όξυνση της σχέσης μεταξύ εργαζόμενου και ασθενή/συνοδού, πυροδοτώντας βίαια ξεσπάσματα και αντιδραστική ρητορεία περί αναγκαιότητας αξιολόγησης. Αποτελεί στοχευμένη κίνηση, με σκοπό τον αποπροσανατολισμό απ' την πολιτική επιδίωξη της κυβέρνησης για διάλυση του δικαιώματος στην περίθαλψη και δημιουργίας φραγμών στην πρόσβαση στα νοσοκομεία. Ταυτόχρονα, επιδιώκει τη διάσπαση, γνωρίζοντας καλά τη δυναμική που μπορεί ν' αποκτήσει ο κοινός αγώνας

εργαζόμενων και λαού.

Είναι κομβικής σημασίας ν' αποκαλύπτεται ο υπαίτιος αυτής της εξοθλίωσης που ασθενής και υγειονομικός καλούνται να διαχειριστούν. Αυτός δεν είναι άλλος απ' την κυβερνητική πολιτική. Είναι δίκαιη και η αγανάκτηση ενός ανθρώπου που μπορεί να περιμένει 12 ώρες να εξεταστεί και του εργαζόμενου που μπορεί να εργάζεται 32 ώρες συνεχόμενα. Οι διοικήσεις των νοσοκομείων, όπως δείχνει κι η άρνηση του διοικητή στο «Αγία Σοφία» να συναντήσει την εργαζόμενη που χτυπήθηκε, έχουν αποκλειστικό ρόλο την απρόσκοπτη εφαρμογή την κυβερνητικής πολιτικής, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Όσο αφορά τον ΠΙΣ, τα κροκοδείλια δάκρυα που χύνει στις αφίσες του δεν πείθουν κανέναν που γνωρίζει τα πάρε-δώσε που έχει με το υπουργείο, μακριά από οποιαδήποτε ανάγκη των εργαζόμενων.

Ο αγώνας για ίση, πλήρη, δωρεάν περίθαλψη περνάει μέσα από ένα διπλό μέτωπο, τόσο των εργαζόμενων υγειονομικών για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, όσο και του λαού που καλείται να υπερασπιστεί το δικαίωμά του στην περίθαλψη. Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις των τοπικών κοινωνιών πλάι στις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων σε πολλά νοσοκομεία της επαρχίας, δείχνουν τον τρόπο και την αναγκαιότητα αυτής της κατεύθυνσης, προκειμένου ν' αναχαιτιστούν τα σχέδια της κυβέρνησης για διάλυση της περίθαλψης.

ΤΗΛΕΡΓΑΣΙΑ

Κάνει πιο ευτυχισμένους τους εργαζόμενους ή μήπως τους εργοδότες;

«**Κ**ερδίζω χρόνο στις καθημερινές μετακινήσεις από και προς τη δουλειά», «μειώνω τα έξοδα μετακίνησης», «έχω δυνατότητα (ενδεχομένως) ν' ασχοληθώ περισσότερο με τα παιδιά», «ξεκλέβω χρόνο απ' τη δουλειά, κάνοντας περισσότερα πράγματα σπίτι που δεν θα προλάβαινα», «γλιτώνω την άμεση επιτήρηση των προϊσταμένων, δουλεύοντας παραγωγικότερα». Να μερικά απ' τα βασικότερα επιχειρήματα που κυκλοφορούν σε κύκλους εργαζόμενων, για να υποστηρίξουν ότι η τηλεργασία έχει δώσει περισσότερα θετικά παρά αρνητικά στους εργαζόμενους.

Πριν τον κορωνοϊό, η τηλεργασία εφαρμόζονταν μόνο για ορισμένες κατηγορίες εργαζόμενων (απομακρυσμένους πωλητές πκ.). Ωστόσο απ' την πανδημία και μετά γενικεύτηκε σε μια σειρά κλάδους, ειδικά εκείνους που η φύση της δουλειάς έδινε δυνατότητα στην εργοδοσία να την εφαρμόσει σε κλίμακα (πληροφορική, τηλεφωνικά κέντρα, τράπεζες, τομείς μάρκετινγκ και πωλήσεων, διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού, λογιστικής και αλλού). Επομένως, κάποιες βασικές πλευρές των προβλημάτων που παράγει σαν καθεστώς για τους εργαζόμενους έχουν φανεί. Έχει μπει, ούτως ή άλλως, αρκετό νερό στο αυλάκι χρονικά, ώστε μπορούμε να βγάλουμε μια σειρά από συμπεράσματα, με μεγαλύτερη ασφάλεια απ' ό,τι τον πρώτο καιρό της πανδημίας, όπου για πολύ κόσμο ήταν ακόμα φρέσκο φαινόμενο.

Ένα πρώτο συμπέρασμα που είχε διαφανεί ήδη απ' τις αρχές τις πανδημίας και της πρώτης εφαρμογής της τηλεργασίας σε μεγάλη κλίμακα, είναι η εξοικονόμηση για την εργοδοσία μεγάλου κόστους που προκύπτει απ' την υποδομή στον εργασιακό χώρο. Κλιματισμός, θέρμανση, ψύξη, επίπλωση και ηλεκτρονικός

εξοπλισμός, καθαρισμός, συντήρηση εγκαταστάσεων, ακόμα και ύπαρξη αυτών. Όλα τα παραπάνω συντέλεσαν καθοριστικά στην επιλογή διάφορων εργοδοτών ακόμα και για καθολική εφαρμογή τηλεργασίας για ένα διάστημα.

Αυτό σημαίνει πως το κόστος για όλα τα παραπάνω βαρύνει εφεξής τον εργαζόμενο που δουλεύει απομακρυσμένα. Εδώ μπαίνει μεγάλο ερωτηματικό για το πόσο τελικά ελαφρύνεται οικονομικά ο εργαζόμενος από έξοδα μετακίνησης φερ' ειπείν, όταν στη ακραία ζέστη του καλοκαιριού και στο ψύχος του χειμώνα αναλαμβάνει ο ίδιος την οικονομική κάλυψη των παραπάνω αναγκών. Πόσο μάλλον όταν η ακρίβεια στο ρεύμα και στην ενέργεια τσακίζει κόκκαλα.

Αλλά και σε σχέση με το ζήτημα εξοικονόμησης χρόνου απ' τις μετακινήσεις, θα μπορούσε κάποιος να αντιτάξει τη γενίκευση των ξεχειλωμένων ωραρίων και των απλήρωτων υπερωριών, με την εργοδοσία πολλές φορές να εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι ο εργαζόμενος είναι στο σπίτι του. Όπως επίσης και τη συχνά ακραία εντατικοποίηση της δουλειάς, μέσα στο ίδιο το οχτώωρο. Απέναντι, λοιπόν, και στο επιχειρήμα πως μέσω τηλεργασίας ενδέχεται

κάποιος να ξεκλέψει χρόνο για δουλειές ή ενασχόληση με τα παιδιά, η πραγματικότητα έχει τις περισσότερες φορές πολύ διαφορετική όψη.

Το τελευταίο διάστημα, μια σειρά εταιρίες-κολοσσοί (όπως η Google) σαλπίζουν το τέλος -εξ' ολοκλήρου τουλάχιστον- τηλεργασίας, υποχρεώνοντας τους εργαζόμενους να «δηλώνουν παρουσία» στο γραφείο, τουλάχιστον δύο ή τρεις μέρες τη εβδομάδα. Αυτό φανερώνει τη διαπίστωση από μεριάς κεφαλαίου, πως η οργάνωση της εργασίας, αλλά κυρίως η επιτήρηση κι επιστάση των εργαζόμενων περνάει σε μεγάλο βαθμό μέσα απ' τη φυσική παρουσία τους στο χώρο δουλειάς. Εκεί, μάλλον, φαίνεται να είναι και το όριο πέρα απ' το οποίο το κεφάλαιο δυσκολεύεται να επιτελέσει τις παραπάνω λειτουργίες, στον βαθμό που εκείνο κρίνει αναγκαίο.

Όσον αφορά, βέβαια, την επιτήρηση των εργαζόμενων σε τηλεργασία, μόνο αδαής πρέπει να είναι κάποιος ώστε να θεωρεί ότι το κεφάλαιο δεν έχει τρόπους να ελέγξει τη δουλειά, την «αποδοτικότητα» των εργαζόμενων και την προσήλωση στους ρυθμούς που απαιτεί η εργοδοσία. Μια σύντομη ματιά στην πληθώρα λογισμικών απομακρυσμένης διαχείρισης,

παρακολούθησης και μέτρησης της απόδοσης των εργαζόμενων, απαντάει από μόνη της στις αυταπάτες περί «πιοτέρας» εκμετάλλευσης στη βάση της «τεχνολογικής ανάπτυξης».

Το βασικότερο, ωστόσο, πλεονέκτημα για το κεφάλαιο μέσω της εφαρμογής της τηλεργασίας, είναι -και λόγω της φύσης της σαν εργασιακό καθεστώς- η διάσπαση των εργαζόμενων. Έτσι κι αλλιώς η τηλεργασία οδηγεί σε συνολικότερη κοινωνική απομόνωση. Στη δουλειά, βαθαίνει την εξατομίκευση της σχέσης με τον εργοδότη και τη διάλυση οποιασδήποτε κοινής συνείδησης μεταξύ των εργαζόμενων πάνω στη σχέση τους με τη δουλειά και απέναντι στην εργοδοσία. Οι εργοδότες εκμεταλλεύονται αυτό το πλεονέκτημα για ν' ανοίγουν καθημερινά δρόμο για χειροτέρευση των όρων δουλειάς και ένταση της εκμετάλλευσης, γλιτώνοντας σε μεγάλο βαθμό το ενδεχόμενο συλλογικής αντίστασης. Πράγμα που, στην εξέλιξη του, επιδρά και έξω απ' τους κλάδους που υπόκεινται σε καθεστώς τηλεργασίας.

Θα μπορούσαμε πρόχειρα να σκεφτούμε και μια σειρά άλλες πλευρές της εφαρμογής της τηλεργασίας, που φανερώνουν τα προβλήματα για τους εργαζόμενους και τα οφέλη για το κεφάλαιο, πάντα στο βαθμό που το ίδιο κρίνει (ενίοτε με καθυστερήσεις) ότι η τηλεργασία το εξυπηρετεί. Χαρακτηριστική είναι η τάση εξαφάνισης της έννοιας της αναρρωτικής άδειας, με εργαζόμενους να δουλεύουν άρρωστοι την ώρα που θα έπρεπε ν' αναρρώνουν. Αλλά παρά την προσπάθεια να διαφημιστεί -πολλές φορές απ' το ίδιο το κεφάλαιο- η τηλεργασία σαν πρόσδος και προτέρημα για τους εργαζόμενους, η διεκδίκηση καλύτερων όρων δουλειάς δεν μπορεί παρά να περνάει μέσα απ' την άρνηση και απόρριψη της.

ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ «ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ» ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ!

Ζήτημα ταξικό που απαντιέται με αγώνες!

Δεκάδες εργάτες κι εργάτριες το τελευταίο διάστημα έχουν σκοτωθεί την ώρα της δουλειάς. Η γυναίκα σε κρεοπωλείο στη Λάρισα, ο εργάτης σε φρεάτιο στον Πειραιά, ο οικοδόμος στο Κιλκίς, ο εργάτης στο Ρέθυμνο και οι εργάτες στα ναυπηγεία σε Σαλαμίνα και Πέραμα είναι μερικά απ' τα δεκάδες παραδείγματα τέτοιων «ατυχημάτων» μόνο τον τελευταίο μήνα. Έρχονται να προστεθούν στην πραγματικά μεγάλη λίστα των εργαζόμενων που κυριολεκτικά σκοτώνονται για ένα κομμάτι ψωμί. Υπάρχουν πολύ συγκεκριμένες ευθύνες για το πώς αυτά προκαλούνται, αλλά και πολύ συγκεκριμένες κατευθύνσεις για την απόληξη αυτού του κρίσιμου για την εργατική τάξη ζητήματος.

Πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι αυτή η κατάσταση που αντιμετωπίζουν σήμερα οι εργαζόμενοι δεν είναι σταθερή. Χειροτερεύει χρόνο με το χρόνο για να φτάσει στα σημερινά τραγικά επίπεδα. Εργοδοτικά εγκλήματα υπήρχαν πάντα και είναι συνδεδεμένα μ' ένα σύστημα που βασίζεται στην εκμετάλλευση των εργαζόμενων. Αλλά το πλήθος και το εύρος τους, το πόσο συχνά οι εργάτες σακατεύονται ή σκοτώνονται στο μεροκάματο είναι ζήτημα συσχέτισης και ζήτημα κατακτήσεων. Ενδεχομένως, νέοι εργαζόμενοι (ηλικιακά ή/και εργασιακά) να θεωρούν πως η σημερινή εργασιακή κατάσταση είναι πάγια. Κι όμως, πριν 15-20 χρόνια, τα θανατηφόρα εργοδοτικά εγκλήματα ήταν σαφώς λιγότερα, καθώς το σύστημα τότε δεν είχε την ίδια άνεση που έχει σήμερα να ισοπεδώνει εργασιακά δικαιώματα (χωρίς να σημαίνει ότι δεν το έκανε). Αυτό γιατί οι εργαζόμενοι, ακόμα και σε επίπεδο συνείδησης, ήταν σε καλύτερη θέση. Σημαντικό δεδομένο της εποχής ήταν οι συλλογικές συμβάσεις, που κατοχύρωναν δικαιώματα κι έβαζαν όρια στα αφεντικά για το πώς θα δουλεύουν οι εργαζόμενοι. Γι' αυτό και χτυπήθηκαν σε βαθμό εξαφάνισης με τα μνημόνια.

Η σημερινή κατάσταση στη δουλειά παίρνει χαρακτηριστικά εργασιακού μεσαίωνα. Φτηνά και «μαύρα» μεροκάματα, τρομερή εντατικοποίηση, ανεργία, ανασφάλεια και τρομοκρατία συνθέ-

τούν μια πραγματικά εξαθλιωμένη, για τους εργαζόμενους, καθημερινότητα.

Τα μέτρα ατομική προστασίας (ΜΑΠ), στα οποία αποκλειστικά επικεντρώνεται η εργοδοσία με τις πλάτες του κράτους και των μηχανισμών του, δεν αρκούν από μόνα τους για την ουσιαστική προστασία της υγείας και της σωματικής ακεραιότητας των εργαζόμενων. Δεν υποτιμούμε την ύπαρξή τους και συχνά χρειάζεται αγώνας για τη διεκδίκησή τους. Η εργοδοσία, όμως, χρησιμοποιεί την ύπαρξή τους για να κρύψει ότι η ουσιαστική ασφάλεια των εργαζόμενων είναι αποκλειστικά δική της ευθύνη. Συχνά παρεμβαίνει (με πρακτικές, νομικές και ιδεολογικές συνέπειες) με λογική «εμείς παρέχουμε ΜΑΠ, άρα είναι ατομική ευθύνη η χρήση τους από κάθε εργαζόμενο». Αυτή η λογική δεν πρέπει να γίνεται αποδεκτή.

Σαν ένα απ' τα εκατοντάδες παραδείγματα, ο θάνατος του λιμενεργάτη Δημήτρη Δαγκλή στην COSCO πριν δυο χρόνια τέτοια εποχή, που βρέθηκε καταπλακωμένος από γερανογέφυρα. Όταν ένας εργάτης στο λιμάνι (απ' τις πιο δύσκολες δουλειές, μαζί με τις

εξορύξεις) αναγκάζεται να κάνει δεύτερη δουλειά διότι έχει σύμβαση με 16 μεροκάματα, όταν η εταιρία τον καλεί να δουλέψει κόντρα βάρδια χωρίς ρεπό, όταν στις πόστες δεν υπάρχουν τα άτομα που απαιτούνται και βγάζει μόνο ένας τη δουλειά, όταν ο άνθρωπος είναι εξαντλημένος απ' τις άθλιες συνθήκες επί χρόνια, τότε είναι στημένο το σκηνικό του θανάτου. Και είναι πρόκληση να υποστηρίξει οποιοσδήποτε ότι το κράνος και τα παπούτσια ασφαλείας αρκούν για να τον προστατέψουν απ' τη γερανογέφυρα που θα περάσει από πάνω του ή το κοντέινερ που θα τον πλακώσει. Τα εργατικά «ατυχήματα» τα προκαλούν οι εργασιακές σχέσεις και συνθήκες, όχι η «απροσεξία» ή η «κακία στιγμή».

Αυτές τις εργασιακές σχέσεις και συνθήκες χειροτερεύει η πολιτική των κυβερνήσεων και του κράτους που λειτουργεί αποκλειστικά για τα συμφέροντα της εργοδοσίας συνολικά. Ο πρόσφατος νόμος Γεωργιάδη, συμπλήρωμα του νόμου Χατζηδάκη και όλων των προηγούμενων αντεργατικών νόμων, σφραγίζει τη σημερινή εργασιακή ζούγκλα. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι συνένοχες, καθώς με τη στάση που επιλέγουν βάζουν πλάτη στην επίθεση του συστήματος απέναντι στους εργαζόμενους. Όλοι μαζί έχουν την ευθύνη για τον εργασιακό μεσαίωνα που διαμορφώνεται και είναι οι πραγματικοί ένοχοι για τα οδυρόνια περισσότερα εργοδοτικά εγκλήματα.

Τα εργασιακά δικαιώματα κατοχυρώνονται μόνο με τον τρόπο που κατακτήθηκαν. Οι αγώνες, τα σωματεία, οι γενικές συνελεύσεις, οι απεργίες και οι συγκεντρώσεις είναι ο μοναδικός δρόμος για την αντίσταση και τη διεκδίκηση των εργαζόμενων. Καθόλου τυχαίο δεν είναι ότι οι τελευταίοι νόμοι επικεντρώνουν και σ' αυτό το επίπεδο, τη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση. Θέλουν να βγάψουν στην παρανομία τον ταξικό συνδικαλισμό. Είναι, όμως, βέβαιο ότι οι αντιστάσεις των εργαζόμενων θα πληθύνουν και πρέπει να βρουν αποφασιστική στήριξη, σε πρακτικό, πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο.

ΠΡΟΧΩΡΑ Η ΕΠΙΘΕΣΗ - ΠΛΗΡΗΣ ΑΠΡΑΞΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΗΓΕΣΙΩΝ

Η απάντηση βρίσκεται στην οργάνωση και τους αγώνες των εργαζομένων

Την πλήρη απραξία στο εργατικό κίνημα έχουν επιβάλει οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Με τον νόμο Γεωργιάδη ψηφισμένο και με την επίθεση να συνεχίζεται σε βάρος των εργαζομένων, αστικές και ρεφορμιστικές ηγεσίες δεν κάνουν το παραμικρό για να στηρίξουν τους εργαζόμενους, να βάλουν στόχους για το εργατικό κίνημα, να οργανώσουν την πάλη.

Η ΓΣΕΕ, αφού έστρωσε το δρόμο για την ψήφιση του νόμου Γεωργιάδη με τις «προτάσεις» της, τώρα... καταθέτει προσφυγές στη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας και... στέλνει επιστολές στο υπουργείο Εργασίας! Πιστή στο ρόλο της, αναζητά μια πιο αναβαθμισμένη σχέση με το αστικό κράτος, την ίδια ώρα που αφήνει στα αζήτητα τις ανάγκες και τις αγώνες των εργαζομένων.

Όμως και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που αυτοπροβάλλονται ως οι μόνες ταξικές, δεν πάνε πίσω. Αφού με τα χίλια ζόρια και την τελευταία στιγμή προκήρυξαν μία απεργία για τον νόμο Γεωργιάδη κήρυξαν και αυτές «σιγή ασυρμάτου» μην τυχόν και διαταραχθεί η προεκλογική περίοδος των δημοτικών εκλογών. Καμία δραστηριότητα στα σωματεία, ούτε υποψία γενικών συνελεύσεων - και μάλιστα με ένα νόμο-έκτρωμα ψηφισμένο. Ούτε καν για τη σφαγή του λαού της Παλαιστίνης δεν ίδρωσε το αυτί των «ταξικών συνδικάτων» που -πιστά στον προεκλογικό σχεδιασμό του ΚΚΕ- δεν έκαναν το παραμικρό για δέκα ολόκληρες μέρες. Το δε συλλαβτήριο που καλέστηκε στην Αθήνα «από συνδικάτα και φορείς» (αλήθεια, μέσα από ποιες διαδικασίες;) στην ουσία αποτέλεσε προκάλυμμα για να φύγει το ΚΚΕ από τη δύσκολη θέση της δέσμευσης που απαιτεί η στήριξη ενός τέτοιου αγώνα.

Κι όμως, η επίθεση συνεχίζεται και φουντώνει. Το κεφάλαιο και η κυβέρνησή του δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Και όχι μόνο αξιοποιούν τους ψηφισμένους νόμους, αλλά ετοιμάζουν και νέα μέτρα σε βάρος των εργαζομένων.

- Το νέο σχέδιο προϋπολογισμού επιβεβαιώνει τη συνέχιση της πολιτικής που λεπτατεί το λαϊκό και εργατικό εισόδημα, χτυπάει παραπέρα το δικαίωμα σε εκπαίδευση και περίθαλψη, και πετοσκοβεί τις όποιες παροχές έχουν απομείνει.

- Ακόμη και τα ψίχουλα των κάθε λογής pass και επιδομάτων περιορίζονται δραστικά ή καταργούνται (με πρόσχημα την «κοινωνική πολιτική» υπέρ των πλημμυροπαθών), την ώρα που το κόστος για ηλεκτρισμό και θέρμανση εκτοξεύεται.

- Η προοπτική αυξήσεων στους μισθούς παραπέμπεται για όσο και όποτε αποφασίσει η κυβέρνηση, και αφορά μόνο τον κατώτατο μισθό.

- Νέο αντισσφαλιστικό νομοσχέδιο βρίσκεται ήδη προ των πυλών, με στόχο να κατατεθεί τον Νοέμβρη.

- Οι απολύσεις συμβασιούχων στο χώρο της περίθαλψης συνεχίζονται.

- Εντείνεται το κλίμα τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς, ενώ και στο Δημόσιο οι απειλές και οι διώξεις συμπληρώνουν το κλίμα πειθαρχίας που θέλει το σύστημα να επιβάλει μέσω της «αξιολόγησης».

- Οι όροι δουλειάς γίνονται συνεχώς και πιο βάρβαροι. Η εντατικοποίηση και τα ανύπαρκτα μέτρα ασφάλειας οδηγούν καθημερινά σε τραγική κατάληξη, με εργατές νεκρούς και βαριά τραυματισμένους.

Και σε όλα αυτά δεν συνυπολογίζονται οι βαρύτερες επιπτώσεις της εφαρμογής του νόμου Γεωργιάδη που οδηγούν σε συνθήκες πλήρους διάλυσης των εργασιακών σχέσεων.

Μπροστά σε όλα αυτά, οι εργαζόμενοι βαδίζουν συνδικαλιστικά αφοπλισμένοι. Με μια ΓΣΕΕ άφαντη. Με το ΠΑΜΕ να συνεχίζει στο κλίμα εφπουχασμού που καλλιέργησε και μετά την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη, ο οποίος δόθηκε «έμεινε στα

χαρτιά», αλλά εφαρμόζεται κανονικότητα. Και είναι χαρακτηριστικές οι καταγγελίες για τη λειτουργία ηλεκτρονικής κάλπης στις εκλογές σωματείων που ελέγχει, όπως στο «Συνδικάτο Επισιτισμού - Τουρισμού - Ξενοδοχείων Αιτικής» που κάνει εκλογές αυτές τις ημέρες και του οποίου ο απερχόμενος πρόεδρος (για όσους δεν θυμούνται) είχε υπερασπιστεί αυτήν τη στάση εφαρμογής του νόμου Χατζηδάκη στο πρόσφατο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας.

Και με τον ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη να προτάσσει την παραπέρα ταξική υποταγή (ΣΥΝ-εργασία την αποκαλεί), θέλοντας να μας... εξοικειώσει με το «κεφάλαιο» που το θεωρεί λέξη δαιμονοποιημένη (!!!) και προτείνοντας ως λύση στο ξεζούμισμα των εργαζομένων τα... stock options, δηλαδή να γίνουν μικρομέτοχοι στις εταιρείες. (Μήπως για να δουλεύουν πιο αποδοτικά; Ή μήπως για να το «βουλώνουν» και να αποσύρονται από κάθε είδους διεκδίκηση; Προφανώς και για τα δύο!)

Σε αυτό το τοπίο καλούνται να παρέμβουν οι αγωνιστικές δυνάμεις στο εργατικό κίνημα. Να αναμετρηθούν με τον αρνητικό ταξικό συσχετισμό, στοιχείο του οποίου είναι και οι συνθήκες αποσυγκρότησης και διάλυσης που επικρατούν στα σωματεία. Καμία διέξοδος δεν υπάρχει σε αυταπάτες γύρω από τα χαρακτηριστικά του ρεφορμισμού. Καμία αναμονή δεν χωράει στο να υπάρξουν διαδικασίες συζήτησης στους εργαζόμενους, να γίνουν συνελεύσεις στα σωματεία και να παρθούν κινηματικές πρωτοβουλίες με στόχο την αντίσταση στην αντεργατική επίθεση.

Καμία αυταπάτη για τα αστικά δικαστήρια και τις αποφάσεις τους. Γιατί είναι βέβαιο πως αποτελεί θετική εξέλιξη η δικαστική απόφαση για τους εργαζόμενους της Μαλαματινιάς, αλλά όπως η έκδοσή της είναι αποτέλεσμα του ηρωικού αγώνα που έδωσαν για μήνες οι απολυμένοι, έτσι και η δικαίωσή τους και η επιστροφή τους στη δουλειά είναι ζήτημα συνέχισης της πάλης.

Καμία υποχώρηση στην πάλη για την ανατροπή των νόμων Χατζηδάκη-Γεωργιάδη. Καμία υποχώρηση από το δικαίωμα στη συλλογική πάλη, στην οργανωμένη ταξική διεκδίκηση για πλήρη και σταθερή δουλειά, για 8ωρο-5ήμερο, για συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις που να καλύπτουν το κόστος ζωής, για δουλειά με όρους και μέτρα ασφάλειας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΒΙΟΜΕ

"Με φράχτες ή χωρίς, εμείς συνεχίζουμε τη λειτουργία του εργοστασίου"

η νέα ιδιοκτησία, παρουσία εισαγγελέα, με υπεράριθμες αστυνομικές δυνάμεις (ΟΠΚΕ, ΜΑΤ, ασφάλεια), μας εγκλώβισαν στο κατειλημμένο κτίριο του ακινήτου 60, αναγκάζοντάς μας να μεταφέρουμε τα πράγματα, και περιέφραξαν το χώρο. Μας απείλησαν ότι θα έρθουν με περισσότερες δυνάμεις για να μας εκδιώξουν και από το χώρο που μας περιόρισαν.»

Εδώ και ένα μήνα, από τα μέσα Σεπτεμβρίου, η αστυνομία κατοικοεδρεύει στη ΒΙΟΜΕ για να περιφράξει το οικόπεδο ο αγοραστής της ΦΙΛΚΕΡΑΜ. Ο αγοραστής, μέσω του δικηγόρου του, με συνοδεία της αστυνομίας έφερε τον εργοτάξιο για την περίφραξη. Το οικόπεδο της ΦΙΛΚΕΡΑΜ, που πέρασε στο χαρτοφυλάκιο της ΑCSIION στην έβδομη προσπάθεια πλειστηριασμού, σε εξευτελιστική τιμή, συνορεύει με το οικόπεδο της ΒΙΟΜΕ όπου οι πρώην εργαζόμενοι και απλήρωτοι στη βιομηχανία πάνω από 10 χρόνια λειτουργούν και διαχειρίζονται το δικό τους εργοστάσιο με τη μορφή Κοινωνικής Συνεταιριστικής Επιχείρησης.

Στο κατειλημμένο εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ οι εργαζόμενοι παράγουν οικολογικά είδη καθαριότητας και τα πωλούν με δικό τους δίκτυο διανομής. Με συγκεντρώσεις συλλογικοτήτων και αλληλεγγύων αγωνιστών στο χώρο του εργοστασίου αντιμετώπισαν τις επαναλαμβανόμενες απόπειρες της αστυνομίας για βίαιη εκκένωση. Όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση του σωματείου, «Καταφέραμε να αποτρέψουμε την εκδίωξη και να κερδίσουμε δύο μέρες ακόμα. Καλούμε σε συνέλευση για να δούμε αυτά που προτείνουν. Τα 12 χρόνια του αγώνα μας έχουμε κάποια αιτήματα. Δεν κάνουμε πίσω από αυτά που βάλαμε από την αρχή. Εμείς είμαστε πρόθυμοι να δουλέψουμε όλοι, στο δικό μας μέρος εμείς, στο δικό τους αυτοί».

Στις 13 Οκτώβρη ξανάρθαν πιο οργανωμένοι κράτος και εργοδοσία. «Σήμερα το πρωί αιφνιδιαστικά ήρθε

Αυτές τις μέρες ήταν και οι προετοιμασίες του φεστιβάλ CoOpenAir festival, το φεστιβάλ που διοργανώνουν συνεργατικά εγχειρήματα της Θεσσαλονίκης, το οποίο πραγματοποιήθηκε κανονικά μες στο οικόπεδο του κατειλημμένου 60 με μαζική συμμετοχή ιδιαίτερα νεολαίας.

Η στάση της αστυνομίας σταθερή και επαναλαμβανόμενη. Όπως έκανε στη ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΙΑ, όπου η αστυνομία είχε αναλάβει τη φύλαξη του αφεντικού και του απεργοσπαστικού του μηχανισμού. Όπως κάνει στους πλειστηριασμούς κατοικιών, όπου οι αστυνομικοί, για λογαριασμό των αρπακτικών, σπάνε τις πόρτες, βγάζουν έξω τους κατοίκους και τα ΜΑΤ επιτίθενται στον αλληλεγγυό κόσμο που συγκεντρώνεται. Όπως κάνει στις καταλήψεις και στα στέκια.

Η κυβέρνηση με τους κρατικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς της, δικαστήρια και αστυνομία, πάει ολοταχώς προς την εφαρμογή του σχεδίου του συστήματος να υποτάξει καθετί που κινείται και αντιβαίνει προς τους κανόνες του, τους αγωνιστές και τις συλλογικότητες που κινούνται κόντρα στο ρεύμα που επιβάλλει με τη νομοθέτηση όλο και πιο αντιλαϊκών νόμων, την καταστολή και τη φασιστικοποίηση.

Αλλά και οι εργαζόμενοι οργανώνονται για να μπορούν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, να αντιμετωπίσουν τις συνεχόμενες επιθέσεις, πότε τη διακοπή ρεύματος, πότε την απειλή της εκκένωσης, ίσως και έναν πλειστηριασμό και αυτού του οικόπεδου...

Περισσεύει το αίμα, κραυγάζει το δίκιο του λαού! Με εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα θα κατακτηθεί ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ!

Η έκρηξη του Παλαιστινιακού ζητήματος και η ανάδειξή του στην παγκόσμια σκηνή είναι τέτοια και τόση που ματώνει την καρδιά και συγκλονίζει το μυαλό κάθε προοδευτικού ανθρώπου. Στην επιφάνεια της παγκόσμιας ειδοσεογραφίας (και πέρα τον καταγισμό των παραχαράξεων) ήρθε ένα έγκλημα που συντελείται εδώ και 75 χρόνια σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού και στοιχία της βάνουσης πραγματικότητας που ζουν καθημερινά 5,5 περίπου εκατομμύρια αυτού του λαού. Αυτά που βρίσκονται στη λωρίδα της Γάζας και στη Δυτική Όχθη του Ιορδάνη. Η πρώτη είναι η μεγαλύτερη φυλακή του κόσμου, γεμάτη και από πλήθος προσφυγικών καταυλισμών, που υπογραμμίζουν πως οι Παλαιστίνιοι είναι πρόσφυγες και εντός της πατρίδας που δεν έχουν! Η δεύτερη είναι μια «επικράτεια» όπου οι λεγόμενοι «παλαιστινιακοί θύλακες» είναι κατακερματισμένοι και ζωσμένοι από εκατοντάδες ισραηλινούς οικισμούς. Δηλαδή και στη Δυτική Όχθη, οι Παλαιστίνιοι είναι «ξένοι», πρόσφυγες, διασπαρμένοι και βάρβαρα επιτηρούμενοι από τις δυνάμεις κατοχής του σιωνιστικού-φασιστικού Ισραήλ. Και στα δύο αυτά κομμάτια της ιστορικής Παλαιστίνης, η καθημερινότητα του λαού είναι συνυφασμένη με την εξθλίωση, την ταπεινώση και τον θάνατο. Επιπλέον, στα γειτονικά κράτη βρίσκονται ως «κανονικοί» πρόσφυγες μερικά ακόμα εκατομμύρια του πολύπαθου αυτού λαού.

Το έγκλημα είναι μεγάλο, η καθημερινή βαρβαρότητα απερίγραπτη -και όταν δεν υπάρχουν εκρήξεις όπως η τωρινή. Όπως έχει ειπωθεί, το Παλαιστινιακό ζήτημα είναι μια μεγάλη πηγή, ένα μεγάλο βάρος της ανθρωπότητας. Πιο σωστά πρέπει να πούμε πως είναι ένα πραγματικό μέτρο της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας που επικρατεί στον πλανήτη. Ένα πυκνό και ματωμένο σκοτάδι, που μόνο η πάλη του Παλαιστινιακού λαού, των εργατών και των λαών μπορεί να το αντιμετωπίσει, να το διαλύσει, με τον αγώνα της για λευτεριά και ανεξαρτησία, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Οι διεθνείς διαστάσεις

Η νέα έκρηξη του Παλαιστινιακού ζητήματος την 7η Οκτώβρη, τα πυκνά καταγεγραμμένα γεγονότα που εξελίσσονται καθημερινά μετά από αυτή την «αφετηρία» με τη φρίκη του αίματος να μεγαλώνει διαρκώς και οι εξελίξεις που θα ακολουθήσουν, όλα αυτά έχουν ασφαλώς ως «πυρήνα» τους αυτό καθαυτό το Παλαιστινιακό ζήτημα. Δηλαδή, το ζήτημα ενός έθνους και ενός λαού που οι δεκαετίες σφαγών και χτυπημάτων από τον ιμπεριαλισμό και τον σιωνισμό, τα χτυπήματα (και πάλι σε αναφορά με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα) των «αδελφών» Αραβικών-Μουσουλμανικών κρατών, οι υποχωρήσεις και οι προδοσίες του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα από τις ηγεσίες του, δεν κατόρθωσαν να τον κάνουν να «πάψει να υπάρχει»! Αντίθετα, ο λαός της Παλαιστίνης συνεχίζει να δηλώνει παρών, με εθνική συνείδηση, συνεχίζει να παλεύει να διαμορφώσει τους όρους για να διεκδικήσει και να κατακτήσει τα δίκια του!

Ωστόσο, ταυτόχρονα είναι φανερό ότι η έκρηξη του ζητήματος συνδέεται άμεσα με τους όρους που έχει διαμορφώσει η άγρια γεωπολιτική, στρατιωτική αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών στην περιοχή και στον πλανήτη. Τροφοδοτήθηκε από τους όρους αυτούς και αντεπιδρά στους όρους αυτούς, περιπλέκοντας ακόμα περισσότερο τη ρευστότητα, οξύνοντας τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και επιβαρύνοντας περισσότερο τα αδιέξοδα των ενδιάμεσων και εξαρτημένων χωρών και δυνάμεων. Η ματαίωση της Συνόδου Κορυφής που ο Μπάιντεν είχε προγραμματίσει με τους Αμπντάλα (Ιορδανία), Αλ Σίσι (Αίγυπτος) και τον Αμπάς της Φατάχ, κάτω από το βάρος της φρίκης που προκάλεσε το ισραηλινό χτύπημα στο νοσοκομείο της Γάζας με τους εκατοντάδες νεκρούς, είναι ένα μόνο επεισόδιο των τριγμών που παράγονται στο σκηνικό της Μ. Ανατολής αλλά και παγκόσμια.

Εντελώς συνοπτικά και πριν εσιτιάσουμε στο καθαυτό Παλαιστινιακό ζήτημα, θα καταθέσουμε τρεις επισημάνσεις για τις

διεθνείς διαστάσεις του ζητήματος.

Πρώτον, στην περιοχή εξελισσόταν η υπό τις ΗΠΑ επιχείρηση προσέγγισης Σαουδικής Αραβίας-Ισραήλ, στο πλαίσιο της κατεύθυνσης των συμφωνιών του Αβραάμ, που είχε τεθεί ήδη από την προεδρία Τραμπ. Αυτή η επιχείρηση ήθελε να «προλάβει» την ανταγωνιστική επιδίωξη που είχε εκδηλώσει η Κίνα (συνεννόηση Σαουδικής Αραβίας-Ιράν) και με προφανή στόχο της την αποκατάσταση-αναβάθμιση της κυριαρχίας των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή. Βασικός όρος -για τις ΗΠΑ- αυτής της επιδίωξης ήταν και είναι η αποδοχή του βασικού τους βραχίονα, δηλαδή του Ισραήλ, από τα αραβικά καθεστώτα και άρα η «οριστική» κατάπνιξη της Παλαιστινιακής υπόθεσης. Αυτά τα δεδομένα θεωρούμε ότι δίνουν τα στοιχεία του φόντου στα πλαίσια του οποίου από δυνάμεις της περιοχής (Ιράν) αναζητήθηκε μια απάντηση στις αμερικάνικες επιδιώξεις. Βέβαια, ήταν δεδομένο ότι στο έδαφος του Παλαιστινιακού ζητήματος οξυνόταν διαρκώς η σιωνιστική βαρβαρότητα, ώστε και οι Παλαιστινιακές μάζες να αναζητούν απάντηση και η ίδια η Χαμάς, με τη δική της αντίληψη, να ζητά κινήσεις βελτίωσης των διαπραγματευτικών των δυνάμεων και των συμφερόντων που εκφράζει και εκπροσωπεί.

Δεύτερον και στη βάση του προηγούμενου, η «απάντηση της Χαμάς» μέσα σε αυτό το εύφλεκτο πλαίσιο της Μ. Ανατολής ξέφυγε ήδη από τα όρια που η ίδια μπορούσε να εκτιμήσει και να αντιληφθεί και πυροδότησε ευρύτερα ζητήματα. Οι ΗΠΑ αισθάνθηκαν την ανάγκη να φέρουν αεροπλανοφόρα στην περιοχή, ο ΟΗΕ, κάτω από το βάρος της αντίθεσης στις ΗΠΑ της Ρωσίας και της Κίνας, όχι μόνο δεν πήρε «καταδικαστική» (για τους Παλαιστίνιους) απόφαση, αλλά τη δωδέκατη μέρα ο γ.γ. του Οργανισμού ζήτησε και κατάπαυση του πυρός! Τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα, κάτω από το βάρος της σφαγής των Παλαιστίνιων, δυσκολεύονται να συνταχθούν με τις ΗΠΑ, το Ιράν καλεί σε ενε-

ργιακό εμπάργκο σε βάρος του Ισραήλ και η Τουρκία βρήκε και άλλο πεδίο «διαπραγματεύσεως» του ρόλου της στο ΑμερικανοΝΑΤΟϊκό πλαίσιο. Όλα αυτά το λιγότερο που θέτουν για τις ΗΠΑ -που ωστόσο δεν είναι καθόλου λίγο- είναι η «ασφάλεια» και η συνέχεια του ρόλου του Ισραήλ ως ο υπερεξοπλισμένος χωροφυλάκας τους στην περιοχή. Όλα αυτά κλιμακώνουν την αγριότητα του σιωνιστικού φασιστικού κράτους σε επίπεδο κτηνωδίας -όπως επίσημα, αν και βιαστικά, ομολόγησε ο υψηλόβαθμος αξιωματικός και βοηθός του Νετανιάχου, Χανάγια Ναφτάλι, που «καιρέτηκε» τον βομβαρδισμό του νοσοκομείου Αλ Αχλί. Διαμορφώνεται, συνεπώς, στην περιοχή ένα εκρηκτικό αδιέξοδο, καθώς από τη μια το Ισραήλ (και για λογαριασμό των ΗΠΑ και για τη δική του συνοχή και υπόσταση) συνεχίζει να επιδιώκει και να αναζητά «συνολική απάντηση» και από την άλλη, αυτή η γραμμή πυροδοτεί ήδη την οργή των αραβικών και μουσουλμανικών μαζών, παρ'ότι και διακέει ευρύτερα μεγαλύτερη ένταση και πολλαπλές παρενέργειες για τις επιδιώξεις των ΗΠΑ στην περιοχή και στον κόσμο.

Τρίτον και από πολλές απόψεις το κυριότερο ζήτημα. Με τις εξελίξεις αυτές, οι ΗΠΑ βρίσκονται μπροστά στο ενδεχόμενο ανοίγματος ενός μεγάλου και θερμού πολεμικού μετώπου στη Μ. Ανατολή. Όμως ταυτόχρονα υπάρχει σε πλήρη εξέλιξη ο πόλεμος στην Ουκρανία, όπου έχει καταγραφεί η σαφής στρατιωτική υπεροχή της Ρωσίας, που ήδη κατέχει ένα σημαντικό μέγεθος της χώρας αυτής. Με τα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί στον πόλεμο αυτό και τη στρατηγική βαρύτητα που αυτός έχει στον παγκόσμιο ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστών, είναι σαφές ότι είναι ένα μέτωπο που οι ΗΠΑ δεν μπορούν να το «εγκαταλείψουν» αλλά ούτε και να επιδιώξουν το «πάγωμά» του! Θα λέγαμε, μάλιστα, πως οι αμερικάνικες επιδιώξεις στη Μ. Ανατολή υπήρχαν και εξελίσσονταν σε αναφορά με τις γεωπολιτικές ανάγκες των ΗΠΑ στο μέτωπο της Ουκρανίας. Συνεπώς,

το ερώτημα «πώς θα βγουν οι ΗΠΑ» (με ποιο τρόπο και με τι όρους) από την εμπλοκή που έχει διαμορφωθεί στο πεδίο της Μ. Ανατολής αποκτά κρίσιμη σημασία για τις παγκόσμιες εξελίξεις και για όλους τους λαούς. Ήδη οι τριγμοί-δικασμοί που προϋπήρχαν εντός των κυρίαρχων κύκλων των ΗΠΑ εντείνονται (διαδηλώνουν στο Καπιτώλιο, παραιτήσια αξιωματικού του Στέϊτ Ντιπάρτμεντ...) κάτω από το επιπλέον βάρος της Μεσανατολικής εμπλοκής.

Ποιο είναι το Παλαιστινιακό ζήτημα

Επιστρέφουμε στο καθαυτό Παλαιστινιακό ζήτημα, που όπως ήδη αναφέραμε, αποτέλεσε τον πυρήνα που «συναντήθηκε» με τα διεθνή δεδομένα και πυροδότησε τις εξελίξεις που ζούμε. Ας το πούμε κι αλλιώς. Αν «δεν υπήρχε» το Παλαιστινιακό ζήτημα, αν είχε «σβηστεί» σύμφωνα με τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών και όλων όσων τις υπηρέτησαν, τις προώθησαν ή «απλώς» συμμορφώνονταν με αυτές, ας αναρωτηθεί ο καθένας πόσο πιο στρωτά θα ήταν το τοπίο της Μ. Ανατολής για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σήμερα!

Συνεπώς, η διατήρηση του Παλαιστινιακού ζητήματος ως πολιτικά και ιστορικά ενεργού ζητήματος -παρά τα μεγάλα χτυπήματα και την υποχώρηση της πάλης για αυτό- είναι προσφορά και σημαντική θετική συμβολή στην υπόθεση των λαών! Και για αυτό είναι ανάγκη όχι μόνο των Παλαιστίνιων αλλά της πάλης των λαών σε όλη την περιοχή να προσδιοριστεί ξανά ενάντια στον αρνητικό συσχετισμό, κόντρα στη γραμμή υποταγής και συμβιβασμού που επικρατεί στην Αριστερά απέναντι στον ιμπεριαλισμό και την άρχουσα τάξη, ποιο είναι το Παλαιστινιακό ζήτημα.

Το Παλαιστινιακό ζήτημα αφορά, λοιπόν, από τη μία την άρνηση του δικαιώματος για πατρίδα, για κρατική οντότητα, στον λαό της Παλαιστίνης και από την άλλη τη δημιουργία με ιμπεριαλιστική ανά-

μειξη και επιβολή μιας κρατικής οντότητας (κράτος του Ισραήλ), α) σε βάρος του δικαιώματος των Παλαιστίνιων που αναφέρθηκε πριν, β) φυτεμένης ως φυλάκιο των ΗΠΑ στην περιοχή. Άρα αφορά τον σφετερισμό και την κατοχή μιας περιοχής από ένα κράτος ενεργούμενο των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, ένα κράτος που έχει από την κατασκευή του στοιχεία διακωρισμού, αντιπαράθεσης, διχονοίας με τους λαούς της περιοχής.

Σε αυτή τη βάση θεωρούμε ότι είναι δικαίος ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας για τη δημιουργία μιας λεύτερης και ανεξάρτητης πατρίδας για τους Παλαιστίνιους, ενός ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους, μέσα στο οποίο να συνυπάρχουν ισότιμα και με πλήρη δικαιώματα Άραβες, Παλαιστίνιοι και Εβραίοι. Αυτός ο αγώνας, που ταυτόχρονα στοχεύει στην επιστροφή των προσφύγων και δεν αναγνωρίζει το κράτος του Ισραήλ και τους εποίκισμούς, πρέπει να έχει την ολόπλευρη αλληλεγγύη του λαού μας, όλων των λαών της περιοχής και με όσα αυτή η αλληλεγγύη σημαίνει σε στόχους πάλης για κάθε λαό.

Επιπλέον, θεωρούμε ότι το κομμουνιστικό κίνημα, πρωτοστατώντας στην πάλη για τη δημιουργία μιας λεύτερης και ανεξάρτητης πατρίδας των Παλαιστίνιων, οφείλει να συνδέσει αυτή την πάλη με την υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης, ώστε η ανεξαρτησία να ανοίγει τον δρόμο για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και η οικοδόμηση ενός νέου κοινωνικού συστήματος να στηρίζεται και να κατοχυρώνεται την ανεξαρτησία της χώρας αυτής.

«Ρεαλισμοί» υποταγής και πραγματικές αναγκαιότητες

Έχουμε, βέβαια, επίγνωση των αρνητικών συσχετισμών και γενικά και μέσα στο ίδιο το Παλαιστινιακό κίνημα, στο οποίο έχει χτυπηθεί και υποχωρήσει η επαναστατική Αριστερά, που η ισχυρο-

ποίησή της είναι βασικός όρος για να υποστηριχθεί και να προχωρήσει ο αγώνας που παραπάνω περιγράψαμε. Εξάλλου, η ίδια η ανάδειξη της Χαμάς είναι μια έκφραση αυτού του «κενού», είναι μια απάντηση που παράχθηκε από τη γραμμή συμβιβασμού της Φατάχ, που μέσα στις προηγούμενες δεκαετίες εξελίχθηκε σε γραμμή ανοιχτής υποταγής στους ιμπεριαλιστές και ξεπουλήματος της Παλαιστινιακής υπόθεσης. Με άλλα λόγια, θα λέγαμε ότι η πορεία επιδείνωσης των όρων του Παλαιστινιακού ζητήματος είναι πορεία παράλληλη με αυτή της υποχώρησης, αποσυγκρότησης και ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Πρέπει, λοιπόν, να γίνει σαφές ότι η αιτία του προβλήματος δεν μπορεί να γίνει η «γιατρεία» του! Η όξυνση της αντίθεσης ιμπεριαλισμού-λαών, όπως τη ζούμε στις μέρες μας και η οποία είναι η κύρια αντίθεση που καθορίζει το Παλαιστινιακό ζήτημα, δεν μπορεί να αντιπαλευτεί από τον παλαιστινιακό λαό με τη γραμμή του συμβιβασμού και της υποταγής στον ιμπεριαλισμό! Αυτή τη γραμμή εκφράζει η θέση για τα «σύνορα του 1967». Πρόκειται για μια θέση που στο όνομα του «ρεαλισμού» αναζητά «απάντηση» στο Παλαιστινιακό ζήτημα στη βάση της διαδοχής «διεθνούς νομιμότητας» (ΟΗΕ) και τελικά σε εκείνους τους ιμπεριαλιστές (Ρωσία, Κίνα, Ευρωπαϊοί) που έχουν αντιθέσεις με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Δηλαδή είναι μια θέση που ορίζει το Παλαιστινιακό κίνημα ως «διαπραγματευτικό χαρτί» στο πεδίο των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Με αυτή τη θέση πορεύεται και αναζητά την αναπαραγωγή της ξεπουλημένη Παλαιστινιακή Αρχή (Αμπάς), που έφτασε εν μέσω της σφαγής να έχει αποδεχτεί Σύνοδο Κορυφής με τον Μπάιντεν! Αυτή τη θέση εκφραίνει ο Α. Τσίπρας απηχώντας τις «ενστάσεις» των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, που μέσα στην ένταση της κρίσης αναζητούν ρόλο και την υπεράσπιση των δικών τους συμφερόντων. Αυτή τη θέση επαναλαμβάνει «σταθερά» και η ηγεσία του ΚΚΕ, για να μένει εντός των πλαισίων της πολιτικής νομιμότητας που ορίζει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλ-

λευσης στη χώρα μας. Αυτή η θέση διαδέχεται και σε δυνάμεις της εξοικονομολογικής Αριστεράς, που σύρονται και αντιγράφουν τον κυρίαρχο ρεφορμισμό. Και θα λέγαμε πως η λογική αυτής της θέσης απαιτείται και στο σύνθημα «δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη», που όσο «εύχο» και αν ακούγεται, παραπέμπει σε πασιφιστικές αυταπάτες, σε «έναν άλλο κόσμο» που «είναι εφικτός» εντός του σημερινού κόσμου. Του κόσμου στον οποίο κυριαρχεί ο ιμπεριαλισμός και το ματοκύλισμα των λαών.

Η γραμμή του συμβιβασμού και της υποταγής είναι ιστορικά χρεωκοπημένη. Είναι η γραμμή που μέσα από μια σειρά σταθμούς υποχώρησης, πολιτικού αφοπλισμού και αφοπλισμού του παλαιστινιακού κινήματος έφτασε στην προδοσία της συμφωνίας του Όολο και από εκεί στην απάνθρωπη φυλακή της Γάζας και στους «θύλακες» της Δυτικής Όχθης. Δηλαδή ο «ρεαλισμός» της υποταγής όχι μόνο δεν οικοδομεί απαντήσεις στις αγωνίες για ζωή και πατρίδα αυτού του λαού, αλλά αντίθετα συσσωρεύει δεινά, φρίκη, σφαγές.

Ο νέος κύκλος της πάλης του Παλαιστινιακού λαού -που επιτακτικά απαιτούν οι εξελίξεις- για ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ μπορεί να συγκροτηθεί μόνο στη βάση της δύναμης της λαϊκής πάλης. Δηλαδή στη βάση της θέσης «Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες» και μπορούν με την πάλη τους να νικήσουν τον ιμπεριαλισμό, να κατακτήσουν ένα δικό τους λεύτερο μέλλον.

Σε αυτόν τον νέο κύκλο της πάλης χρειάζεται να πάρουν μέρος όλοι οι λαοί, χρειάζεται να πρωταγωνισήσουν και ο δικός μας λαός. Η αλληλεγγύη και η υπεράσπιση της Παλαιστινιακής υπόθεσης περνάει μέσα από την ενίσχυση της πάλης ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας, ενάντια στη μετατροπή της σε αμερικανονατοϊκή βάση και σε πλατφόρμα εξορμήσεων των φονιάδων των λαών, ενάντια στους αντιδραστικούς αμερικανόπνευστους «άξονες» με το σιωνιστικό κράτος του ΚΚΕ, για να μένει εντός των πλαισίων της πολιτικής νομιμότητας που φέρνουν δικασμό και μίσος μεταξύ των λαών.

Παγκόσμια καταδίκη των σιωνιστών από εβραίους

Στις 7 Οκτωβρίου «ξεκίνησε» αυτό που Ισραήλ και Δύση έχουν ονομάσει πόλεμος. Τα ελληνικά μέσα ενημέρωσης, πλήρως στοιχισμένα και εναρμονισμένα με τις επιδιώξεις του συστήματος, βομβαρδίζουν με εικόνες, βίντεο, μαρτυρίες, μετάδοση μη επαληθευμένων, παραπλανητικών, ακόμα και ψευδών πληροφοριών. Γεγονότα, όμως, σαν και αυτό της «εισβολής» και της καθιστικής διαμαρτυρίας εκατοντάδων αμερικανοεβραίων στο Καπιτώλιο φανερώνουν πόσο πλασματική είναι η εντύπωση πως ο λαός του Ισραήλ και οι εβραίοι υποστηρίζουν την κυβέρνηση και κατ'επέκταση την κατοχή και επιβολή καθεστώτος απαρτχάιντ στην Παλαιστίνη.

Από πολλούς συστημικούς αναλυτές διατυπώνεται καθαρά πως η καρέκλα του Νετανιάχου «τρίζει». Ομολογουμένως η κυβέρνηση είναι η πιο συντηρητική των τελευταίων χρόνων, το αποδεικνύει άλλωστε και η σύνθεσή της. Συστηματικά μέλη της διατυπώνουν ρατσιστικές και φασιστικές απόψεις και υποδαυλίζουν το μίσος προς τους Παλαιστίνιους. Η δήλωση του Ισραηλινού υπουργού Άμυνας Γιοαβ Γκάαντ περί «ανθρωπίνων ζώων» είναι ενδεικτική της προσπάθειας να ντυθεί ιδεολογικά η δολοφονική δράση του ισραηλινού στρατού. Η κυβέρνηση δέχεται κριτική για την πολιτική της και από πιο συντηρητικές και ακροδεξιές μερίδες του συστήματος και φυσικά και από υπερροθόδοξους. Μια κριτική που δεν περιορίζεται στη δικαστική μεταρρύθμιση και θα μπορούσε να υποστηρίξει κάποιος ότι χρησιμοποιήθηκε για να πιέσει προς την υιοθέτηση ακόμα πιο ακραίων διχαστικών πολιτικών. Επιπλέον, η κυβέρνηση βρέθηκε στη δίνη δυναμικών διαδηλώσεων που οδήγησαν σε αναδίπλωση, αλλαγές τακτικής, συμβιβασμούς, αλλά σε καμία περίπτωση ακύρωση της πολιτικής της, γεγονός που δείχνει πως το σύστημα μέσα και κυρίως έξω από το Ισραήλ (ΗΠΑ) στηρίζει

την κυβέρνηση και τον ίδιο τον Νετανιάχου. Μέχρι στιγμής τουλάχιστον, καθώς κόμματα που τώρα συμμετέχουν στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας δηλώνουν πως ο λογαριασμός θα γίνει «μετά».

Ενδεικτικό του πόσο ευνοούνται και ενισχύονται ακραίες απόψεις και δράσεις είναι και η διατύπωση ανοιχτά και ανερευθίαστα προτροπών να «ισοπεδωθεί», να «διαγραφεί από το χάρτη» η Γάζα και να αφανιστεί κάθε Παλαιστίνιος από την περιοχή. Κάθε ακραίος Ισραηλινός έχει το ελεύθερο να τρομοκρατεί όποιον έχει διαφορετική γνώμη. Έποικοι συμπεριφέρονται σαν στρατός, εξαπολύουν πογκρόμ, δολοφονούν και όχι μόνο μένουν ατιμώρητοι, αντίθετα επικροτείται αυτή η δράση τους. Το 2023 είναι η χρονιά όπου απογειώθηκε η επιθετικότητα των Ισραηλινών σε βάρος των Παλαιστινίων.

Στον αντίποδα, η επίθεση της Χαμάς, πολύ περισσότερο όμως οι συνεχείς βομβαρδισμοί της Λωρίδας της Γάζας από το Ισραήλ, κινητοποίησαν και όσους διαφωνούν με την κατοχή. Εφημερίδες όπως η Haaretz, ηλεκτρονικός τύπος (B'Tselem), ακαδημαϊκοί, δημόσια πρόσωπα καταδικάζουν την επίθεση του ισραηλινού στρατού. Κάνουν λόγο για εγκλήματα πολέμου. Καταβάλλεται προσπάθεια να υπερηφθη η αλήθεια με τη μετάδοση πληροφοριών και ειδήσεων από την περιοχή. Καταγγέλλεται πως το ίδιο το ισραηλινό υπουργείο Άμυνας διανέμει στα διεθνή μέσα έτοιμο δημοσιογραφικό υλικό προς δημοσίευση αναπαράγοντας ψέματα. Κυκλοφορούν βίντεο με ψευδείς ή ετεροχρονισμένες εικόνες και πληροφορίες (όπως αυτές με τον βομβαρδισμό του νοσοκομείου στη Γάζα), οι οποίες στη συνέχεια διαψεύδονται. Αρχικά γίνεται λόγος για φρικιαστικά γεγονότα, τα οποία στη συνέχεια «αναθεωρούνται» σε «ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες» (όπως τα αποκεφαλισμένα μικρά παιδιά). Διεξάγουν χρόνια τώρα έναν άνισο αγώνα με πείσμα, αλλά και συνέπεια.

«Το ένα έγκλημα δεν δικαιολογεί το άλλο», σαφώς όμως αυτός που διαπράττει εγκλήματα πολέμου είναι το Ισραήλ, υποστηρίζει ο καθηγητής ιστορίας του Εβραϊκού Πανεπιστημίου της Ιερουσαλήμ, Χαράρι. Κάνει λόγο για «ηθική και αξιακή ασφυξία» των Παλαιστινίων. «Δεν τους δίνεται η δυνατότητα ούτε καν να έχουν εθνική ταυτότητα και δεν τους αναγνωρίζεται το δικαίωμα να αποτελούν εθνότητα. Στην πραγματικότητα, στερούνται απόλυτα το δικαίωμα αυτοδιάθεσής τους σαν λαός».

Αντιδρούν όμως και πολλοί εβραίοι εκτός Ισραήλ. Εμφατική είναι η άποψη του Raz Segal, ιστορικού στο πανεπιστήμιο Στόκτον των ΗΠΑ, ειδικού στο ζήτημα του Ολοκαυτώματος και των γενοκτονιών. Ρητά, λοιπόν, αναφέρει πως το Ισραήλ διαπράττει τρεις από τις πέντε πράξεις που εμπίπτουν στον ορισμό της γενοκτονίας (δολοφονία μελών της ομάδας, πρόκληση σοβαρής σωματικής ή ψυχικής βλάβης σε μέλη της ομάδας και σκόπιμη επιβολή στην ομάδα συνθηκών που στόχο έχουν να επιφέρουν τη φυσική καταστροφή της εν συνόλω ή εν μέρει). Η ισραηλινή πολεμική αεροπορία έχει ρίξει μέχρι στιγμής περισσότερες από 6.000 βόμβες στη Γάζα, πιο πολλές από όσες έριξαν οι ΗΠΑ σε όλο το Αφγα-

νιστάν σε κάθε έτος του πολέμου τους εκεί. Η οργάνωση Human Rights Watch έχει επιβεβαιώσει ότι στα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν περιλαμβάνονται βόμβες φωσφόρου, οι οποίες βάζουν φωτιά σε σώματα και κτίρια δημιουργώντας φλόγες που δεν σβήνουν με το νερό.

Αλλά και «απλοί», ανώνυμοι καταδικάζουν την κατοχή και, όπως αποδεικνύεται, όχι χωρίς κόστος. Φοιτητές του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ που καταγγέλλουν τους σιωνιστές γίνονται αποδέκτες ενός ιδιότυπου πολιτικού πογκρόμ, καθώς διευθυντικά στελέχη εταιριών δηλώνουν πως θα κρατήσουν τα στοιχεία τους ώστε να μην μπορέσουν να βρουν δουλειά στο μέλλον, εξαιτίας της δράσης τους.

Σίγουρα το κίνημα δεν είναι αναπτυγμένο σε τέτοιο βαθμό που να δημιουργεί σοβαρά ρήγματα, όμως έχει ανοίξει το θέμα. Ακούγονται πιο δυνατά και πιο καθαρά φωνές που καταδικάζουν την κατοχή. Ακαδημαϊκοί, δημοσιογράφοι, απλός κόσμος υποστηρίζει ευθέως ότι ο παλαιστινιακός λαός εξωθείται να πάρει τα όπλα για να υπερασπιστεί το υπέρτατο δικαίωμά του, να ζει στη γη του, να έχει πατρίδα και να ζει ειρηνικά με τους γείτονές του.

Συνειδητές διαστρεβλώσεις και κατασκευασμένες ειδήσεις στην υπηρεσία των μακελάρηδων των λαών!

Η εγκληματική επιδρομή του Ισραήλ στη Γάζα χρειάστηκε από την αρχή μια ηθική νομιμοποίηση στα μάτια κυρίως του Δυτικού κόσμου, τέτοια που να επιτρέπει σε όλους τους ηγέτες της «πολιτισμένης» Δύσης όχι μόνο να δηλώνουν την περιφραστική στήριξη τους στο επιτιθέμενο Ισραήλ, αλλά και να του αναγνωρίζουν το δικαίωμα να υπερασπίζεται τον εαυτό του, προφανώς με όποιο τίμημα.

Η βιομηχανία των ψεύτικων, κατασκευασμένων ειδήσεων μπήκε μπροστά από την πρώτη στιγμή. Και το πρώτο ρήγμα ήρθε νωρίς. Η Γερμανίδα Σάνι Λουκ ήταν στο γνωστό πάρτι κοντά στη Γάζα και από την πρώτη μέρα της επίθεσης (7 Οκτώβρη) είχε κυκλοφορήσει ένα βίντεο που την έδειχνε χτυπημένη σε φορτηγό μαζί με άνδρες της Χαμάς. Ειπώθηκε πως η κοπέλα ίσως ήταν νεκρή και πως την έπαιρναν για όμηρο. Λίγο μετά η μητέρα της ανακοίνωσε πως είχε λάβει μήνυμα από την κόρη της, που ήταν ζωντανή και νοσηλευόταν με τραύμα στο κεφάλι σε νοσοκομείο στη Γάζα. Ίσως το φορτηγό να ήταν ασθενοφόρο...

Ακολούθησε η περίφημη ιστορία των

40 αποκεφαλισμένων βρεφών στο κιμπούτς Κφαρ Αζά. Η δημοσιογράφος Νικόλ Ζέντεκ σε ανάρτησή της ισχυρίστηκε ότι: «Στρατιώτες μου είπαν ότι πιστεύουν πως 40 μωρά/παιδιά σκοτώθηκαν...». Η «είδηση» έκανε το γύρο του (Δυτικού) κόσμου και επιβεβαιώθηκε μέχρι και από τον Μπρίντεν, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι είδε φωτογραφίες των αποκεφαλισμένων μωρών!

Παράλληλα, άλλοι Δυτικοί ανταποκριτές στο Ισραήλ επέμεναν ότι κανένας δεν τους μίλησε για τέτοια ενέργεια. Μέχρι που η παρουσιάστρια του CNN Σάρα Σίντνερ αναγκάστηκε σε ανάρτησή να ανασκευάσει και να ζητήσει συγγνώμη: «Χθες, το γραφείο του Ισραηλινού πρωθυπουργού είπε ότι είχε επιβεβαιώσει ότι η Χαμάς αποκεφάλισε μωρά και παιδιά ενώ ήμασταν ζωντανά στον αέρα. Η ισραηλινή κυβέρνηση λέει σήμερα ότι ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ να επιβεβαιώσει ότι αποκεφαλίστηκαν μωρά. Πρέπει να προσέχω περισσότερο τα λόγια μου και ζητώ συγγνώμη γι' αυτό!»

Το διαδίκτυο αποδείχτηκε ...πεδίο δόξης λαμπρόν για τη διασπορά ψευδών ειδήσεων, σπληνιγμένων σε ψευδή ή κατασκευασμένα στοιχεία, τα οποία ανα-

μετέδιδαν χωρίς δεύτερη σκέψη τα Δυτικά ΜΜΕ και τα ελληνικά ανάμεσά τους.

Η γνωστή φωτογραφία με τα φυλακισμένα παιδιά σε κλουβιά, που παρουσιάστηκαν ως όμηροι της Χαμάς, ήταν αναρτημένη στο διαδίκτυο πριν τις 7 Οκτώβρη, ενώ η προέλευσή της και η εθνικότητα των παιδιών δεν έχει επιβεβαιωθεί ακόμα!

Ο Σκάι έδειχνε βίντεο με αλεξιπτωτιστές της Χαμάς που έπεφταν στην περιοχή του περιφρημού πάρτι κοντά στα σύνορα και σύντομα αποδείχτηκε ότι επρόκειτο για μια ...αθλητική δραστηριότητα στην Αίγυπτο, επίσης πριν τις 7 Οκτώβρη!

Και τώρα το μεγαλύτερο έγκλημα απ' όλα, μέχρι στιγμής. Η επίθεση στο νοσοκομείο Αλ-Αχλί, στη Γάζα, που είχε ως αποτέλεσμα 500 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Ο Μπρίντεν και πάλι επιβεβαίωσε ότι ήταν έργο της Χαμάς και, φυσικά, ο ισραηλινός στρατός αρνήθηκε κάθε ευθύνη, παρουσιάζοντας ως απόδειξη τον μικρό κρατήρα που δημιούργησε ο πύραυλος, ενώ οι δικοί τους δημιουργούν μεγαλύτερους! Η δε Βούλτεψη βρήκε και την αιτία, που ήταν η ματαίωση της συνάντησης ΗΠΑ, Ισραήλ, Ιορ-

δανίας και Παλαιστινιακής Αρχής, κάτι που μόνο την ακραία και φιλοπόλεμη Χαμάς μπορεί να ωφελεί!

Ήδη πληθαίνουν οι αμφισβητήσεις των ισχυρισμών των Ισραηλινών και των Αμερικάνων παρά το ...υπόπτο γεγονός ότι από το διαδίκτυο κατεβαίνουν αρκετές αναρτήσεις που παρουσιάζουν σχετικά στοιχεία. Ενώ υπάρχουν και περιπτώσεις δημοσιογράφων που κατεβάζουν αναρτήσεις τους που κατηγορούσαν το Ισραήλ, για να τις αντικαταστήσουν με νέες που απολογούνται και κατηγορούν τη Χαμάς!

Το βέβαιο είναι ότι η Δύση έχει μακρά πείρα στη διαστρέβλωση της αλήθειας για να δικαιολογήσει τις πολιτικές και στρατιωτικές της επιλογές. Ας μην ξεχνάμε τις φωτογραφίες που παρουσίασε το 2003 ο τότε αμερικανός ΥΠΕΞ Κόλιν Πάουελ, που «αποδείκνυαν» ότι ο Σαντάμ είχε όπλα μαζικής καταστροφής και οι οποίες αποτέλεσαν, υποτίθεται, την αφορμή για το δεύτερο πόλεμο του Κόλπου... Άραγε η κ. Βούλτεψη θα είχε να πει κάτι για το ποιος ωφελήθηκε, όχι από μια εγκληματική ενέργεια, αλλά από έναν ολόκληρο πόλεμο;

Παλαιστίνη

75 χρόνια κατοχής, καταπίεσης και δολοφονιών

Η Χαμάς επιτέθηκε στο Ισραήλ στις 7 Οκτωβρίου 2023, στην 50ή επέτειο του «Πολέμου του Οκτώβρη του '73», γνωστού και ως «Πόλεμος του Γιομ Κιπούρ». Το Ισραήλ, μετά τον «αιφνιδιασμό» του, απειλεί με χερσαία επίθεση στη Γάζα, πράγμα που, αν συμβεί, θα αλλάξει όλα τα δεδομένα που υπάρχουν σήμερα και για μεγάλο διάστημα. Η νέα αυτή σύγκρουση «εντός των τειχών» του Ισραήλ οδηγεί ήδη σε ένα νέο φαύλο κύκλο αιματηρής βίας, με μοναδικό θύμα τον άμαχο πληθυσμό εκατέρωθεν.

Η επίσημη εκδοχή του Ισραήλ και της Δύσης είναι ότι «αιφνιδιασθηκε το Ισραήλ», όπως οι ΗΠΑ την 11η Σεπτεμβρίου του 2001. Ωστόσο δεν αναλύεται το είδος και η έκταση του αιφνιδιασμού. Και έτσι παραμένει το γεγονός που θα παράξει τα επόμενα γεγονότα. Η επίθεση της Χαμάς μπορεί να θεωρηθεί ένας εκβιασμός της υπάρχουσας κατάστασης πραγμάτων (τυχοδιωκτισμός), που ενδεχόμενα θα διαμορφώσει νέα κατάσταση στην περιοχή.

Κάποιες απαντήσεις ίσως βρίσκονται στο ρόλο της Χαμάς τις τελευταίες δύο δεκαετίες. Αναμφίβολα ήταν ένα χρήσιμο εργαλείο και για πολλούς, αλλά κυρίως για το Ισραήλ. Οι κυβερνήσεις Σαρόν (2001-2006) και Νετανιάχου (1996 - 1999 και 2009 - 2021) υιοθέτησαν μια πολιτική ενίσχυσης τη Χαμάς, ευνοώντας τη σύγκρουση Φατάχ-Χαμάς, ως ένα ακόμη εμπόδιο στην ίδρυση παλαιστινιακού κράτους. Η Χαμάς από τρομοκρατική ομάδα μετατράπηκε σε συνομιλητή με την οποία το Ισραήλ διαπραγματευόταν.

Μετά τις εκλογές του 2007, η Λωρίδα της Γάζας περνά στα χέρια της Χαμάς, δηλαδή του παλαιστινιακού κλάδου της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, ενώ η Φατάχ ηγείται στη Δ. Όχθη. Οι δύο παλαιστινιακές ηγεσίες (με διαίρεσεις στο εσωτερικό τους) χρηματοδοτούνται και στηρίζονται (κατά περίπτωση) από θανάσιμους αντιπάλους, όπως το Κατάρ, η Σ. Αραβία, το Ισραήλ, η Τουρκία, η Αίγυπτος, το Ιράν. Μπορεί τα γεγονότα να διαδραματίζονται στη Γάζα, ωστόσο και στη Δυτική Όχθη ομάδες της παλαιστινιακής Αντίστασης έχουν προσχωρήσει στη Χαμάς, και μια νέα Ιντιφάντα μπορεί ανά πάσα στιγμή να δώσει τη χαριστική βολή στην Παλαιστινιακή Αρχή της Ραμάλα. Και αυτό έχει άμεση σχέση με την πολιτική Νετανιάχου και των ακραίων στοιχείων της κυβέρνησής του σχετικά με τους εποικισμούς στη Δυτική Όχθη.

Η σημερινή διαμόρφωση της Μ. Ανατολής έχει τη σφραγίδα των ΗΠΑ, των «φυσικών διαδόχων» των βρετανών ιμπεριαλιστών που πρώτοι θέτουν το ζήτημα εβραϊκού κράτους με την περίφημη «Διακήρυξη Μπάλφορ» το 1917. Οι ΗΠΑ έχουν ενορχηστρώσει όλες τις εξελίξεις στην περιοχή μεταπολεμικά. Πριν από τις Συμφωνίες του Όσλο και την ιστορική χειραψία Ράμπιν-Αραφάτ στον Λευκό Οίκο το 1993 (που δεν έγραψε ιστορία), είχαμε τη συνάντηση στο Καμπ Ντέιβιντ το 1978 και τη Διάσκεψη της Μαδρίτης το 1991. Όλες, υποτίθεται, στόχευαν στον τερματισμό της ισραηλινοπαλαιστινιακής διένεξης, που θα έφερνε την ειρήνη στη Μ. Ανατολή.

Αλλά μετά την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 οι προτεραιότητες των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή επαναπροσδιορίζονται σε νέα βάση. Άξονας της νέας στρατηγικής είναι οι καθεστωτικές αλλαγές αραβικών κρατών μαζί με την επαναχάραξη των συνόρων για τη σταθεροποίηση της ευρύτερης περιοχής κάτω από την κυριαρχία της Ουάσινγκτον. Η πορεία, ως γνωστόν, ξεκίνησε από την ανατροπή του Σαντάμ την άνοιξη του 2003. Το Παλαιστινιακό, αυτό καθαυτό, θα έπρεπε πλέον να περιμένει την «κατασκευή της Νέας Μ. Ανατολής»!

Το «πάγωμα» του Παλαιστινιακού τις δύο τελευταίες δεκαετίες «ξεπαγώνει» με εκκωφαντικό τρόπο από την επίθεση της Χαμάς και έρχεται στο προσκήνιο, αναγκάζοντας τους βασικούς παίκτες (ιμπεριαλιστές) να δράσουν. Και επειδή δεν μπορούν να είναι παρατηρητές, θέλοντας και μη είναι αναγκασμένοι να καθορίσουν τη θετικότερη για αυτούς εξέλιξη. Πράγμα που ίσως αποδειχθεί πολύ δύσκολο.

Είναι εμφανής η μείωση του ηγετικού ρόλου των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή, αλλά ακόμα πιο φανερή γίνεται η έλλειψη συνολικότερης στρατηγικής. Και ο στόλος των ΗΠΑ στην Α. Μεσόγειο δεν μπορεί να υποκαταστήσει αυτή την έλλειψη. Πρόσφατα η Σαουδική Αραβία, με μεσολάβηση της Κίνας, αποκατέστησε τις σχέσεις της με το Ιράν με το οποίο μαζί προσχώρησαν στην Ομάδα BRICS, καθιστώντας έωλη την προσπάθεια των ΗΠΑ τους τελευταίους μήνες να προωθήσουν σχέδιο εξομάλυνσης των σχέσεων Σαουδικής Αραβίας-Ισραήλ.

Εκτός από τις προκλήσεις, παγκόσμιας στρατηγικής βαρύτητας, που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ, ένα ακόμη κρίσιμο

μέτωπο δημιουργείται με την επίθεση της Χαμάς στο Ισραήλ και σε μια περίοδο που ο πρόεδρος των ΗΠΑ είναι αποδυναμωμένος στο εσωτερικό.

Γενικότερα η, μέχρι στιγμής, διαχείριση της κρίσης από τη Δύση αναδίδει έντονη σύγχυση. Ανώτατοι αμερικανοί και ευρωπαίοι αξιωματούχοι πηγαionoέρχονται στη Μ. Ανατολή, προτρέποντας το Ισραήλ να επιδείξει αυτοσυγκράτηση, εν μέσω αυξανόμενων φόβων ότι η σύγκρουση μπορεί να ξεφύγει από τον έλεγχο. Ειδικότερα η στάση της ΕΕ στα γεγονότα είναι κάτι περισσότερο από συγκεκριμένη. Και μάλλον δεν οφείλεται μόνο στο φόβο «τυφλών χτυπημάτων» από τις μουσουλμανικές κοινότητες στο εσωτερικό τους -ήδη έχουμε τα πρώτα δείγματα- όσο στο γεγονός πως δεν έχουν ακόμη συνέλθει από το σοκ της Ουκρανίας.

Ο Νετανιάχου επιμένει για μια ζική χερσαία επίθεση στη Γάζα. Μια πυκνοκατοικημένη αστική περιοχή που οι περισσότεροι κάτοικοί της δεν είναι «στρατιώτες της Χαμάς». Η Δύση δικαιολογεί τη βίαιη αντίδραση του Ισραήλ, αλλά τη θέλει «λελογισμένη». Ακόμα και οι ΗΠΑ υπαινίχθηκαν ευθύνες του Ισραήλ. Σε συνέντευξη Τύπου με τον Νετανιάχου, ο Μπλίνκεν, μιλώντας για το δικαίωμα του Ισραήλ να υπερασπιστεί τον εαυτό του, τόνισε πως «σημασία έχει το πώς το κάνει», «το Ισραήλ να τηρεί τους νόμους του πολέμου»! Μπορεί όμως να οριοθετηθεί μια τέτοια επέμβαση;

Από την πλευρά του ο Νετανιάχου, από την πρώτη στιγμή, φωτογράφησε το Ιράν! Εκτιμά ότι η εμπλοκή της Χεζμπολάχ στο Ν. Λίβανο θα είναι μεγάλη ευκαιρία να επανέλθει, ως στρατηγική προτεραιότητα των ΗΠΑ, ο αποκλεισμός του Ιράν από την περιοχή! Η Χεζμπολάχ έδειξε ότι υποστηρίζει την Παλαιστινιακή Αντίσταση σύμφωνα με τη «γραμμή» της «ενότητας των μετώπων». Όμως, μέχρι στιγμής δεν δείχνει διάθεση να μπει στον πόλεμο.

Σε αντίθεση με ό,τι ισχυρίζεται το Ισραήλ, δεν είναι το Ιράν που καθοδηγεί τη Χαμάς. Είναι η Άγκυρα που πιλοτάρει. Η επίθεση της Χαμάς εκδηλώθηκε σε μια στιγμή που η Άγκυρα έδειχνε να προσεγγίζει το Ισραήλ. Δεδομένου ότι οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή αποτελούν συγκοινωνούντα δοχεία, η Τουρκία θα πρέπει τώρα να είναι διπλά προσεκτική στις κινήσεις της σε σχέση με τις στρατιωτικές της επιχειρήσεις σε

Ιράκ και Συρία κατά των Κούρδων και τις ισορροπίες που πρέπει να τηρήσει σε σχέση με τη Χαμάς. Ο Ερντογάν περιορίστηκε, όπως πολλοί άλλοι, στο «Διεθνές Δίκαιο»!

Κεντρικό ζήτημα και «κινούν αίτιο» των εξελίξεων θα αναδειχθεί η τύχη της Χαμάς. Κατά τη συνάντησή του με τον Αμπάς, ο Μπλίνκεν επανέλαβε ότι... «η Χαμάς δεν υπερασπίζεται το νόμιμο δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού στην αξιοπρέπεια, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη και την αυτοδιάθεση», πράγμα που το κάνει ο Αμπάς! Λέγοντας αυτά ο Μπλίνκεν για τον Αμπάς, σίγουρα γνωρίζει ότι όλα αυτά που του αναγνωρίζει καταπατούνται από το Ισραήλ και ιδιαίτερα από την τωρινή κυβέρνηση Νετανιάχου.

Τη Χαμάς πολλοί δεν τη θέλουν πλέον και ιδιαίτερα η Αίγυπτος και η Σαουδική Αραβία. Τα καθεστώτα αυτά έχουν κάθε λόγο να ανησυχούν για τον «ασκό του Αιόλου» που άνοιξε, καθώς σε περίπτωση γενίκευσης της σύγκρουσης θα αναγκαστούν να τοποθετηθούν ξεκάθαρα. Και κάτι τέτοιο ενέχει σοβαρές απειλές για αυτά καθεστώτα, καθώς θα αποτελέσει πρόκληση για τη σταθερότητά τους. Και μάλιστα σε μια περίοδο που κινούνται στην κατεύθυνση πολυδιάστατης εξωτερικής πολιτικής και την υπέρβαση της χρόνιας αντιπαλοότητάς τους με το Ιράν. Ρωσία και Κίνα, μέχρι στιγμής, τηρούν στάση αναμονής, με εκκλήσεις για εκτόνωση της κρίσης και αναφορές στο «Διεθνές Δίκαιο», και βέβαια προσφέρονται για μεσολάβηση.

Με δεδομένο ότι οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί σήμερα είναι σε έξαρση, όλα μοιάζουν να κινούνται στη σκιά του δέους μιας γενικότερης αποσταθεροποίησης. Όλα δείχνουν ότι οδηγούμαστε σε ένα σημείο χωρίς επιστροφή. Αλλά ποιο θα είναι αυτό;

Το βέβαιο είναι ότι όλοι οι παίκτες (κεντρικοί και περιφερειακοί) σκόπιμα θα σαμποτάρουν κάθε «λύση» εκ των προτέρων, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα επανέλθει η πριν την 7ης Οκτώβρη κατάσταση. Όλα θα κριθούν από τις εξελίξεις στο «πεδίο» και από την αναμενόμενη επέμβαση του Ισραήλ. Και η οποία, γίνει δεν γίνει, οδηγεί στην επόμενη μέρα, που θα είναι ακόμη πιο περίπλοκη και επικίνδυνη από την προηγούμενη.

Με ποια πλευρά είσαι εσύ;

Ποια είναι η «σωστή πλευρά της ιστορίας»; Μα, η δεξιά, η ακροδεξιά πλευρά της. Αυτή που χειροκροτεί τους ναζί του τάγματος Αζόφ στην ελληνική Βουλή. Αυτή που χειροκροτεί στο κοινοβούλιο του Καναδά έναν Ουκρανό μέλος των Waffen SS που πολέμησε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στο πλευρό των ναζί ενάντια στον Κόκκινο Στρατό. Αυτή που γράφει με το αίμα των λαών, το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός. Η σκοτεινή πλευρά του συστήματος. Αυτή έχει αναγορευτεί από τους υπηρέτες του ως η «σωστή».

Τις μέρες αυτές που σφαγιάζονται οι Παλαιστίνιοι στη Λωρίδα της Γάζας, εξελίσσεται παράλληλα και ο δεύτερος γύρος -μετά τη ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία- της ποινικοποίησης κάθε φωνής και στάσης που δεν συντάσσεται ολοκληρωτικά με το Ισραήλ. Έχουμε δηλαδή μια αναβαθμισμένη επανάληψη της «σωστής» υστερίας ενάντια σε εκείνους που που δεν τάσσονται άνευ όρων στο πλευρό των δολοφόνων σιωνιστών.

Πριν από δεκαοκτώ μήνες ήταν τα ρώσικα κανάλια που απαγορεύονταν και έκλειναν, που αποκλείονταν όπερες, αθλητές και συγγραφείς από τη Ρωσία, που φοιτητές απειλούνταν και συλλαμβάνονταν. Αυτά από την «πολιτισμένη» Δύση. Βέβαια, αντίστοιχα συνέβησαν και στο εσωτερικό της Ρωσίας. Σήμερα η φασιστικοποίηση εντείνεται και η απομόνωση, η στοχοποίηση, η τρομοκράτηση, η ποινικοποίηση κάθε φωνής στήριξης του παλαιστινιακού αγώνα, κάθε πράξης που δεν ανήκει... «στη σωστή πλευρά» συμβαίνει καθημερινά σε πολλά σημεία του πλανήτη.

Ο κυματισμός της παλαιστινιακής σημαίας «μπορεί να μην είναι νόμιμος». Συνθήματα όπως «Από το ποτάμι ως τη θάλασσα, η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη» θα μπορούσε να αποτελούν εγκληματική πράξη. Αυτή ήταν η ενημέρωση-προτροπή της υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, Σουέλα Μπρέιβερμαν, προς την αστυνομία της Αγγλίας.

Στην άλλη όχθη της Μάγκης, στη Γαλλία, ο Μακρόν ανησυχεί για τον... «αντισημιτισμό». Οπότε ο υπουργός Εσωτερικών Νταρμανέν ανακοίνωσε ότι θα απαλούνται άμεσα οι μη Γάλλοι πολίτες που θα προχωρούν σε αντισημιτικές πράξεις. Στη συνέχεια απαγόρευσε όλες τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, απειλώντας με συλλήψεις όσων θα συμμετείχαν σε αυτές. Ένας τέτοιος περιορισμός κατά των διαδηλώσεων για την υπεράσπιση των Παλαιστινίων έχει συμβεί ξανά και το 2014 αλλά και το 2021 με συλλήψεις μελών του γαλλικού κόμματος NPA.

Στον ίδιο δρόμο των απαγορεύσεων και της ποινικοποίησης των κινητοποιήσεων αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους και η Γερμανία. Η ομοσπονδιακή υπουργός Εσωτερικών Νάνσι Φέζερ δήλωσε «...δεν μπορεί να υπάρξει καμία ανοχή για την υποκίνηση αντισημιτικών και αντι-ισραηλινών εκδηλώσεων και καμία ανοχή -αυτό είναι αυτονόητο- για τη βία». Έτσι απαγορεύτηκαν διαδηλώσεις σε μια σειρά γερμανικές πόλεις (Βερολίνο, Μόναχο, Κολωνία κ.α). Αλλά δεν σταμάτησαν εκεί. Η Γερουσία του Βερολίνου απαγόρευσε τη χρήση του παραδοσιακού παλαιστινιακού μαντιλιού (κεφίγιε) στα σχολεία. Σύμφωνα με εγκύκλιο, «απαγορεύονται τα σύμβολα και οι εκφράσεις απόψεων που δεν έχουν φτάσει ακόμη στο όριο της ποινικής ευθύνης -εφόσον διαταράσσεται η σχολική ειρήνη». Αντίστοιχες απαγορεύσεις είχαμε και στην Ολλανδία, στο Βέλγιο, την Ουγγαρία και σε άλλες χώρες της Ε.Ε.

Από την άλλη μεριά του Ατλαντικού, το «κυνήγι μαγισσών» της εποχής του Μακαρθισμού γνώρισε νέα έξαρση και ιδιαίτερα στα αμερικάνικα πανεπιστήμια. Στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, μια ομάδα φοιτητών δημοσίευσε δήλωση στην οποία κατονόμαζε το Ισραήλ και την «πολιτική του απαρτχάιντ ως απολύτως υπεύθυνα» για τις εξελίξεις. Το αποτέλεσμα ήταν να ξεσηκωθούν παλιοί απόφοιτοι του Χάρβαρντ και τωρινό

πρόεδροι/διευθυντές διαφόρων εταιρειών, ζητώντας από τη διοίκηση του ιδρύματος να δημοσιεύσει τα ονόματα των φοιτητών που συνέταξαν τη δήλωση, έτσι ώστε «να σιγουρευτούμε ότι δεν θα προσλάβουμε κάποιον από αυτούς στο μέλλον κατά λάθος». Μάλιστα, κάποιιοι τελειόφοιτοι απολύθηκαν. Και το αποκορύφωμα ήταν ο δημόσιος εκφοβισμός των φοιτητών με τίτλο «Γνωρίστε τα πρόσωπα-κλειδιά που προωθούν τον αντισημιτισμό στο Χάρβαρντ». Με τη δημοσιοποίηση των ονομάτων τους όχι μόνο στο διαδίκτυο αλλά και με ένα φορητό με διαφημιστική πινακίδα, στην οποία προβάλλονταν ονόματα και φωτογραφίες φοιτητών, να κυκλοφορεί στους δρόμους της πόλης!

Από τις απαγορεύσεις δεν μπορούσε να λείψει και το διαδίκτυο. Με πρωτοβουλία της ΕΕ υπήρξε προειδοποίηση προς τις πλατφόρμες X (Twitter) και Meta (Facebook, Instagram) ότι αναρτούν ψεύτικες ειδήσεις (βίντεο, φωτογραφίες κ.λπ.) αναφορικά με τις δολοφονικές επιθέσεις του Ισραήλ. Αποτέλεσμα ήταν να κλείσουν χιλιάδες λογαρια-

σμοί στις πλατφόρμες των κοινωνικών δικτύων ώστε να υπάρχει το μονοπώλιο των fake news των σιωνιστών.

Στη χώρα μας δεν έχουμε ακόμα απαγορεύσεις διαδηλώσεων, αλλά το κλίμα έχει οικοδομηθεί σύμφωνα και με την κοινή δήλωση Ελλάδας - Κύπρου - Ισραήλ στις 4/9/2023 «για ένταση των προσπαθειών για τον περιορισμό της τρομοκρατίας και να καταστήσουν υπόλογους όλους τους φορείς που την προωθούν και την υποστηρίζουν». Μάλιστα, σύμφωνα με την «Καθημερινή», «η ΕΥΠ θα εμπλακεί περισσότερο στην παρακολούθηση της κατάστασης που επικρατεί σε σημεία ενδιαφέροντος, όπως τα κέντρα φύλαξης μεταναστών (ΚΥΤ), όπου διαμένουν συνολικά περίπου 3.000 Παλαιστίνιοι».

Αυτή είναι η αστική δημοκρατία του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Αυτή είναι η πλευρά της ιστορίας του σκότους, της βαρβαρότητας. Η πλευρά των τεράτων, των φονιάδων των λαών. Η σωστή πλευρά της ιστορίας είναι αυτή που έχει γραφτεί και θα ξαναγραφτεί με την ταξική πάλη από την εργατική τάξη και τους λαούς. Με τους Παλαιστίνιους!

ΗΠΑ

Καταζητούνται ζωντανοί ή νεκροί όσοι υπερασπίζονται την Παλαιστίνη

Πριν λίγες μέρες, στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, 30 φοιτητές υπέγραψαν και μοίρασαν κείμενο με το οποίο υπερασπίζονταν το δίκιο της Παλαιστίνης. Ακολούθησε δημόσια διαπόμπη τους, που πήρε τέτοια έκταση, που τους ανάγκασε να ανασκευάσουν για να μην διαγραφούν από το Πανεπιστήμιο. Παρόλα αυτά, ένα «φορητό doxxing» εθεάθη την Τετάρτη 11 Οκτώβρη να κινείται στην πανεπιστημιούπολη. Στον φωτεινό πίνακα ήταν γραμμένη η φράση «Οι κορυφαίοι αντισημίτες του Χάρβαρντ», με τις φωτογραφίες και τα ονόματα των φοιτητών που είχαν συνοπογράψει το κείμενο. Στην οθόνη αναγραφόταν ένας ιστότοπος με το όνομα «Το Χάρβαρντ Μισεί τους Εβραίους», που αποκάλυψε τα ονόματα των φοιτητών που υπέγραψαν τη δήλωση της Επιτροπής Αλληλεγγύης της Παλαιστίνης και καλεί να στείλουν μήνυμα στο διοικητικό συμβούλιο του πανεπιστημίου για «να αναλάβουν δράση κατά των απεχθών και μισητών φοιτητών».

Οι ΗΠΑ δεν συγχωρούν όποιον ασκεί κριτική στο μαντρόσκυλό τους, το Ισραήλ. Πόσο μάλλον όταν προέρχεται από το εσωτερικό τους. Γνωρίζουν καλά πως κάθε φωνή αμφισβήτησης θέτει σε κίνδυνο τις επιλογές τους. Οι τρομοκράτες και οι δολοφόνοι των λαών πρέπει να κρατούν τον λαό τους υποταγμένο, για να πολεμάει αδιαμαρτύρητα τους άλλους λαούς. Φοβούνται ιδιαίτερα τη νεολαία και μάλιστα τη φοιτητική. Πολλά κινήματα έχουν ξεπηδήσει από εκεί.

Η πολιτισμένη Δύση παραμένει πάντα άγρια. Έχει εφεύρει νέες μεθόδους διαπόμπευσης και εξόντωσης, χωρίς να εγκαταλείπει εντελώς τις παλιές, όπως το λιντσάρισμα, τις μεθόδους Κου Κουξ Κλαν. Η μέθοδος doxxing, δηλαδή η δικτυακή διαπόμπευση, κατασκευοφάντηση και στοχοποίηση ανθρώπων είναι ιδιαίτερα αποτελεσματική. Δεν ξεπλένεται όπως η πίσσα και τα πούπουλα. Δεν ενόχλησε κανένας αστυνομικός το «φορητό doxxing» να κάνει τη βρώμικη δουλειά του. Στη Μέκκα του ιμπεριαλισμού η

ελευθερία είναι απόλυτη για τα μέλη και τους υπηρέτες του συστήματος.

Όσο για τη «δικιά μας» αστική τάξη και τους κολαούζους της, αποδεικνύονται καλοί μαθητές. Υπηρετούν πιστά

τους σιωνιστές και τους ιμπεριαλιστές.

Η ανάγκη του συστήματος να σβήνει κάθε φωνή αντίστασης προδίδει τις αδυναμίες του. Γι' αυτό πρέπει οι αντιστάσεις να δυναμώσουν.

Κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη Σε Ευρώπη-ΗΠΑ-Αυστραλία

Προκλητικά φιλοσιωνιστική η στάση των δυτικών κυβερνήσεων!

Η επίθεση της Χαμάς στο Ισραήλ στις 7 Οκτώβρη αποτέλεσε την αφορμή για μια νέα επιχείρηση γενοκτονίας ενάντια στον πολύπαθο παλαιστινιακό λαό. Το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ άδραξε την ευκαιρία να οργανώσει μια νέα σφαγή στη Γάζα. Θεωρώντας -όπως κάνει συνήθως- συνυπεύθυνους όλους τους παλαιστίνιους προχώρησε σε πλήρη αποκλεισμό 2,3 εκατομμυρίων ανθρώπων.

Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του υπουργού Άμυνας του Ισραήλ, αυτού του κράτους-τρομοκράτη, Yoan Gallant: «*Διέταξα μια πλήρη πολιορκία της Λωρίδας της Γάζας. Δεν θα υπάρχει ηλεκτρισμός, δεν θα υπάρχει τροφή, ούτε καύσιμα, όλα είναι κλειστά. Πολεμάμε τα ανθρώπινα ζώα και ενεργούμε ανάλογα*».

Όλες οι Δυτικές κυβερνήσεις, με μπροστάρη αυτή των ΗΠΑ, συντονίστηκαν σε μια εκστρατεία στήριξης του κράτους-δολοφόνου, του Ισραήλ. Εκτός από τους Αμερικάνους και τους Βρετανούς, που στείλανε πολεμικά πλοία στην περιοχή για την προστασία των σιωνιστών, πολλές Δυτικές κυβερνήσεις από τις πρώτες μέρες προχώρησαν σε απαγορεύσεις των διαδηλώσεων υποστήριξης των Παλαιστίνιων. Ταυτόχρονα τα ΜΜΕ, σε διατεταγμένη υπηρεσία, προσπαθούσαν να ταυτίσουν τη Χαμάς με τον αγώνα των Παλαιστίνιων.

Στη Γαλλία χτυπήθηκαν άγρια από την αστυνομία οι διαδηλώσεις σε Νάντη και Μασσαλία, αλλά και αυτή στο Παρίσι, καθώς δεν είχαν την «ειδική άδεια» της αστυνομίας! Πλέον επιβάλλεται **πρόστιμο 135 ευρώ**, σε όποιον δημόσια φέρει την παλαιστινιακή σημαία ή φορά τα χρώματα που παραπέμπουν σε αυτή! Παρόλη την τρομοκρατία, η διαδήλωση στο Παρίσι είχε μεγάλο πλήθος.

Στη Γερμανία επίσης (από 13/10), απαγορεύτηκε από το υπουργείο Εσωτερικών κάθε διαδήλωση υπέρ της Παλαιστίνης σε ολόκληρη τη χώρα! Σε ορισμένες περιπτώσεις οι διαδηλώσεις ακυρώθηκαν: στο Μόναχο, στην Κολωνία, στο Μανχάϊμ και στο Φράιμπουργκ. Στο Βερολίνο, παρά την απαγόρευση, η διαδήλωση έγινε κάτω από την πίεση του κόσμου! Μάλιστα, η Γερουσία του Βερολίνου έκανε ένα βήμα παραπέρα, απαγόρευσε τη χρήση του παραδοσιακού παλαιστινιακού μαντιλιού (κεφίγιε) στα σχολεία!

Στο ίδιο μήκος κύματος και η κυβέρνηση της Ουγγαρίας, ανακοίνωσε πως δεν θα επιτρέψει τη διεξαγωγή διαδηλώσεων υποστήριξης σε «τρομοκρατικές οργανώσεις».

Στη Ρώμη, πάνω από χίλιοι μαθητές και φοιτητές διαδήλωσαν (την Παρασκευή 13/10), σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό και με αίτημα την προστασία των αμάχων που ζουν στη Γάζα. Στη διαδήλωση, στην οποία πήραν μέρος και ξένοι φοιτητές που ζουν στην ιταλική πρωτεύουσα, δεν ακούστηκαν συνθήματα υπέρ της Χαμάς. Παρόλα αυτά, η ιταλική αστυνομία προσπάθησε να διαλύσει τη διαδήλωση και υπήρξαν συγκρούσεις με τους διαδηλωτές που τελικά κατάφεραν να πραγματοποιήσουν την διαδήλωση στην πόλη.

Στην Αγγλία υπήρξαν παρόμοιες απαγορεύσεις οι οποίες δεν είχαν αποτέλε-

Βερολίνο

Λονδίνο

Ουασίγκτον

Παρίσι

Ρώμη

σμα, καθώς η διαδήλωση στο Λονδίνο συγκέντρωσε χιλιάδες διαδηλωτές. Η προσπάθεια της κυβέρνησης να ταυτιστεί ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού με την Χαμάς δεν έπιασε. Στη Γλασκόβη διαδηλωτές πέταξαν μπογιές στην είσοδο των γραφείων του BBC.

Εκτός από τις κινητοποιήσεις στη Ευρώπη, διαδηλώσεις υποστήριξης του παλαιστινιακού λαού έγιναν σε πάνω από εκατό πόλεις παγκόσμια:

Από την Αυστραλία ως την Ινδονησία, Μαλαισία, Ιαπωνία, Ινδία, Μπαγκλαντές, Ιράν, Κατάρ, Μπαχρέιν, Τουρκία, Συρία, Ιορδανία, Λίβανο. Από την Αφρική σε Μαρόκο, Αίγυπτο, Αλγερία Τυνησία, Νότιο Αφρική, μέχρι τη μακρινή Χιλή, τη Βραζιλία, τη Βενεζουέλα κι από και στο Μεξικό, στον Καναδά (5 πόλεις) και στις ΗΠΑ (σε τουλάχιστον 10 πόλεις).

Στις ΗΠΑ, εκτός από τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη των αμερικανοεβραϊκών οργανώσεων έξω από τον Λευκό Οίκο, σάλος έχει ξεσπάσει με την επιστολή που υπέγραψαν 34 (τριάντα τέσσερις) φοιτητικές οργανώσεις του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ με αφορμή την επίθεση της Χαμάς στο Ισραήλ.

«*Εμείς, οι φοιτητικές οργανώσεις που υπογράφουμε το κείμενο, θεωρούμε το ισραηλινό καθεστώς απολύτως υπεύθυνο για όλη την εξελισσόμενη βία. Το καθεστώς του απαρτχάιντ είναι το μόνο υπεύθυνο*» αναφέρεται στην επιστολή. «*Η ισραηλινή βία δομεί κάθε πτυχή της παλαιστινιακής ύπαρξης εδώ και 75 χρόνια [...] Τις επόμενες ημέρες, οι Παλαιστίνιοι θα αναγκαστούν να σηκώσουν όλο το βάρος της ισραηλινής βίας*».

Δεν πρέπει να ξεχνάμε και τις διαμαρτυρίες μέσα στο ίδιο το Ισραήλ, όσων θεωρούν πως η πολιτική του απαρτχάιντ και η επίθεση στη Γάζα ανακυκλώνει τα αδιέξοδα και δεν αποτελεί λύση, όσο και αν τέτοιες κινήσεις δεν βρίσκουν χαράματα προβολής στα δυτικά ΜΜΕ. Μάλιστα τις τελευταίες μέρες, συνεχώς γίνονται κινητοποιήσεις στους δρόμους του Τελ Αβίβ από τους συγγενείς των ομήρων που βρίσκονται στα χέρια της Χαμάς! Αυτοί απαιτούν από την κυβέρνηση Νετανιάχου να μην προχωρήσει στην εισβολή στη Γάζα και να προχωρήσει σε κατάπαυση των εκθροπραξιών.

Η συνεχιζόμενη επιδρομή των ισραηλινών στη Γάζα με τις αεροπορικές επιθέσεις και ειδικά ο βομβαρδισμός του νοσοκομείου στις 18/10 με 500 νεκρούς έβγαλε στο δρόμο ξανά χιλιάδες διαδηλωτές που καταγγέλλουν τη νέα ισραηλινή θηριωδία σε πολλές χώρες.

Στις ΗΠΑ, στην Ουάσιγκτον αμερικανοεβραίοι διαδηλωτές που διαδήλωναν έξω από το Καπιτώλιο εισέβαλαν σε αυτό θέλοντας να πιέσουν την κυβέρνηση των ΗΠΑ να υποστηρίξει την εκκενρία σταματώντας τους βομβαρδισμούς αμάχων του Ισραήλ.

Η αποτρόπαια χθεσινή δήλωση Μπάιντεν-Νετανιάχου ότι δήθεν ο βομβαρδισμός του νοσοκομείου ήταν έργο της Χαμάς κι όχι του Ισραήλ δείχνει πόσο εμετικά αδίστακτοι είναι οι ιμπεριαλιστές! Μόνο ο παγκόσμιος ξεσηκωμός των λαών ενάντια στους ιμπεριαλιστές μπορεί να σταματήσει την σφαγή των Παλαιστίνιων στην Γάζα!

Γάζα

Νέα εμπλοκή της χώρας μας στο πολεμικό μέτωπο

Από τους πρώτους έσπευσε η άρχουσα τάξη στη χώρα μας - μέσω της κυβέρνησης της ΝΔ - να δηλώσει παρουσία στο «νέο» πολεμικό μέτωπο στη Γη της Παλαιστίνης. Η φρεγάτα «Ψαρά» εντάχθηκε, ως πλοίο συνοδείας, στο τερατόπλοιο Gerald R. Ford, το τελευταίο, πιο σύγχρονο και πιο μεγάλο αεροπλανοφόρο στον κόσμο, που εδώ και μέρες βρίσκεται στην ανατολική Μεσόγειο «προς υποστήριξη του κράτους του Ισραήλ», όπως δήλωσε ο αμερικανός πρόεδρος.

Η Αθήνα έκρινε ότι δεν πρέπει να λείπει από τα νέα εγκλήματα του κράτους-δολοφόνου που στηρίζουν οι ΗΠΑ στην περιοχή. Η επίθεση της Χαμάς στα ισραηλινά εδάφη βρήκε τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές έτοιμους για δράση. Μαζί με τους συμμάχους τους, μεταξύ των οποίων και τη χώρα μας, που διάγει με τις ΗΠΑ τις «καλύτερες σχέσεις όλων των εποχών»!

Η σύσκεψη του διευρυμένου ΚΥ-ΣΕΑ λίγες μέρες μετά το Σάββατο 7/10, παρ' ότι δημοσιοποιήθηκε ότι είχε ως κύριο θέμα το προσφυγικό, μιας και αναμένεται νέο κύμα προσφυγιάς από το διωγμό Παλαιστίνων από τη Γάζα, επί της ουσίας αφορούσε την εμπλοκή ολόκληρης της χώρας στον πόλεμο αυτό. Ήδη η Σούδα, όπως ανακοινώθηκε, ενεργοποιήθηκε πλήρως ως προς τη ναυτική και αεροπορική υποστήριξη όλου του βόρειου αμερικανικού στόλου, ενώ είναι βέβαιο ότι το σύνολο των αμερικανικών βάσεων επί ελληνικού κι όχι μόνο εδάφους δουλεύει για τη στήριξη της νέας τρομοκρατικής παρουσίας και απειλής των ΗΠΑ. Δεν αποκλείεται να συνδράμουν πιο ενεργά και άλλα ελληνικά στρατιωτικά μέσα με το προσωπικό τους, στο βαθμό που απαιτηθούν.

Δεν προξενεί πλέον καμία εντύπωση. Ούτε δημιουργεί κάποια απορία. Σε όλους τους τόνους κι απ' όλες τις στοιχημένες αστικές δυνάμεις έχει διακηρυχθεί η «στρατηγική συμμαχία» με τους αμερικανούς φονιάδες και η συστράτευση του ελληνικού κράτους σε κάθε τι που δρομολογούν. Επιπλέον, η αναβάθμιση των σχέσεων με το σιωνιστικό-φασιστικό Ισραήλ κρατά ήδη αρκετά χρόνια, από την εποχή που ο ΓΑΠ, ως εκπρόσωπος της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου, διαρρηγγύνοντας τις σχέσεις της άρχουσας τάξης με τον αραβικό κόσμο, προχώρησε στην έναρξη της «στρατηγικής σχέσης» με αυτό.

Σήμερα, όχι μόνο σε επίπεδο της γνωστής τριμερούς με την Κύπρο, αλλά και σε διμερή βάση στηρίζεται από την Ελλάδα το ισραηλινό κράτος, αφού αυτές είναι οι «ορέξεις» των ΗΠΑ και δεν πρέπει να υπάρχει η παραμικρή παρέκκλιση από «τη σωστή πλευρά της Ιστορίας», το νέο αφήγημα υποτέλειας που πλασάρεται από τους οσφυοκάμπτες της ολιγαρχίας με κάθε ευκαιρία.

Στην τωρινή αναμενόμενη «επιλογή», ρόλο έχουν παίξει σίγουρα και οι ελληνοτουρκικές αντιθέσεις. Με

γνωστό ότι η Άγκυρα θα μπλεκόταν στην «υπόθεση» με τον α ή β τρόπο - πράγμα το οποίο έγινε από την πρώτη μέρα - η άρχουσα τάξη στη χώρα μας έσπευσε να δηλώσει έμπρακτα τη διαθεσιμότητά της για ό,τι προαιρούνται τα αφεντικά της και να προσφέρει τις «καλές» της υπηρεσίες. Γίνεται έτσι, για πολλοστή φορά, συνέννοχος στο χτύπημα σε βάρος ενός ακόμη λαού, ευελπιστώντας σε εύνοια και οφέλη από τις εξελίξεις.

Στη φούρια της αυτή, ωστόσο, αποκαλύπτεται, αφού, «βάζοντας άλλο ένα μαχαίρι» στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, παίρνει ολωσδιόλου αντίθετη θέση από αυτήν που τηρεί στο Κυπριακό ζήτημα. Γιατί και οι δύο περιοχές προσδιορίζονται από την κατοχή εδαφών τής μιας πλευράς από την άλλη. Η α λα καρτ αυτή αντιμετώπιση είναι σίγουρο ότι δεν περνά απαρατήρητη τόσο από τις αστικές τάξεις της ευρύτερης περιοχής όσο, βέβαια, κι από τους λαούς.

Η ένταση της επικινδυνότητας στη Μέση Ανατολή αυξάνει τους κινδύνους για όλο τον κόσμο. Πρωτίστως την πληρώνουν οι λαοί της Παλαιστίνης και του Ισραήλ, αλλά απειλούνται και όλοι οι άλλοι που γειτνιάζουν. Η Ελλάδα είναι μια χώρα εντός του θερμού «βεληνεκού» και αυτό δείχνει να μην το λαμβάνουν υπόψη τους το ντόπιο κεφάλαιο και το πολιτικό του προσωπικό. Αυτό είναι και το πιο επικίνδυνο για το λαό μας.

Η μαρτυρική Γάζα βιώνει στο πετσί της τη βία και τη βαρβαρότητα ενός αδίστακτου φασίστα κρατικού φονιά. Η χρησιμοποίηση της τελευταίας επίθεσης από τη Χαμάς ως άλλοθι για την κλιμάκωση της εθνοκάθαρσης των Παλαιστίνων που διεξάγεται από το Ισραήλ δεν μπορεί να επισκιάσει το διαρκές καθημερινό επί 75 χρόνια έγκλημα του σιωνισμού. Η αναζωπύρωση ενός μόνιμου στην πραγματικότητα θερμού μετώπου μόνο μικρά διαστήματα «ειρήνης» μπορεί να βιώνει, τελικά, στη βάση της όξυνσης πλήθους αντιθέσεων ανάμεσα σε πλείστες χώρες και βασικά τις ιμπεριαλιστικές και όσες διεκδικούν για τον εαυτό τους έναν περιφερειακό ρόλο. Όμως, όπως επισημαίνεται από πολλές, ακόμα και ανοιχτά αστικές πλευρές, καμιά λύση δεν μπορεί να «περπατήσει» όσο οι Παλαιστίνιοι δέχονται όλη αυτή τη βαρβαρότητα. Η «δικιά μας» άρχουσα τάξη αποδεικνύεται συνεχώς ασπόνδυλη κι ανεργάτιστη!

Η νέα στρατιωτική εμπλοκή της χώρας μας πρέπει να καταγγεληθεί απ' όλο το δημοκρατικό κόσμο. Δεν πρέπει να λείπει από το στόχαστρο των κινητοποιήσεων η καταδίκη της πολιτικής της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και του πολέμου. Κάτι που ήδη γίνεται εξ αντικειμένου. Η πλατιά έκφραση αλληλεγγύης στην αντίσταση και τον δίκαιο αγώνα του παλαιστινιακού λαού, διαχωριζόμενη από χτυπήματα κατά αμάχων, είναι επιβεβλημένο να απαιτεί την απεμπλοκή της χώρας μας από την ιμπεριαλιστική και φασιστική σφαγή!

Η άγρια ιμπεριαλιστική Πραγματική

Ζούμε σε μια εποχή πυκνών, σημαντικών και πρωτόγνωρων γεγονότων. Κρίσιμα πολεμικά μέτωπα αναδύονται, παλιές εστίες έντασης αναζωπυρώνονται και νέες γεννιούνται. Χώρες αλλάζουν προσανατολισμό, οι γεωπολιτικές μετατοπίσεις θυμίζουν την κίνηση τεκτονικών πλακών. Ταυτόχρονα νέα τμήματα μαζών, χωρών και περιοχών βυθίζονται στη φτώχεια, αυξάνονται οι ανθρωπίνες θάλασσες της εξαθλίωσης.

Όλα αυτά, πολλά που θα περιγράψουμε παρακάτω αλλά και ακόμη περισσότερα που αναγκαζόμαστε να παραλείψουμε χρύζουν μιας συνολικής ματιάς και αντιμετώπισης. Εν τέλει, δεν είναι παρά τα αποτελέσματα και οι εκφράσεις μιας διαδικασίας: της αδυσώπητης πάλης για την πλανητική κυριαρχία.

Φυσικά, η πάλη για το ξαναμοίρασμα του κόσμου και την παγκόσμια κυριαρχία δεν είναι τωρινή. Όμως στις μέρες μας έχει τεθεί ως άμεσο ζήτημα μεταξύ των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων των ΗΠΑ, της Ρωσίας και της Κίνας το ποιος θα είναι ο ηγεμόνας του πλανήτη! Από κοντά και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, που όμως οι δυνατότητές τους «μετράνε» μόνο εάν προσμετρηθούν πλάι σε μία από τις βασικές ιμπεριαλιστικές χώρες.

Αυτή η πάλη για την πλανητική κυριαρχία/ηγεμονία είναι άρρηκτα δεμένη με την προσπάθεια του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος να ξεπεράσει τη δομική κρίση του, να βρει διέξοδο από μια κρίση που, παρά τις υφέσεις της και τις εξάρσεις της, συνεχίζει να κατατρώει τα σωθικά του. Και όχι μόνο αυτό! Αλλά ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών λειτουργεί επιπλέον και ως παράγοντας παραπέρα όξυνσης της κρίσης και των αδιεξόδων που αυτή παράγει για το σύστημα.

Πώς φτάσαμε ως εδώ;

Πρόκειται για μια πορεία της ανθρωπότητας σχεδόν 33 χρόνων, με τις εξελίξεις που έλαβαν χώρα στον πλανήτη μετά τις καταρρεύσεις των χωρών του παλινορθωμένου καπιταλισμού (Σ.Ε. και δήθεν σοσιαλιστικές χώρες της Ανατολικής Ευρώπης). Όλη αυτή η περίοδος με όλα τα πάνω και τα κάτω της, τα ορόσημά της (την έναρξη της επέκτασης του NATO το 1996 και τα μετέπειτα κύματά της, φυσικά την 11η Σεπτέμβρη του 2001, την επέμβαση και κατοχή Αφγανιστάν και Ιράκ, το «βάλτωμα» των ΗΠΑ στις δύο χώρες, την παγκόσμια κρίση του 2008, την επέμβαση Ρωσίας στη Συρία κ.ά.) αλλά και τις ενδιάμεσες φάσεις της σηματοδότησε χοντρικά από δύο πράγματα:

- Την προσπάθεια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να αδράξει την ιστορική ευκαιρία και να γίνει ο απόλυτος κυρίαρχος επί της γης, που ανέδειξε για τις

ΗΠΑ την αναντιστοιχία μεταξύ μέσων και σκοπών και κατέδειξε εν τέλει τη σχετική αποδυνάμωση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού έναντι αντιπάλων, ανταγωνιστών και συμμάχων.

- Την ανάδυση, αναβάθμιση και ανάδειξη των ιμπεριαλιστών τής Ευρασίας, δηλαδή του ρωσικού και του κινεζικού ιμπεριαλισμού.

Η ανάδειξη αυτής της «τριάδας» (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) δεν σημαίνει ότι αναιρείται η σχετική θέση τής καθεμιάς δύναμης έναντι της άλλης, ούτε τα ιδιαίτερα ζητήματα και προβλήματα που έχει η καθεμιά από αυτές μιας και η ιστορικοπολιτική τους πορεία είναι πολύ διαφορετική και μοναδική, θα λέγαμε.

Έτσι, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός παραμένει, παρά τη σχετική του υποχώρηση, η δύναμη με τις μεγαλύτερες πολιτικοστρατιωτικές και οικονομικές δυνατότητες. Έχει δημιουργήσει και διατηρεί ένα εκτεταμένο δίκτυο στρατιωτικών βάσεων σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης, ενώ είναι επικεφαλής τής μόνης ενεργού στρατηγικής συμμαχίας, του NATO, παρά τα ζητήματα που έχουν τεθεί και γι' αυτό. Εξακολουθεί επίσης να διατηρεί και να ελέγχει ένα πολυπληθές δίκτυο εμπορικών και οικονομικών συναλλαγών, ενώ το δολάριο παραμένει μακράν το κυρίαρχο νόμισμα, έκφραση της θέσης και της ισχύος των ΗΠΑ στον κόσμο.

Η Ρωσία έχει καταφέρει να ανασυγκροτηθεί σε σημαντικό βαθμό, μετά την ανεκδιήγητη γιελτσινική δεκαετία (του 1990), και απαιτεί να έχει λόγο και ρόλο στις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες και τον κοντινό της περίγυρο, αλλά σπάει έμπρακτα τη ζώνη περικύκλωσης που δημιουργούν οι ΗΠΑ γύρω της και διεκδικεί ρόλο και σε άλλες πια περιοχές του κόσμου (π.χ. Αφρική). Συνεχίζει ωστόσο να έχει δρόμο μπροστά της ως προς έναν παραγωγικό μετασχηματισμό που θα της επιτρέψει να παλεύει από καλύτερες και πιο στέρεες βάσεις.

Η Κίνα, ενώ κάθε άλλο παρά έχει εγκαταλείψει την πολιτική τής «ήπιας ισχύος» στην προσπάθειά της να κάνει οικονομικά «μπασίματα» σε μεγάλες και κρίσιμες περιοχές και κράτη του πλανήτη, από την άλλη κινείται με γοργούς ρυθμούς ώστε να αντιμετωπίσει και να ανατρέψει τις γεωστρατηγικές της αδυναμίες. Έτσι, κινείται στην κατεύθυνση να κλείνει, μεταξύ άλλων, και την «ψαλίδα» μεταξύ της οικονομικής και της στρατιωτικής της ισχύος. Επίσης φαίνεται πως η πάλη της για την κατοχύρωση ρόλου και θέσης στη Νοτιοανατολική Ασία και τον Ειρηνικό ενάντια στην προσπάθεια περίσφυξης της από τις ΗΠΑ συνδυάζεται πια με διπλωματικές πρωτοβουλίες και κινήσεις παγκόσμιας εμβέλειας.

Η σημερινή φάση και τα κρίσιμα θέματα/επίκεντρα

Τέσσερα είναι, θα λέγαμε, τα βασικά

σύγκρουση για την παγκόσμια κυριαρχία αναστατώνει τον πλανήτη διέξοδος στην επαναστατική συγκρότηση της πάλης των λαών

θέματα και ζητήματα στα οποία επικεντρώνεται και γύρω από τα οποία συναρθρώνεται ή και εκφράζεται αυτή η αδυσώπητη πάλη κατ' αρχάς της «τριάδας» και από κοντά και των ιμπεριαλιστών δεύτερης και τρίτης γραμμής.

Το πρώτο είναι ο πόλεμος στην Ουκρανία, αυτός ο άδικος πόλεμος μεταξύ της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας και του καθεστώτος του Κιέβου ως πληρεξούσιου των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ. Αυτός ο πόλεμος, ο μεγαλύτερος από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και δώθε, στην καρδιά της ευρωπαϊκής ηπείρου, δεν έχει μόνο επίδικο την Ουκρανία και τον έλεγχο της, αλλά συνδέεται με παγκόσμια διακυβεύματα. Με τη Ρωσία να αμφισβητεί στην πράξη και με το στρατό της μια υπερ25ετή πορεία ΝΑΤΟϊκής περικύκλωσής της και να διεκδικεί «μια νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας» στην Ευρώπη.

Το δεύτερο αφορά τον συνεχιζόμενο και εντεινόμενο δικασμό στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Έναν δικασμό που δεν θα κοπάσει αφού συνδέεται με την επιλογή τακτικών και ιεράρχησης αντιπάλων ώστε να ανατραπεί η πορεία σχετικής τους αποδυνάμωσης. Ιδιαίτερα συνδέεται με το αν η επιλογή να μπουν στο στόχαστρο και με τον ίδιο τρόπο και ένταση οι δύο ιμπεριαλιστές της Ευρασίας μπορεί να είναι εφικτή και αποτελεσματική ή πρέπει να γίνουν τροποποιήσεις αυτής της επιλογής. Εκφράσεις των παραπάνω είναι πως αυτή τη στιγμή οι δύο εν δυνάμει υποψήφιοι πρόεδροι αντιμετωπίζουν άμεσα ή έμμεσα δίκες.

Το τρίτο αφορά τη διεύρυνση της οικονομικο-πολιτικής συνεργασίας των BRICS. Το σχήμα των BRICS είναι η πιο κραυγαλέα, θα λέγαμε, αλλά όχι η μοναδική, έκφραση των βημάτων που κάνουν η Ρωσία και η Κίνα για να μετατρέψουν την τακτική τους συμμαχία (ή στρατηγική τους συνεργασία, θα μπορούσε να πει κάποιος) που έχουν σε αυτή τη φάση σε μια στρατηγική συμμαχία. Κάτι που όμως έχει πολλά και εγγενή εμπόδια και σε κάθε περίπτωση έχει πολύ δρόμο και χρόνο -πολιτικό- να διανύσει για να γίνει, αν γίνει, κατορθωτή. Αντίστοιχα αποτελεί έκφραση των αναζητήσεων περιφερειακών δυνάμεων και των ανακατατάξεων που συμβαίνουν στον πλανήτη ο «συνωστισμός» στην πόρτα των BRICS ακόμα και δεδομένων για τη Δύση χωρών, όπως π.χ. η Σαουδική Αραβία.

Το τέταρτο εδράζεται στη μακρινή σε μας περιοχή της Νοτιοανατολικής Ασίας και του Ειρηνικού Ωκεανού, που μετατρέπεται άλλοτε πιο γρήγορα και άλλοτε πιο αργά, αλλά πάντως σταθερά, σε ένα βασικό πεδίο σύγκρουσης των αντιτιθέμενων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και στρατηγικών. Η αναζωπύρωση του ζητήματος της Ταϊβάν, το ενεργό μέτωπο με τη Βόρεια Κορέα, τα ζητήματα κυριαρχίας στη Νότια Σινική Θάλασσα. Το σχήμα AUKUS (κυρίως) και δευτερευόντως το QUAD, μέσω των οποίων οι ΗΠΑ

επιχειρούν να βάλουν κι άλλους παίχτες της περιοχής που έχουν αφυπνιστεί (Ιαπωνία, Αυστραλία) στο στρίμωγμα της Κίνας αλλά και της Ρωσίας, που ας μην ξεχνάμε εκτείνεται μέχρι τον Ειρηνικό, είναι ορισμένες από τις χαρακτηριστικές αλλαγές στο «κλίμα» της περιοχής που προμηνύουν κάθε άλλο παρά ειρηνικό μέλλον.

Δίπλα σε αυτά τα κύρια επίκεντρα, παλιές εστίες έντασης σε γεωστρατηγικά σημεία του πλανήτη αναμοχλεύονται και νέες εμφανίζονται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα των τελευταίων είναι η τροπή που έχουν πάρει οι εξελίξεις στην Αφρική και ειδικά στη Ζώνη του Σαχέλ. Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός εκδιώκεται από τοπικές ελίτ και αντικαθίσταται από τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, η Κίνα κώνεται οικονομικά αλλά και πολιτικά, οι ΗΠΑ είναι σε φανερό εγρήγορση για να αποτρέψουν τα χειρότερα γι' αυτούς. Το ίδιο η μεγάλη ένταση μεταξύ Πολωνίας και Ουκρανίας που πίσω της κρύβει εδαφικές βλέψεις και φόβους αντίστοιχα.

Από τις παλιές, τα πάντα επικίνδυνα Βαλκάνια, ο Καύκασος στον οποίο οι τοπικές αστικές τάξεις επιχειρούν αλλαγές προστάτη και ξαναχαράσσονται τα σύνορα, η Βόρεια Αφρική που τελεί σε διαρκή κρίση και η Ανατολική Μεσόγειος που, παρά τη σχετική τωρινή νηνεμία, έχει ισχυρό υπόβαθρο για «φουρτούνες». Αφήσαμε τελευταία, γιατί ήταν, είναι και θα είναι σημαντική από γεωπολιτική, οικονομική άποψη, την περιοχή και ταυτόχρονα σταυροδρόμι της Μέσης Ανατολής. Στην οποία εξελίσσεται ένα τμήμα της αδυσώπητης πάλης, με τις ΗΠΑ να επιχειρούν την επανακατάκτηση της κυριαρχίας σ' αυτήν και τις Ρωσία και Κίνα να παλεύουν για τη διεύρυνση των ερεισμάτων τους.

Ποιος είναι ο βασικός όρος για την κατάκτηση της παγκόσμιας κυριαρχίας/ηγεμονίας;

Η εμπέδωση της αμερικανικής και δυτικής ηγεμονίας/κυριαρχίας επί του πλανήτη ή αντίστροφα η αμφισβήτηση και ανατροπή της αμερικανικής πρωτοκαθεδρίας από τους ιμπεριαλιστές της Ευρασίας δεν θα γίνει κατά βάση στο οικονομικό πεδίο. Μερικά παραδείγματα αρκούν. Η πολυθρύλητη το τελευταίο διάστημα αποδολαριοποίηση εξαγγέλεται μεν, αλλά δεν έρχεται δε, διότι δεν θα είναι η αφετηρία αλλά το αποτέλεσμα ανατροπής της πρωτοκαθεδρίας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Οι BRICS θα αποκτούν μια πιο σοβαρή οικονομική υπόσταση σε συνάρτηση κυρίως με την αύξηση της γεωπολιτικής ισχύος των «δύο μεγάλων», ώστε να «πείθονται» οι δύσπιστοι και οι ενδιάμεσοι του σχήματος ότι είναι εφικτή μια αντιδυτική πορεία. Από την άλλη, ο πόλεμος στην Ουκρανία και η ανάγκη της Ρωσίας να αντεπεξέλθει σ' αυτόν παράγει και σημαντικά οικονομικά αποτελέσματα, όπως η στρατιωτικοποίηση της

οικονομίας της, ενώ σπρώχνει τις δυτικές χώρες στην ίδια κατεύθυνση. Η εμπορική - οικονομική αναβάθμιση της Κίνας δεν είναι αρκετή για να της προσδώσει γεωπολιτικό βάρος και γι' αυτό η ηγεσία της κινείται αναλόγως. Ενώ δεν είναι χωρίς σημασία -ισα ίσα, έχει μεγάλη σημασία- η αποστροφή του κινέζου προέδρου ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα του κινέζικου στρατού αποτελεί το γεγονός ότι είναι «στρατός ειρήνης»!

Το ζήτημα της ηγεμονίας/κυριαρχίας θα κριθεί στο πολιτικο-στρατιωτικό πεδίο, στην οικοδόμηση στρατηγικών συμμαχιών, στην ανάπτυξη της στρατηγικής ισχύος και δυνατότητας. Τελικά όμως και με μια πρόταση, το ζήτημα της ηγεμονίας/κυριαρχίας θα κριθεί και θα «λυθεί» στα πεδία των πολέμων ή στο πεδίο του Πολέμου...

Τι σημαίνει λοιπόν αυτή η φάση για την εργατική τάξη και τους λαούς;

Αυτή η φάση για τους εργάτες και τους λαούς σημαίνει ότι όλες οι τρομακτικές συνέπειες του άγριου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και της δομικής κρίσης που μαστίζει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα φορτώνονται στις δικές τους πλάτες. Διευρύνεται συνεχώς ο κατάλογος των περιοχών, των χωρών και των λαών που γίνονται θύματα μιας απίστευτης λεηλασίας και εκμετάλλευσης, διευρύνονται μέσα στις ανεπτυγμένες χώρες του καπιταλισμού και τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις τα τμήματα των λαϊκών τάξεων που ζουν σε συνθήκες ανέχειας και πείνας.

Μάλιστα ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών οδηγεί στη στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών, που ενισχύει το αντιδραστικό κλίμα και τη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής. Έτσι, για παράδειγμα, στη Σουηδία, πάλαι ποτέ «φωτεινό» παράδειγμα της Δύσης για την ανεκτικότητα και τη μετριοπάθεια, κατεβάζουν το στρατό τάχα για την αντιμετώπιση των συμμοριών, ενώ στη Γαλλία

η κυρίαρχη τάξη ανανεώνει εδώ και πολλά χρόνια το καθεστώς έκτακτης ανάγκης χρησιμοποιώντας πλήθος αφορμών.

Και φυσικά οι λαοί πληρώνουν την αδυσώπητη ιμπεριαλιστική διαπάλη με το πιο πολύτιμο πράγμα, τη ζωή τους, όπως δείχνουν οι εκατόμβες των νεκρών στρατιωτών που ματώνουν την ουκρανική στέπα.

Ο «πολυπολικός κόσμος», παρά τις αυταπάτες που για μια ακόμη φορά σκορπίστηκαν στους λαούς και στις οποίες επιμένουν να συνεργούν δυνάμεις που αναφέρονται στην αριστερά, το κίνημα και τους λαούς, είναι φανερό πως δεν μπορεί να προσφέρει τίποτε θετικό στην εργαζόμενη ανθρωπότητα. Ίσα ίσα, η ανελέητη ιμπεριαλιστική διαπάλη που διεξάγεται στο πλαίσιο του, ακόμη και αν κάποτε «τακτοποιηθεί» με τη νίκη τού ενός ή του άλλου, για να ανοίξει ένας νέος κύκλος για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, αυτός θα εμπεριέχει όρους ακόμα πιο βαριάς σκλαβιάς για τους εργάτες, ακόμα πιο μεγάλης υποταγής και δεινών για τη νέα γενιά και τους λαούς.

Όπως δείχνει και η ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση, οι λαοί δεν θα σταματήσουν να παλεύουν ακόμα και στις πιο αντίξοες συνθήκες για λευτεριά, για ψωμί, για το δικίο. Ακριβώς γι' αυτό αποτελεί, λοιπόν, επείγουσα και επιτακτική ανάγκη η πάλη των εργατών και των λαών σε όλο τον κόσμο ενάντια στην καπιταλιστική γενικευμένη επίθεση και την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα που κομματιάζει χώρες και λαούς να συνδεθεί, να μπολιαστεί, να συγκροτηθεί σε επαναστατική, κομμουνιστική κατεύθυνση. Μια τέτοια αναγκαιότητα, επειδή ακριβώς έχει μπροστά της μια «Μεγάλη Πορεία» να διανύσει, οφείλουμε ως οργάνωση να την οικοδομούμε και στη χώρα μας από τα σήμερα, από το χθες, και να παλέψουμε συνειδητά ώστε να συνεισφέρουν σ' αυτήν όλοι οι πρωτοπόροι αγωνιστές.

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Η Κόκκινη Βοήθεια στο Βερολίνο, με μια λιτή ανακοίνωση στις 11 Οκτωβρίου γνωστοποίησε την απόφασή της να διακόψει την εκστρατεία υποστήριξης στον Ζαΐντ Αμπουλνασέρ, παλαιστίνιο πρόσφυγα από τη Συρία και επικεφαλής της Samidoun στη Γερμανία.

Το κείμενο υπενθυμίζει πως στις καταστατικές αρχές της συμπεριλαμβάνεται η εναντίωση στον αντισημιτισμό. Καταλήγει πως η Samidoun παραβίασε αυτές τις αρχές. Ο Ζαΐντ Αμπουλνασέρ, είναι επικεφαλής στη Γερμανία του δικτύου αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους στις ισραηλινές φυλακές, που δραστηριοποιείται σε πολλές χώρες. Τον περασμένο Ιούλιο ειδοποιήθηκε από το γραφείο Μετανάστευσης και Προσφύγων (BAMF), πως του αφαιρείται το καθεστώς του πολιτικού πρόσφυγα για συμμετοχή σε εξτρεμιστικές δράσεις. Η ασαφής κατηγορία σχετίζεται με τη συστηματική προσπάθεια του ισραηλινού πρώην υπουργού Άμυνας Μπένι Γκαντζ να συνδέσει τα κινήματα αλληλεγγύης στο λαό της Παλαιστίνης με τις ένοπλες οργανώσεις αντίστασης στα κατεχόμενα εδάφη. Η Samidoun κατηγορείται πως έχει σχέσεις με το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Από την άλλη μεριά, η Κόκκινη Βοήθεια (Rote Hilfe) είναι μια οργάνωση υποστήριξης στους αριστερούς που δίδονται για την πολιτική δράση τους. Ιδρύθηκε το 1975, αν και μικρότερες ομάδες υπήρχαν από τα τέλη της δεκαετίας του εξήντα. Επικεντρώνεται σε πολιτικά διωκόμενους από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αλλά βοηθά και διωκόμενους από άλλες χώρες. Θεωρεί πως είναι η συνέχεια της Κόκκινης Βοήθειας στο Μεσοπόλεμο, μια οργάνωση που ίδρυσε το ΚΚ Γερμανίας και η οποία αποτελούσε τμήμα της Διεθνούς Οργάνωσης για Βοήθεια στους Επαναστάτες (MOPR), μια πρωτοβουλία της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Η Rote Hilfe, η οποία θεωρείται ομάδα της άκρας αριστεράς από το γερμανικό κράτος, έχει παίξει σημαντικό ρόλο σε εκστρατείες υπεράσπισης των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και διωκόμενων για την πολιτική δράση τους. Τελευταίο παράδειγμα η συμβολή της στην υπεράσπιση των αγωνιστών της ΑΤΙΚ.

Η ανακοίνωση για τη διακοπή της υποστήριξης συνέπεσε με τις δηλώσεις του Γερμανού καγκελάρου στο κοινοβούλιο πως θα τεθεί εκτός νόμου η Samidoun και κάθε άλλη κίνηση αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους που θα θεωρηθεί πως σχετίζεται με την Χαμάς. «Ο νόμος μας που διέπει τις ενώσεις είναι ένα κοφτερό ξίφος. Και εμείς, ως ισχυρό συνταγματικό κράτος, θα τραβήξουμε αυτό το ξίφος», διακήρυξε ο Σολτς, επικαλούμενος την απειλή του αντισημιτισμού και την υποχώρηση της Γερμανίας να εργαστεί για την ασφάλεια του Ισραήλ ως κυρίαρχη επιταγή ύστερα από το Ολοκαύτωμα. Η παλαιστινιακή οργάνωση έγινε στόχος γιατί -κατά τον ισχυρισμό του Σολτς- πανηγύρισε σε δημόσιο χώρο στο Βερολίνο για την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου. Η υπαναχώρηση της Κόκκινης Βοήθειας, οι δηλώσεις Σολτς, καθώς και το κλίμα που επικρατεί εκ μέρους της επίσημης Γερμανίας απέναντι στις δράσεις αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους

αποτελούν μερικά, και όχι βέβαια συγκρίσιμα, στιγμιότυπα όσων συμβαίνουν στην Γερμανία, αλλά και ευρύτερα στην Ευρώπη τις τελευταίες ημέρες. Αποτελέσματα της κολοσσιαίας, συστηματικής και μακρόχρονης προπαγανδιστικής επιχείρησης του κράτους του Ισραήλ και των διεθνών υποστηρικτών του, έτσι ώστε να εξισώσουν τον αντισημιτισμό-αντιεβραϊσμό, τις ιστορικές διώξεις που υπέστησαν οι Εβραίοι στους αιώνες και το ναζιστικό Ολοκαύτωμά τους, με την κριτική και την αντίσταση στην πολιτική που ασκεί το σύγχρονο Ισραήλ στα εδάφη της Παλαιστίνης από το 1948 μέχρι σήμερα.

Ούτε η προοπτική για τη δημιουργία ενός εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη ήταν κυρίαρχη στους εβραϊκούς πληθυσμούς της Ευρώπης και τις μικρές κοινότητες στη Μέση Ανατολή, ούτε ο αντισημιτισμός υπήρξε τμήμα της αραβικής κουλτούρας. Από τα χρόνια της πρώτης Σταυροφορίας, αργότερα την εποχή του Φερδινάνδου της Αραγωνίας και της Ισabella της Καστίλης, της Ιερής Εξέτασης και στη συνέχεια των τσαρικών διώξεων, ως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα πογκρόμ και εντέλει το Ολοκαύτωμα, ο αντισημιτισμός υπήρξε κατ'εξοχήν ευρωπαϊκό φαινόμενο. Την ευθύνη γι' αυτόν φέρουν ιστορικά οι ηγεσίες των χριστιανικών εκκλησιών, ιδιαίτερα το Βατικανό, οι μοναρχίες και γενικά μερίδες των πολιτικών και οικονομικών ελίτ. Ο ναζισμός, γέννημα-θρέμμα του γερμανικού καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού, και ο φασισμός κορύφωσαν αυτήν την αλληλουχία των διώξεων σε ιστορικά πρωτοφανές επίπεδο, συγκλονίζοντας όλη την ανθρωπότητα με τις βάρβαρες μεθόδους και την επιλογή της λεγόμενης τελικής λύσης. Αντίθετα, στον αραβικό κόσμο οι θρησκευτικές διώξεις δεν πήραν ανάλογες διαστάσεις και για αιώνες η συνύπαρξη του πλειοψηφικού μουσουλμανικού πληθυσμού με τις εβραϊκές κοινότητες συνεχίστηκε ως και τις αρχές του 20ου αιώνα. Το κλίμα αλλάζει μετά την Δήλωση Μπάλφουρ, την εβραϊκή μετανάστευση, την έναρξη του εκτοπισμού των Παλαιστίνιων από τη γη τους και την επιδέξια εγγλέζικη πολιτική του «διαίρει και βασίλευε». Ακόμη και τότε στις αραβικές χώρες οι εβραϊκές κοινότητες δεν αντιμετωπίζουν μαζικές διώξεις, ενώ μετά το 1948 είναι κυρίως το κράτος του Ισραήλ που πιέζει για μετεγκατάσταση μέσα στα σύνορά του.

Η ιδέα ενός καθαρού φυλετικά κράτους με κριτήριο την θρησκεία, που θα συγκέντρωνε όλους τους Εβραίους της διασποράς στα βιβλικά εδάφη, αποτελεί τον πυρήνα του σιωνιστικού κινήματος. Η δημιουργία του οποίου προϋπόθετε αναγκαστικά, όπως και έγινε, τον εκτοπισμό ενός άλλου λαού από τα εδάφη στα οποία ζούσε για αιώνες. Η ιδέα αυτή, αλλά κυρίως η εφαρμογή της από τα χρόνια της πρώτης μετανάστευσης, των εξαγορών γης, των ενόπλων ομάδων που ασκούσαν τρομοκρατία και ευθύνονται για μαζικές σφαγές Παλαιστίνιων, η συνεργασία με τον αγγλικό και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και στη συνέχεια οι πόλεμοι και η κατοχή περισσότερων εδαφών, σε συνδυασμό με τους αποκλεισμούς και τις διακρίσεις, οδήγησε ακόμη και τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ να χαρακτηρίσει τον σιωνισμό ως μορφή σύγ-

Κινήματα αλληλεγγύης, Παλαιστίνη Ο αντισημιτισμός είναι έγκλημα! Ο αντισιωνισμός καθήκον!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ για την δίωξη Ζαΐντ Αμπουλνασέρ, πριν την συμβούν τα τελευταία γεγονότα www.972mag.com/abdulnasser-samidoun-germany-palestinian-refugees και το άρθρο του Ν.Αλεξάτου με τίτλο «Ο πόλεμος πάει Γερμανία» στο Κοσμοδρόμιο (kosmodromio.gr).

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ την ιστοσελίδα της Κόκκινης Βοήθειας με την επίμαχη ανακοίνωση www.rote-hilfe.de/news/bundesvorstand/1252-rote-hilfe-berlin-beendet-unterstuetzung-fuer-kampagne-gegen-ausweisung-des-samidoun-sprechers-zaid-abdulnasser

atheatoskosmosps.blogspot.com

χρονου ρατσισμού. Λαμβάνοντας υπόψη προηγουμένως αποφάσεις, αλλά και διακηρύξεις διεθνών κυβερνητικών φόρουμ για τον ρατσισμό και τις διακρίσεις, η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, με την απόφαση 3379 της 10ης Νοεμβρίου 1975, καθόρισε ότι ο σιωνισμός είναι μια μορφή ρατσισμού και φυλετικών διακρίσεων. Το ψήφισμα εγκρίθηκε με 72 ψήφους, υπήρξαν 35 κατά και 32 αποχές, μια από τις οποίες ήταν η Ελλάδα. Τον Δεκέμβριο του 1991, ύστερα από απαίτηση του Ισραήλ, το οποίο έθεσε ως προϋπόθεση για τη συμμετοχή του στη λεγόμενη Διάσκεψη Ειρήνης της Μαδρίτης για το Παλαιστινιακό, και την αφόρητη πίεση των ΗΠΑ ανακλήθηκε το ψήφισμα 3379. Έκτοτε ξεκινά μια συστηματική επιχείρηση εξαγνισμού του σιωνιστικού σχεδίου και απόδοσης της κάθε κριτικής στις δολοφονικές πολιτικές του, στον αντισημιτισμό. Ιδιαίτερο ρόλο σε αυτήν τη διεθνή εκστρατεία, η οποία έχει δημιουργήσει έναν ασφυκτικό κλοιό απέναντι σε όσους από τους Δυτικούς διανοούμενους και ακτιβιστές εξακολουθούν να ασκούν κριτική στην πολιτική του Ισραήλ, έχει παίξει η Διεθνής Συμμαχία Μνήμης του Ολοκαυτώματος (IHRA). Επεκτείνοντας τον ορισμό του αντισημιτισμού και εξισώνοντας κάθε κριτική στην πολιτική του Ισραήλ ενάντια στους Παλαιστίνιους ως άρνηση του Ολοκαυτώματος η IHRA απαιτεί την υιοθέτηση νομικών διατάξεων που θα απαγορεύουν στην ουσία την υπεράσπιση του αγώνα των Παλαιστίνιων. Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, με το κυνηγητό που εξαπολύθηκε στη δημόσια σφαίρα ενάντια σε κάθε διαφορετική φωνή, τις απαγορεύσεις των διαμαρτυριών, τις απειλές για πρό-

στιμα, δίκες και φυλακίσεις, τους αποκλεισμούς δημοσιογράφων, τη ματαίωση λογοτεχνικών βραβείων, την απόλυση μέχρι και σκιτσογράφου από μεγάλη βρετανική εφημερίδα, είναι ένα μικρό μέρος αυτής της νέας δυστοπικής κατάστασης που έχει δημιουργηθεί στις Δυτικές κοινωνίες.

Αντίθετα με τις πολεμικές κραυγές των υποτιθέμενων υπερασπιστών της διαρκούς μνήμης του Ολοκαυτώματος, η οποία βέβαια είναι επιτακτικά αναγκαία σε μια εποχή που και πάλι ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός γεννά το τέρας του φασισμού, η ταύτιση του αντισιωνισμού και της διεθνούς αλληλεγγύης στον λαό της Παλαιστίνης με τον αντισημιτισμό αποτελεί προσβολή και υπονόμηση ακριβώς αυτής της μνήμης. Οι θαρραλέοι Εβραίοι, τόσο μέσα στα σύνορα του Ισραήλ όσο και στην διασπορά, οι οποίοι αυτές τις σκληρές ημέρες ορθώνουν τη φωνή και το ανάστημά τους και καταγγέλλουν αυτούς που διαπράττουν εγκλήματα σε βάρος ενός ολόκληρου λαού, αποτελούν την καλύτερη απάντηση σε όσους επιχειρούν κραδαίνοντας τον αντισημιτισμό να φιμώσουν τους ανθρώπους σε όλον τον πλανήτη που συγκλονίζονται με την τραγωδία των Παλαιστίνιων. Ας ελπίσουμε να μη χρειαστεί να συμβούν στη Γάζα τις επόμενες ημέρες όσα τραγικά απειλούνται, για να κατανοήσουν συλλογικότητες σαν την Rote Hilfe αλλά και τίμιοι, αλλά σε κατάσταση σύγχυσης, άνθρωποι σε όλο τον κόσμο ποιοι είναι οι αληθινοί εχθροί της ζωής και της ασφάλειας, ακόμη και αυτής της ισραηλινής κοινωνίας.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η υπερηφαιστειακή Καλντέρα της Νεβάδα

Στα σύνορα των αμερικανικών πολιτειών της Νεβάδα και του Όρεγκον ανακάλυψαν ηφαιστειολόγοι τεράστια κοιτάσματα λιθίου, που πρέπει να προέκυψαν από την έκρηξη ενός μεγάλου ηφαιστείου πριν περίπου 16 εκατομμύρια χρόνια. Τα ανακάλυψαν δε στην McDermitt Caldera, μια καλντέρα μήκους 28 μιλίων και πλάτους 22 μιλίων.

Αν και δεν έχει διαπιστωθεί ακόμη με ακρίβεια πόσο αλκαλιμέταλλο υπάρχει στην περιοχή, οι πρώτες εκτιμήσεις κάνουν λόγο ότι θα μπορούσαν να κρύβονται κάτω από το χώμα έως και 120 εκατομμύρια τόνοι λιθίου. Αυτός ο αριθμός ξεπερνά τα κοιτάσματα στην Αυστραλία και τη Χιλή.

Πρόκειται, δηλαδή, για αποθέματα που θα επαρκούσαν για την παραγωγή δισεκατομμυρίων ηλεκτρικών αυτοκινήτων, αφού για την κατασκευή ενός οχήματος της συγκεκριμένης τεχνολογίας απαιτούνται δέκα έως είκοσι κιλά λιθίου.

Ερευνητές από το Lithium Americas Corporation, το GNS Science και το Oregon State University δημοσίευσαν τα ευρήματά τους στο Journal for Science Advances στις 31 Αυγούστου.

Μέχρι σήμερα, στην αμερικανική ήπειρο κοιτάσματα λιθίου ανακαλύφθηκαν στα υψίπεδα της Βολιβίας και της Χιλής (η πολιτική κρίση επί... Κορέα είχε και αυτή τη διάσταση) σε υψόμετρα άνω των 4.000 μέτρων! Τα κοιτάσματα στη Νεβάδα θεωρούνται δώδεκα φορές περισσότερα από αυτά της Βολιβίας και η μελλοντική εξόρυξή τους θα είναι πιο εύκολη και με μικρότερες επιπτώσεις στον υδροφόρο ορίζοντα σε σχέση με αυτά της Βολιβίας που «κολυμπούσαν» στο... νερό. Γι' αυτό και σε τεράστιες περιοχές της χώρας παρουσιάστηκε πρόβλημα λειψυδρίας. Τουλάχιστον αυτό υποστηρίζουν οι ερευνητές

Στο τεράστιο -αν ισχύουν αυτά που γράφονται- κοιτάσμα θα έχουν πρόσβαση καταρχάς οι ΗΠΑ, ανατρέποντας τα μέχρι τώρα δεδομένα στην παγκόσμια αγορά λιθίου, που χαρακτηρίζονταν από την εκτίναξη των τιμών -λόγω της υπερβάλλουσας ζήτησης- από 4.000 σε 60.000 ευρώ τον τόνο!

Οι ΗΠΑ, αν και βρίσκονται τρίτοι στην παγκόσμια κατάταξη κοιτασμάτων λιθίου, εκτιμάται ότι υστερούν πολύ ακόμα στον τομέα αυτό, σε σχέση πάντα με τον στρατηγικό ανταγωνισμό απέναντι στους άλλους ιμπεριαλιστικούς σχηματισμούς.

Προφανώς, μετά από όλα αυτά, το λίθιο θα είναι το μόνο εμπόρευμα που σε συνθήκες πληθωριστικού παροξυσμού θα «δει» την τιμή του να πέφτει!

Για να είμαστε, όμως, ακριβείς το τελευταίο διάστημα είχε ξεκινήσει η αντιστροφή -προς τα κάτω- των τιμών λιθίου. Σημαντικό ρόλο φαίνεται να έπαιξε η αύξηση της προσφοράς του, με την αξιοποίηση των κινέζικων -πιθανώς πρώτων στον κόσμο- αποθεμάτων λιθίου.

Δεν είναι μόνο η πρόσβαση των Κινέζων στα κοιτάσματα, καθώς η μετατροπή του λιθίου σε υδροξείδιο του λιθίου, δηλαδή σε επεξεργάσιμη μορφή για τη βιομηχανία μπαταριών, πραγματοποιείται σήμερα από αλυσίδες παραγωγής στις οποίες οι Κινέζοι έχουν δεσπόζουσα μονοπωλιακή θέση!

Από την άλλη, μια διαφορετική προσέγγιση για την πτώση των τιμών λιθίου πρόσφατα συσχετίζει το γεγονός με την πτώση της βιομηχανικής παραγωγής ηλεκτρικών αυτοκινήτων, που με

τη σειρά της σχετίζεται με τη γενικότερη ύφεση και τη μείωση της κατανάλωσης/ζήτησης.

Οι τιμές ανθρακικού λιθίου για μπαταρίες στην Κίνα ήταν στα 5.850 δολάρια ανά τόνο το καλοκαίρι του 2020 και εκτινάχθηκαν έως και +1.200% μέχρι το ανώτατο όριο των 80.000 δολαρίων στις αρχές του 2022. Οι τιμές έκτοτε κατέβηκαν στα 30.000 δολάρια.

Όπως και να 'χει το πράγμα, οικονομολόγοι και αναλυτές έπιασαν δουλειά και άρχισαν τους υπολογισμούς.

Η Daily Mail επεσήμανε ότι «από το 2022, η μέση τιμή ανθρακικού λιθίου ποιότητας μπαταρίας ήταν 37.000 δολάρια ανά μετρικό τόνο, που σημαίνει ότι το ηφαίστειο δυνητικά διαθέτει πολύτιμο μέταλλο αξίας 1,48 τρισεκατομμυρίων δολαρίων», γράφει η ιστοσελίδα Banking news.

Όπως γράφει η Ναυτεμπορική, «Η εξασφάλιση προμηθειών λιθίου έχει γίνει προτεραιότητα για εταιρείες στην Ασία, την Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική, οδηγώντας σε στρατηγικές συμμαχίες και κοινοπραξίες μεταξύ αυτοκινητοβιομηχανιών και εταιρειών εξόρυξης. Πολλά μεταλλευτικά έργα βρίσκονται υπό ανάπτυξη ή υπό εξερεύνηση σήμερα σε Αυστραλία, Αυστρία, Βραζιλία, Καναδά, Κίνα, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό (ΛΔΚ), Τσεχία, Αιθιοπία, Φινλανδία, Γερμανία, Γκάνα, Καζακστάν, Μάλι, Ναμίμπια, Νιγηρία, Περού».

Πάντως, σχετικά πρόσφατα (μέχρι τον Αύγουστο που μας πέρασε) οι εκτιμήσεις διαφόρων κέντρων δεν ήταν τόσο αισιόδοξες για την... αειφορία του λιθίου.

Σύμφωνα πάλι με παλιότερο άρθρο της Ναυτεμπορικής, «Η ζήτηση για λίθιο αυξάνεται με εντυπωσιακούς ρυθμούς, με τους αναλυτές να προβλέπουν ότι θα έχουμε σοβαρό έλλειμμα προσφοράς σε δύο χρόνια από τώρα, το 2025. Η BMI, μονάδα της Fitch Solutions, είναι μεταξύ των απαισιόδοξων για τις συνθήκες στην αγορά του μετάλλου, που είναι καθοριστικό για τις μπαταρίες και την ανάπτυξη της ηλεκτροκίνησης».

Παρόμοια απαισιοδοξία είχε εκφραστεί και από την Deutsche Bank. «Βλέπουμε θεμελιώδες έλλειμμα στην αγορά λιθίου. Αν και περιμένουμε αύξηση της προσφοράς, η ζήτηση θα αναπτύσσεται με πολύ ταχύτερους ρυθμούς», δήλωσε στο CNBC η Κορίν Μπλανσάρντ, αναλύτρια της γερμανικής τράπεζας. Το 2025 η Μπλανσάρντ περιμένει ένα μικρό έλλειμμα της τάξης των 60.000 τόνων, ωστόσο υπολογίζει ότι αυτό θα έχει διογκωθεί στους 768.000 τόνους έως τα τέλη του 2030.

Πόσο θα ανατρέψει αυτούς τους υπολογισμούς η υπερηφαιστειακή Καλντέρα της Νεβάδα, αν πραγματικά ισχύουν τα αποτελέσματα των μέχρι τώρα ερευνών;

Από την πρόσβαση στο βορειοαμερικανικό μέταλλευμα δεν θα μπορούν να επωφεληθούν όλοι. Σίγουρα οι Αμερικάνοι αποκτούν ένα -καταρχάς μελλοντικό- πλεονέκτημα, αν και η αυτοκινητοβιομηχανία παγκοσμίως θα καλοδέχονταν μια γενικότερη πτώση των τιμών του λιθίου παγκόσμια.

Έτσι ή αλλιώς, απαιτείται μία περίοδος μετάβασης από την εξόρυξη στην εκμετάλλευση, περίοδος κατά την οποία η... ιστορία (όχι μόνον η οικονομική, αλλά κυρίως η γεωπολιτική) θα τρέχει απ' ότι δείχνουν τα πράγματα με φρενήρεις ρυθμούς.

Amazon

Κόντρα στα αφηγήματα περί «εργασιακών παραδείσων», αγώνας για δουλειά και ζωή με δικαιώματα!

Οι πρόσφατες αποκαλύψεις σχετικά με τις άθλιες συνθήκες εργασίας στην Amazon διέψευσαν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο όποια αυταπάτη μπορεί να υπάρχει για τα κάθε λογής «best place to work» που προωθεί το σύστημα.

Η καταγγελία του Ομτζ Μανσούρ, ο οποίος μετακόμισε απ' το Νεπάλ στην πρωτεύουσα της Σαουδικής Αραβίας για να εργαστεί στην Amazon, έφερε στο φως την καθημερινότητα που βιώνουν οι εργαζόμενοι. Βρισόδια, άκρως εντατικοποιημένη δουλειά και πενιχροί μισθοί, ενώ οι μετανάστες εργαζόμενοι αναγκάζονταν να μένουν στοιβαγμένοι σε μικρά δωμάτια με λιγοστό φαγητό. Μετά τις μαζικές απολύσεις τον Μάη του 2022, οι απολυμένοι όχι μόνο αφήνονταν στην τύχη τους χωρίς να έχουν τρόπο να επιστρέψουν στις χώρες καταγωγής τους, αλλά εκβιάζονταν προκειμένου να δεχτούν δουλειές κάτω από ακόμα πιο άθλιες συνθήκες. Σε διαφορετική περίπτωση θα πλήρωναν πρόστιμα των 1.300 δολαρίων με το πρόσχημα του σπασίματος συμβολαίου πριν από τη λήξη του!

Η κατάσταση δεν είναι καλύτερη στην «πολιτισμένη» Αγγλία. Δίνουν και παίρνουν οι καταγγελίες, σύμφωνα με τις οποίες οι εργαζόμενοι δεν προλάβαιναν να πάνε ούτε στην τουαλέτα, ενώ δεν τους επιτρεπόταν να καθίσουν καθόλου κατά τη διάρκεια της 10ωρης βάρδιάς τους. Ενδεικτικό της αθλιότητας είναι ότι στις αποθήκες της Amazon καταγράφηκαν 80% περισσότερα εργατικά «ατυχήματα» σε σχέση με άλλες αντίστοιχες εταιρείες.

Η Amazon της εντατικοποίησης, των άθλιων συνθηκών εργασίας, των μισθών πείνας, των ομαδικών απολύσεων,

των εργατικών «ατυχημάτων», δεν είναι μια κακή παρένθεση στους «εργασιακούς παραδείσους» που υπόσχονται οι μεγάλοι κολοσσοί. Είναι η μαύρη καθημερινότητα που ζουν οι εργαζόμενοι, και κυρίως οι μετανάστες εργαζόμενοι, που βιώνουν στο πετσί τους την ολοένα και εντεινόμενη εκμετάλλευση στο βωμό της αύξησης της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Περισσότερα σαν τα παραπάνω αναδεικνύουν ότι αυτός είναι ο «παραδείσος» που περιμένει τους εργαζόμενους απ' την -κατά τα άλλα- ανάπτυξη του καπιταλιστικού συστήματος. Οι επενδύσεις που παρουσιάζονται σαν σωτήριες για τους εργαζόμενους δεν σημαίνουν τίποτα πέρα από ένταση της εκμετάλλευσης. Η εμπιστοσύνη των επενδυτών προς την Ελλάδα, που ευαγγελίζεται η κυβέρνηση, δεν είναι παρά εμπιστοσύνη ότι θα μπορέσουν να βρουν φτηνό εργατικό δυναμικό για ν' αυξήσουν ακόμα περισσότερο τα ιλιγγιώδη κέρδη τους.

Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι απ' την αύξηση της κερδοφορίας των εκμεταλλευτών τους. Γιατί ακριβώς αυτή η αύξηση προϋποθέτει και οξύνει την ένταση της εκμετάλλευσης και το ξεζούμισμα μέχρι τελικής πτώσης. Είναι ανάγκη οι εργαζόμενοι, κόντρα στα αφηγήματα περί ανάπτυξης, να προτάξουν τα δικά τους συμφέροντα. Ο δικός τους αγώνας αποτελεί τον μόνο δρόμο για δουλειά και ζωή με δικαιώματα.

Η νεολαία να απαντήσει εδώ και τώρα!

Να ανοίξει το ζήτημα της Παλαιστίνης στους φοιτητικούς συλλόγους

Εδώ και δύο σχεδόν εβδομάδες, ο Παλαιστινιακός λαός αποδεικνύει περίτρανα πως το ηθικό του ανάστημα δεν κάμπτεται απέναντι στο πάνοπλο και θωρακισμένο φασιστικό κράτος του Ισραήλ. Πως το «μποί» του δεν το καθορίζει η λεπτή λωρίδα γης στην οποία τον έχουν φυλακίσει, αλλά η θέλησή του για ζωή με αξιοπρέπεια. Ο αγώνας που δίνει εδώ και 75 ολόκληρα χρόνια, να κρατηθεί με νύχια και δόντια ως οντότητα στον χάρτη και στον κόσμο από τον οποίο επιχειρούν να τον αφανίσουν, είναι ο δρόμος των λαών. Είναι ένας αγώνας δίκαιος και γενναίος, πλάι στον οποίο πρέπει να σταθούμε με διεθνιστική αλληλεγγύη, οι λαοί όλου του κόσμου, πόσο μάλλον ο λαός της δικής μας χώρας, που, σαν αμερικανόδουλη που είναι, έχει σαφώς επιλέξει πλευρά της ιστορίας.

Σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, η εξάρτηση από τους ιμπεριαλιστικούς πυλώνες ΗΠΑ-ΕΕ καθορίζει και προστάζει τη στάση της υποτελούς αστικής τάξης. Μας το απέδειξε μια φορά η εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο στην Ουκρανία, μας το αποδεικνύει ξανά η συμμετοχή με φρεγάτες στο μακέλεμα των Παλαιστινίων από τους σιωνιστές του Ισραήλ. Οι κίνδυνοι που εγκυμονεί η τέτοια τάξης εμπλοκή σε πολέμους έγιναν ξεκάθαροι ένα προηγούμενο διάστημα από επίσημα χείλη του αστικού πολιτικού σκηνικού της Ρωσίας (βλ. υπουργός Εξωτερικών) σχετικά με την πολεμική βάση στην Αλεξανδρούπολη, μέσω της οποίας στέλνονταν στρατιωτικοί εξοπλισμοί και ως εκ τούτου καθιστούσε και εξακολουθεί να καθιστά τη χώρα ενδεχόμενο στόχο της Ρωσίας. Η αποδοχή, λοιπόν, πως «θα ματώσουμε πλάι στους συμμάχους» της αστικής τάξης δεν είναι τίποτα άλλο παρά κυνική παραδοχή πως θα μας κάνουν κρέας για τα κανόνια τους. Γιατί ο πραγματικός κίνδυνος αφορά στην τελική τους λαούς και μόνο τους λαούς.

Σε αυτή τη βάση είναι απαραίτητη η συγκρότηση ενός αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου. Και μάλιστα με μαζική συμμετοχή της νεολαίας, που είναι αυτή που θα σταλεί να πολεμήσει στην πρώτη γραμμή για ξένα συμφέροντα. Τα αυθόρμητα αντιπολεμικά αισθήματα της νεολαίας δεν αρκούν για να απαντήσουν τέτοιες καταστάσεις. Είναι, όμως, η μαγιά για να ζυμωθεί μέσα από συλλογικές διαδικασίες και γενικές συνελεύσεις το Παλαιστινιακό ζήτημα μέσα στις σχολές. Να ακουστεί ο αντιπολεμικός-αντιιμπεριαλιστικός λόγος που λείπει από τα αμφιθέατρα και που φαντάζει τόσο ξένος και μακρινός, μέχρι να αρχίσουν να πέφτουν βόμβες σε μια γειτονική χώρα.

Ο αγώνας του Παλαιστινιακού λαού πρέπει να ανοιχτεί στους Φοιτητικούς Συλλόγους. Είναι χρέος κάθε πολιτικής δύναμης με αναφορά στην επαναστατική Αριστερά να χαράξει αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση στα πανεπιστήμια. Η μαζικοποίηση μιας τέτοια

κατεύθυνσης προϋποθέτει, όμως, την πολιτική ζύμωση στα αμφιθέατρα, τη συζήτηση γύρω από το απαιτητικό Παλαιστινιακό ζήτημα. Και οι Αγωνιστικές Κινήσεις είμαστε πρόθυμοι να ανοίξουμε αυτή τη συζήτηση. Κόντρα στη λασπολογία και την κατασκευοφάντηση της Παλαιστινιακής Αντίστασης από σύσσωμο το πολιτικό σκηνικό και τα ΜΜΕ, απέναντι στη ρεφορμιστική αριστερά που θεωρεί τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό πολύ αναβαθμισμένα ζητήματα για να τα συζητάει ένας φοιτητής ή που αρνείται την εξάρτηση της χώρας από τον Ιμπεριαλισμό. Θα σταθούμε πλάι στον λαό της Παλαιστίνης, που εδώ και 75 χρόνια παλεύει κόντρα στον αφανισμό. Υπερασπιζόμενοι τον αγώνα που δίνει ως δίκαιο, επειδή είναι ένας αγώνας εθνικοαπελευθερωτικός, ενός λαού που ξεριζώθηκε από τα ίδια του τα εδάφη από αμερικανόφερτους εποίκους. Θα τον υπερασπιστούμε ως έναν αγώνα γενναίο, απέναντι στο πάνοπλο σιωνιστικό φασιστικό κράτος, που στηρίζεται από την πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ.

Η πρόταση για Γενικές Συνελεύσεις με αφορμή το Παλαιστινιακό δεν αποσκοπεί σε ιστορικού-φιλοσοφικού τύπου συζητήσεις. Για εμάς, είναι δεδομένο πως υπάρχει ανάγκη κινηματικής απάντησης και πως μόνο έτσι μπορεί να εκφραστεί η διεθνιστική αλληλεγγύη. Είναι, όμως, απαραίτητο αυτές οι κινηματικές απαντήσεις (διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις, κινητοποιήσεις) να φέρουν το πολιτικό στίγμα αυτό που θα τους δώσει δύναμη και συνέπεια για όσο χρειαστεί. Να είναι οργανωμένες και αποφασισμένες να τα βάλουν με την απόλυτα οργανωμένη κρατική καταστολή και τρομοκρατία. Να προκύπτουν από πολιτική ζύμωση και συζήτηση, ώστε να μπορούν να αντιπαρατεθούν και να αντέξουν απέναντι στη συστημική προπαγάνδα που θα τις πολεμάει καθημερινά. Κινήματα με τέτοια χαρακτηριστικά δημιουργούνται και τροφοδοτούνται από συλλογικές διαδικασίες και χωρίς αυτές, δεν αργούν να λάβουν χαρακτηριστικά εκτόνωσης. Η αλληλεγγύη, όμως, στην πάλη των λαών δεν μπορεί να φέρει τέτοια χαρακτηριστικά. Χρειάζεται συνέπεια, υπομονή και πολιτικά εφόδια. Και αυτό πρέπει και μπορεί να επιτευχθεί μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις.

Χαιρετίζοντας τις διαδηλώσεις που έγιναν τόσο στη χώρα, όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο, τις διαδηλώσεις καταδίκης του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ και αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση, συνεχίζουμε να παλεύουμε στην ίδια κατεύθυνση. Μέσα από γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις, διαδηλώσεις, να εκφράσουμε την υποστήριξή μας στον αγωνιζόμενο λαό της Παλαιστίνης. Να αναδείξουμε την ανάγκη συνολικής αλληλεγγύης σε έναν λαό, όχι μόνο όταν αυτός βομβαρδίζεται, αλλά και όταν εξεγείρεται με το όπλο στο χέρι.

Νίκη στην Παλαιστινιακή Αντίσταση!

Καταργούν τη δωρεάν σίτιση στη Λέσχη του ΑΠΘ!

Από την αρχή της φετινής χρονιάς, το σύστημα έδειξε την αποφασιστικότητά του στην προώθηση της κατάργησης του καθολικού δικαιώματος στη δωρεάν σίτιση, σε μια από τις λίγες Λέσχες πανελλαδικά που αυτό είχε απομείνει. Ασφυκτικοί έλεγχοι διεξάγονται καθημερινά, διώχνοντας τους φοιτητές που «δεν δικαιούνται» να τρώνε με βάση τα εισοδηματικά κριτήρια που θέτει η κυβέρνηση - και με τραμπούκικο, μάλιστα, τρόπο. Αυτό έρχεται ως συνέχεια των περσινών προσπαθειών εφαρμογής των ελέγχων, που είχαν ως αποτέλεσμα η Διοίκηση να κλείνει εκδικητικά τα ρολά κάθε φορά που οι φοιτητές κινητοποιούνταν για δωρεάν σίτιση. Προσπαθούν, μάλιστα, να στρέψουν τους φοιτητές εναντίον των «μικρών ομάδων φοιτητών που σπάνε τους ελέγχους», λέγοντας με θράσος ότι αυτοί ευθύνονται που δεν τρώει ο φοιτητόκοσμος και που το φαγητό τελειώνει από νωρίς (μιας και οι μερίδες που στέλνουν πλέον είναι μειωμένες περίπου στο μισό).

Η κατάργηση της δωρεάν σίτισης και στο ΑΠΘ εντάσσεται στη συνολική κατεύθυνση των ταξικών φραγμών και του πετάγματος κόσμου από τις σχολές, κατεύθυνση που επιτυγχάνεται με μια σειρά μέτρα που το σύστημα έχει καταφέρει να περάσει (ΕΒΕ, διαγραφές, χτύπημα στο δωρεάν πλέγμα κ.ά.). Το να γίνεται μια συζήτηση περί «ευρύτητας» των κριτηρίων δεν θέτει το πρόβλημα στη σωστή του βάση. Όπως έχει φανεί στο ΠΑΜΑΚ, στις Εστίες και σε μια σειρά άλλες Λέσχες πανελλαδικά, άπαξ και περάσουν τα κριτήρια, αυτά όλο και θα στενεύουν, μέχρι την ολοκληρωτική κατάργηση της δωρεάν σίτισης. Είναι αναγκαίο, λοιπόν, να δούμε συνολικά την κατεύθυνση που μπαίνει και όχι να στεκόμαστε στο ποια είναι (προς το παρόν) αυτά τα κριτήρια!

Το σύστημα προσπαθεί να χτίσει στους φοιτητές τη συνείδηση ότι η δωρεάν σίτιση δεν είναι δικαίωμα, αλλά παροχή του κράτους, και ότι οι έλεγχοι είναι φυσιολογικό να γίνονται. Σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες, λοιπόν, η αριστερά οφείλει να παρέμβει σε αυτόν τον κόσμο και να τον πείσει για το αντίθετο. Να τον πείσει ότι είναι δικαίωμά του να τρώει και να σπουδάζει δωρεάν και ότι μπορεί μέσα από τους αγώνες του να το διεκδικήσει. Οι κύριες ρεφορμιστικές δυνάμεις (ΚΝΕ-ΕΑΑΚ) αντί να θέσουν στους συλλόγους την ανάγκη διεξαγωγής γενικών συνελεύσεων και απάντησης του ζητήματος μέσα από την ενεργή συμμετοχή των ίδιων των φοιτητών, αναλώνονται σε αποφάσεις μέσα από ΔΣ και σε κινήσεις που καμία σχέση δεν έχουν με διεκδίκηση (π.χ. το μοίρασμα του φαγητού κάθε φορά που η Διοίκηση κλείνει εκδικητικά τα ρολά). Σε ακτιβισμούς περιορίζονται και οι δυνάμεις του α/α χώρου. Όμως, οι κινήσεις αυτές δεν μπορούν να κατοχυρώσουν το δικαίωμα στη δωρεάν σίτιση και δείχνουν από μέρους αυτών των δυνάμεων την τεράστια ανεμπιστοσύνη που έχουν στις φοιτητικές μάζες.

Η απάντηση πρέπει να δοθεί από τους ίδιους τους φοιτητές, με τη δική τους συμμετοχή στις γενικές τους συνελεύσεις και με το να πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια. Να πειστούν ότι το αν θα τρώνε δωρεάν στη Λέσχη και το αν θα σπουδάζουν δωρεάν, κρίνεται στους δικούς τους αγώνες, που τόσα χρόνια αυτοί ήταν που τους εξασφάλιζαν αυτό το δικαίωμα. Πέρα από λογικές ανάθεσης και «παραγκώνισής» τους, οι φοιτητές να βγούν μπροστά και να διεκδικήσουν να τρώνε και να σπουδάζουν δωρεάν!

Εκπαίδευση

Οι αδυναμίες του κινήματος πολλές αλλά οι δυνατότητες υπαρκτές

Η κυβέρνηση συνεχίζει ανενόχλητη την πολιτική της στην εκπαίδευση. Οι νόμοι Κεραμέως εφαρμόζονται και ο νέος υπουργός προχωράει ακόμα πιο πέρα. Η Τράπεζα Θεμάτων και η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής έχουν ενταχθεί στην «κανονικότητα» των σχολείων και πρόκειται να συμπληρωθούν με εξετάσεις στη Έκτη Δημοτικού και στην Τρίτη Γυμνασίου, που στην αρχή δεν θα έχουν εισαγωγικό χαρακτήρα στην επόμενη βαθμίδα, νέο μάθημα εισάγεται για να εμπεδώσουν οι μαθητές αλλά και οι εκπαιδευτικοί τις ευθύνες που έχει ο καθένας χωριστά για τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες και ανακοινώνεται χρονοδιάγραμμα για ψηφιακό φροντιστήριο, που θα νομιμοποιήσει την ανάγκη των φροντιστηρίων. Όσο για τους εκπαιδευτικούς, που βρίσκονται αντιμέτω-

ποι με τη φτώχεια, η καθημερινότητα στα σχολεία τους γίνεται όλο και πιο δύσκολη και κουραστική, χιλιάδες περιμένουν μήνυμα διορισμού στο κινητό τους, ενώ αυτοί που απασχολούνται στην παράλληλη στήριξη γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης του νέου μηχανισμού διευθυντών, που δείχνουν έτοιμοι να ανταποκριθούν στα αναβαθμισμένα τους καθήκοντα του αξιολογητή. Το προχώρημα της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών (ατομική αξιολόγηση) και των σχολείων (αυτοαξιολόγηση) παραμένει πάντα ο βασικός στόχος.

Όλα τα παραπάνω συμπληρώνονται με τους νέους αντεργατικούς νόμους που επιτίθενται στα σωματεία και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και στο δικαίωμα στην απεργία. Όλο και περισσότερες απαγορεύσεις, οδηγίες να μην προωθούν οι διευθυντές στους εκ-

Όταν η «πολιτισμένη» Ευρώπη φιμώνει τον παλαιστινιακό πολιτισμό

Το αποτρόπαιο έγκλημα του βιασμού, του εξευτελισμού και τελικά της δολοφονίας μιας μικρής Βεδουίνης από ισραηλινούς στρατιώτες πραγματεύεται το μυθιστόρημα της Αντάνια Σίμπλι. Και αυτό είναι κάτι που δεν θα της συγχωρεθεί ποτέ! Γιατί, ποιος είπε ότι ο πολιτισμός είναι ουδέτερος; Μάλλον η Σίμπλι δεν είναι καθόλου ουδέτερη, η δε Ευρώπη του «πολιτισμού» με απόλυτη βεβαιότητα δεν είναι ουδέτερη.

Το μυθιστόρημα αυτό, που εκδόθηκε στα αραβικά το 2016 και μέσα σε λίγα χρόνια μεταφράστηκε στα αγγλικά και στα γερμανικά, περιγράφει ένα πραγματικό έγκλημα. Και πόσα άλλα εγκλήματα γίνονται και μένουν κρυφά ή χωρίς μυθιστορηματική φωνή; Το «έγκλημα» φαίνεται πως ανήκει στους καταγγέλλοντες Παλαιστίνιους, αφού, παρά τη βράβευση του μυθιστορήματος αυτού με το όνομα Minor Detail, η τελετή απονομής του βραβείου, που ήταν να πραγματοποιηθεί στις 20 Οκτώβρη, ακυρώθηκε στο φόντο των εξελίξεων στην Παλαιστίνη, από τη δήθεν τρομοκρατία της Χαμάς.

Ψέμα! Η ακύρωση της τελετής απονομής είχε ξεκινήσει ήδη από το καλοκαίρι, επειδή μέλος τής κριτικής επιτροπής της LitProm (που απονέμει τα βραβεία σε χώ-

ρες της Αφρικής, της Ασίας, της Λ. Αμερικής και του αραβικού κόσμου) παραιτήθηκε. Ο λόγος; Το μυθιστόρημα που καταγγέλλει τον βιασμό μιας νεαρής Βεδουίνης από ισραηλινούς στρατιώτες το 1949 είναι αντισημιτισμός! Κι αυτό ψέμα!

Η πραγματικότητα είναι ότι δεν ενοχλεί τους ιμπεριαλιστικούς πολιτιστικούς μηχανισμούς η τρομοκρατία, αφού τις πραγματικές τρομοκρατικές ενέργειες, ανάμεσα στις οποίες και ο βομβαρδισμός νοσοκομείου με εκατοντάδες θανάτους από το Ισραήλ, αν δεν τις προωθούν, τουλάχιστον τις ανέχονται σε πλείστες περιπτώσεις. Αυτό που τους ενοχλεί είναι ο καταπιεσμένος να σηκώνει κεφάλι και να αντιστέκεται, ακόμα και με το όπλο, ή έστω με την πένα του, απέναντι στον καταπιεστή. Αυτή είναι η βάση των κινήσεων των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών κρατών, σε αυτό το φόντο ακριβώς γίνεται και η ακύρωση της τελετής βράβευσης. Σαφώς πρέπει να ντύσουν ιδεολογικά την απόφασή τους, και το ευκολότερο είναι να συγχέουν τον αντισημιτισμό με τον αντισιωνισμό και άρα με τον αγώνα των Παλαιστίνιων για ελευθερία. Ειδικά μεγαλύτερο πρόβλημα γι' αυτούς αποτελεί η παλαιστινιακή αντίσταση να χρησιμοποιεί όπλα.

Σε έναν κόσμο που ο σιωνισμός επιχειρεί να πνίξει καθετί αραβικό στην κατεχόμενη Παλαιστίνη, υπάρχουν πάντα φωνές που αντιστέκονται με την καλλιτεχνική τους γλώσσα. Αυτό είναι ένα «έγκλημα» που καλείται να ξεσκεπάσει όλα τα εγκλήματα σχετικά με την κατάσταση ζωής των Παλαιστίνιων. Ένα μυθιστόρημα το οποίο πολιτικοποιεί χωρίς καν να πολιτικολογεί είναι από τους πλέ-

ον αποτελεσματικούς τρόπους να λάμψει η πραγματικότητα και το δίκαιο της παλαιστινιακής αντίστασης απέναντι σε αυτή τη βαρβαρότητα. Και πόσες άλλες φωνές να σκεφτεί κανείς πως υπάρχουν, πέραν της Αντάνια Σίμπλι, που απλά δεν θα μεταφραστούν από τα αραβικά, ακριβώς επειδή πιθανά είναι ακόμη δηκτικότερα απέναντι στο Ισραήλ. Κι όμως, η φωνή τους πρέπει να ακουστεί!

Στις 28-29 / 10 θα πραγματοποιηθεί το συντονιστικό των Αγωνιστικών Κινήσεων

Είμαστε μπροστά στο συντονιστικό των Αγωνιστικών Κινήσεων, μία από τις δύο πανελλαδικές τους διαδικασίες. Το δυναμικό θα καλεστεί να συζητήσει για τα ζητήματα τα οποία αφορούν τη νεολαία, τον λαό συνολικά, το βαθύ προχώρημα της επίθεσης του συστήματος, τις αναγκαιότητες και τα καθήκοντα του καιρού. Μέλη και φίλοι του σχήματος χρειάζεται να συζητήσουμε και να ενιαιοποιηθούμε για να απαντήσουμε και να αντισταθούμε στη συντονισμένη επίθεση του συστήματος και των κυβερνήσεων του.

Το προηγούμενο διάστημα, είδαμε το πιο ωμό και απάνθρωπο πρόσωπο του συστήματος, από τη δολοφονία στα Τέμπη μέχρι τις φωτιές του καλοκαιριού και τις πλημμύρες του Σεπτεμβρίου. Ένα σύστημα που μας αποδεικνύει πως μέσα σε αυτό δεν χωρά η νεολαία, ούτε τα όνειρά της, δεν διστάζει να θυσιάζει ανθρώπινες ζωές στο βωμό του κέρδους, να καταστρέφει την περιουσία του λαού. Παράλληλα, προχωρά η επίθεση σε κατεκτημένα δικαιώματα, κατοχυρωμένα από την πάλη του λαού και των νέων, με τους αντεργατικούς νόμους Γεωργιάδη

και Χατζηδάκη, τους νόμους Κεραμέως και την επίθεση στη δημόσια και δωρεάν παιδεία. Σε αυτή την κατάσταση, οι Αγωνιστικές Κινήσεις καλέστηκαν να εκφράσουν άποψη και να παρέμβουν στις μάζες. Με την προσπάθεια πανελλαδικά να γίνουν Γενικές Συνελεύσεις στους φοιτητικούς συλλόγους, να ξαναψηλαφίσει ο φοιτητόκοσμος τον δρόμο του αγώνα και της αντίστασης, του τριπτύχου συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις. Αυτής της κίνησης πρέπει να κάνουμε τον απολογισμό, να βγάλουμε τα αναγκαία συμπεράσματα για τους αγώνες του αύριο.

Οι ανάγκες του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, ενός συστήματος που σαπίζει, το έχουν θέσει σε τροχιά συνέχισης και βάθυνσης της επίθεσης στα δικαιώματά μας. Ο φοιτητόκοσμος θα βρεθεί μπροστά σε πολλαπλά μέτωπα. Οι εξαγγελίες της κυβέρνησης για την αναθεώρηση του Άρθρου 16, τις διαγραφές και τα πειθαρχικά, τη διαδραστική επάρκεια, την ΕΒΕ, τις τηλεεκλογές και την επίθεση σε δωρεάν σίτιση, στέγαση, συγγράμματα, μεταφορές, αποτελούν την στοχευμένη και συντεταγμένη προσπάθειά τους να διαμορφώσουν την παιδεία για τους λίγους και εκλεκτούς, να κάνουν τους όρους με τους οποίους σπουδάζουμε μη βιώσιμους. Όλα αυτά ενώ η ακρίβεια καλπάζει, τα ενοίκια είναι άπιαστα, προχωράει η εντατικοποίηση μέσα στις σχολές και η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, ξεσπούν πόλεμοι και προσφυγιά, καταπιέζονται ολόκληροι λαοί.

Υπό αυτό το πρίσμα, θεωρούμε πως το φετινό συντονιστικό έχει ιδιαίτερη σημασία για να οικοδομηθούν και στο εσωτερικό μας οι όροι εκείνοι που θα μπορέσουν να βγάλουν τη νεολαία στο προσκήνιο, έξω από διαχειριστικές λογικές και υποταγής στις κατευθύνσεις του μικρότερου κακού. Να βγούμε από αυτή την διαδικασία δυναμωμένοι και με γεμάτες τις πολιτικές μπαταρίες. Να μπορέσουμε να αναδείξουμε την εξέγερση του Πολυτεχνείου, εν όψει των 50 χρόνων, και να αποτελέσει φάρο στους αγώνες του σήμερα. Είμαστε πεισμένοι ότι η νεολαία και ο λαός μπορούν και θα νικήσουν. Ας πάρουμε λοιπόν την κατάσταση στα χέρια μας!

παιδευτικούς τα συνδικαλιστικά μηνύματα των ΣΕΠΕ, ΕΑΜΕ και των παρατάξεων, να απαιτείται άδεια εισόδου στα σχολεία για συνδικαλιστική ενημέρωση. Ένα κύμα διώξεων έχει απλωθεί πανελλαδικά, αν και η ΔΙΔΕ Πειραιά έχει τα πρωτεία. Διώξεις καθαρά πολιτικές και τρομοκρατικές.

Απέναντι σε όλα αυτά, η συνδικαλιστική ηγεσία φαίνεται ανάξια και ανόρεκτη να ηγηθεί οποιουδήποτε αγώνα, αλλά είναι ικανότερη να συναλλάσσεται με την κυβέρνηση και πρόθυμη να πίνει πρωινούς καφέδες με τον υπουργό ή τους Διευθυντές Εκπαίδευσης. Πρωινός καφές ονομάζεται πια ο διάλογος κυβέρνησης και σωματείων.

Τι γίνεται όμως με τις παρατάξεις της Αριστεράς, των Παρεμβάσεων και του ΠΑΜΕ, ειδικά στο θέμα που καίει τους εκπαιδευτικούς, την αξιολόγηση; Το ΠΑΜΕ αποδεικνύει καθαρά τη δεξιά μετατόπισή του. Εκεί που εμφανιζόταν ένα προηγούμενο διάστημα ως ο μέγας επικριτής όσων παρατάξεων καλούσαν σε διάλογο με την κυβέρνηση και τις Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, τώρα παρου-

σιάζει τη συμμετοχή του σε αυτόν ως νίκη του κινήματος και του ίδιου. Όσο για την αξιολόγηση, αφού κατακεραυνώσε όλους τους άλλους για τα ενιαία κείμενα της ΔΟΕ, μπήκε με τα μπούνια μέσα και όσο δεν τα υιοθετούσε η ΟΛΜΕ, πρότεινε στις ΕΑΜΕ δικά του. Τώρα, στο όνομα της ενότητας του κλάδου, συναλλάσσεται ανοιχτά με τις παρατάξεις που αναφέρονται στο ΠΑΣΟΚ, τη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ, που του κάνουν τα χατίρια να καλούν και να πω σε μια στάση εργασίας. Μια στάση εργασίας για τους αναπληρωτές, μια άλλη για την ειδική αγωγή και κάπως έτσι δείχνει απίστευτα δραστήριο στον δρόμο προς το τίποτα.

Οι Παρεμβάσεις από την άλλη, πλην του κομματιού που εμπνεύστηκε τα ενιαία κείμενα, που συνειδητά εγκατέλειψε τη γραμμή της ανατροπής της αξιολόγησης, δείχνουν αδύναμες να τραβήξουν μπροστά. Τμήματά τους που επέμειναν στη γραμμή της απεργίας-αποχής τώρα μάζουν και ολίγον κι από κείμενα. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών θεωρούν πως μπορούν να συνεργαστούν σε μια σει-

ρά ζητήματα με κομμάτια των Παρεμβάσεων. Γι' αυτό ασκούν έντονη κριτική στους ψεύτικους συντονισμούς που ξεπηδούν από παντού, που δεν συντονίζουν τίποτα. Ιδιαίτερα αντιπαλεύουν τις τάσεις εφησυχασμού και παραίτησης που βγαίνει μέσα από τους πανηγυρισμούς, γιατί, τάχα, ο κλάδος ακύρωσε την αξιολόγηση.

Η αξιολόγηση, ειδικά η αυτοαξιολόγηση, προχωράει σιγά σιγά. Τα μέλη των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών θεωρούν πως η μάχη δεν έχει κριθεί. Άλλωστε, δεν έχει δοθεί πραγματικά. Δηλώνουν πως θα κάνουν ό,τι μπορούν για να γίνει η παθητική άρνηση ενεργητική διεκδίκηση. Δεν διευκολύνουν τους αξιολογητές να κάνουν τη δουλειά τους.

Οι αδυναμίες είναι πολλές, όμως πολλές είναι και οι δυνατότητες, τις οποίες οι συνδικαλιστικές δυνάμεις πρέπει να δουν. Η αντίσταση των εκπαιδευτικών στην αξιολόγηση και η οργή τους δείχνει πως υπάρχουν δυνατότητες για πραγματικό συντονισμό και κοινή δράση.

σχολία

Τάξη

Η γαλλική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι απαγορεύονται οι κινητοποιήσεις υπέρ των Παλαιστινίων, με την αιτιολογία ότι «μπορεί να προκαλέσουν διαταραχή της δημόσιας τάξης». Ειδικά στη Λωρίδα των Προαστίων.

Αλλαγή

«Η Γάζα δεν θα είναι ποτέ ξανά η ίδια», διαμήνυσε ο αρχηγός του ισραηλινού στρατού Χέρτζι Χαλέβι, στο πρώτο δημόσιο σχόλιό του από την έναρξη του πολέμου με τη Χαμάς, το περασμένο Σάββατο. Θα μείνει με λιγότερα παιδιά.

Ανθρωποι

Η πρέσβης του Ισραήλ στο Ηνωμένο Βασίλειο, Τζίπι Χοτοβέλι, δήλωσε ότι δεν υπάρχει ανθρωπιστική κρίση στη Γάζα, αμφισβητώντας τις αναφορές των διεθνών οργανισμών και των ανθρωπιστικών οργανώσεων ότι οι Παλαιστίνιοι ξέμειναν από πόσιμο νερό, τρόφιμα, φάρμακα και άλλα βασικά αγαθά. Δεν υπάρχει, εάν δεν τους δέχεται ως ανθρώπους.

Σκίτσο

Ο σκιτσογράφος Στιβ Μπελ απολύθηκε από τον Guardian, στον οποίο εργαζόταν για περισσότερο από 40 χρόνια, γιατί σε γελοιογραφία του απεικονίζει τον Ισραηλινό πρωθυπουργό να φοράει γάντια του μποξ, με ένα από τα οποία κρατά ένα νυστέρι στραμμένο στην εκτεθειμένη κοιλιά του, στην οποία έχει χαράξει το περίγραμμα της Λωρίδας της Γάζας. Στη λεζάντα, ο Νετανιάχου δηλώνει: «Κάτοικοι της Γάζας, φύγετε από εδώ τώρα!». Η εφημερίδα χρησιμοποίησε το δικαίωμα στην αυτοάμυνα.

Επίσκεψη

Η κυβέρνηση του Ισραήλ απάντησε αρνητικά στο αίτημα του Βολοντίμιρ Ζελένσκι να επισκεφθεί τη χώρα σε ένδειξη αλληλεγγύης. Σύμφωνα με τα ισραηλινά ΜΜΕ, η απάντηση που του δόθηκε ήταν πως «δεν είναι η κατάλληλη στιγμή». Χρειαζόμαστε και εμείς όπλα.

Κανόνες

Ο Αμερικανός πρόεδρος, Τζο Μπάιντεν, δήλωσε «βέβαιος» ότι ο στρατός του Ισραήλ θα δράσει τηρώντας τους κανόνες του πολέμου στις επιχειρήσεις του στη Λωρίδα της Γάζας. Αρχίζοντας από τα νοσοκομεία.

Τείχος

Η κυβέρνηση του Δημοκρατικού προέδρου, Τζο Μπάιντεν, ανακοίνωσε σήμερα ότι θα προσθέσει άλλο ένα τμήμα στο τείχος που έχει ανεγερθεί στα σύνορα με το Μεξικό, σε μια προσπάθεια να περιορίσει τις αφίξεις μεταναστών, συνεχίζοντας έτσι ένα εμβληματικό μέτρο του Ρεπουμπλικάνου πρώην προέδρου, Ντόναλντ Τραμπ. Νότια Όχθη.

Δάγκωμα

Ο σκύλος του Τζο Μπάιντεν έγινε ο δεύτερος σκύλος του Αμερικανού προέδρου, που απομακρύνεται από το συγκρότημα του Λευκού Οίκου, μετά από σειρά επιθέσεων κατά μελών του προσωπικού της αμερικανικής προεδρίας. Ο Κομάντερ, γερμανικός ποιμενικός δύο ετών, φέρεται να δάγκωσε αξιωματικό της Μυστικής Υπηρεσίας στις 25 Σεπτεμβρίου. Βομβαρδίστε τα κυνοκομεία.

Ηρεμία

Η Γερουσία του Βερολίνου απαγόρευσε τη χρήση του παραδοσιακού παλαιστινιακού μαντιλιού στα σχολεία, εφόσον διαταράσσεται η ηρεμία του σχολείου. Μπορεί να γίνει στόχος ισραηλινών βομβαρδισμών.

Δεν δαιμονοποιούμε τη λέξη... ιμπεριαλισμός

Μετά τον «εξορκισμό» του κεφαλαίου από τη δαιμονική επήρεια της «κακής επιχειρηματικότητας», που πρώτος πέτυχε ο «μέγας εξορκιστής» Αλ. Τσίπρας και συνεχίζει με ζήλο νεοφώτιστου «εξορκιστή» ο Κασσελάκης, συντελείται ήδη μια αποδαιμονοποίηση του ιμπεριαλισμού (ιδίως του αμερικάνικου και ισραηλινού ιμπεριαλισμού), ως ανώτατο στάδιο του... «αποδαιμονοποιημένου» καπιταλισμού. Εξάλλου, ο «εξορκισμός» του ιμπεριαλισμού αποτελεί μια «αρχαιότατη» πρακτική, που μεγαλούργησε στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο με τη συνδρομή των «πατριωτικών δυνάμεων» της Β' Διεθνούς των εργατών. Εκεί για πρώτη φορά ακούστηκε ηχηρά το «δικαίωμα στη νόμιμη άμυνα» των εμπόλεμων ιμπεριαλιστικών και καπιταλιστικών κρατών, που μεταφράστηκε στο «να σκοτώνονται οι λαοί για τ' αφέντη το φαί». Το φρικτό έργο επαναλήφθηκε με αλλαγή σκηνικού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όπου η αυτοθυσία του σοβιετικού λαού έσωσε την ανθρωπότητα από τη φασιστική-ναζιστική εκδοχή του συστήματος.

Τώρα, η απειλή ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου караδοκεί, ώστε να ολοκληρωθεί το... τρισάγιο των «εξορκιστών» του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού στην ανθρωπότητα. Για την ώρα παριστάνουν τους «αμέτοχους» στις αιματοχυσίες. Αντιλαμβάνονται το «σύστημά τους» ως εργαλείο ανάπτυξης και ευημερίας με... μειοψηφικούς μετόχους τους εργαζόμενους. «Good bussiness» και «stock option» ονομάζεται η λαμπρή ιδέα. Κι όποιος διαφωνεί, είναι με την πλευρά ενός πολιτικού «φονταμενταλισμού».

Κι όμως. Ο πιο επικίνδυνος φονταμενταλισμός είναι ο «φονταμενταλισμός» της αγοράς, του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού και με «ιερό κείμενο» το κέρδος και την αρπαγή εδαφών και πόρων. Ο πιο επικίνδυνος εθνικισμός, σωβινισμός, ρατσισμός είναι ο ιμπεριαλισμός που ντύνεται με τα ρούχα της «δημοκρατίας» και του «κοσμοπολιτισμού», για να επιβάλει την «über alles» επεκτατική και «αναπτυξιακή» πολιτική του, που κατασκευάζει «υπανθρώπους» και «αι-

μοσταγείς λαούς», για να προωθήσει την ανθρωποφάγα πολιτική του, χρησιμοποιώντας έναν γιγαντιαίο μηχανισμό ψεύδους και εξαπάτησης που έχει δημιουργήσει.

Αυτή η «δαιμονική» πολιτική συμπυκνώνεται στα όσα συμβαίνουν τώρα στην πολύπαθη Παλαιστίνη, στα (διαχρονικά) εγκλήματα που διαπράττουν οι σιωνιστές και οι «ανθρωπιστικές» ηγεσίες των ΗΠΑ και της ΕΕ, με συνεργούς κράτη-παρίες όπως η Ελλάδα. Και κανένας «εξορκιστής» δεν πρόκειται να «εξορκίσει» αυτή την πολιτική.

Τι είναι το κράτος του Ισραήλ που επικαλείται το δικαίωμα ύπαρξης, ενώ αρνείται στην Παλαιστίνη; Πρόκειται για ένα κράτος που έχει εισβάλει επανειλημμένα σε όλα τα γειτονικά κράτη, που έχει υπό μακροχρόνια κατοχή ξένα εδάφη, που διατηρεί για πάνω από μισό αιώνα το μεγαλύτερο στρατόπεδο συγκέντρωσης, που μεταχειρίζεται τους πραγματικούς κατοίκους της περιοχής (τα δήθεν ισραηλινά εδάφη) σαν κατώτερα όντα, που πραγματοποιεί εθνοκάθαρση στα όρια (;) της γενοκτονίας, που διαθέτει και απειλεί με πυρηνικά και χημικά όπλα μαζικής καταστροφής και απαιτεί τον αφοπλισμό των αντιπάλων, που αδιαφορεί για τις αποφάσεις του ΟΗΕ κ.λπ. κ.λπ. Κι όλα αυτά με λευκή εξουσιοδότηση από τις ΗΠΑ και τη Δύση. Όχι! Ένα τέτοιο κράτος δεν έχει δικαίωμα ύπαρξης.

Κατηγορούν τη Χαμάς ότι κάνει πολιτική με βάση το Κοράνι. Κι ας είναι το Ισραήλ που επικαλείται την Παλαιά Διαθήκη, για να κλέψει παλαιστινιακά εδάφη διαπράττοντας ακατανόμαστες φρικαλεότητες. Οι ανοησίες περί «θρησκευτικού πολέμου» δεν πείθουν ούτε τους πιο φανατικούς εκατέρωθεν απλούς πιστούς. Κι ας είναι «πεπεισμένοι» διάφοροι... ανεξίθρησκοι και άθεοι «αναλυτές» της Δύσης.

Ας ενημερώσει, λοιπόν, κάποιος τους «νικητές» της Δύσης έναντι της «ηττημένης» Ανατολής ότι ο «θρίαμβός» τους δεν σημαίνει ότι οι λαοί, η εργατική τάξη, η νεολαία, η Αριστερά, οι κομμουνιστές θα γονατίσουν μπροστά στους θλιβερούς «καίσαρες» του 21ου αιώνα. Κάτι τέτοιο δεν

είναι δυνατό να γίνει. Όχι λόγω εμμονής σε πεποιθήσεις, αλλά γιατί ο κόσμος δεν κινείται με τους κανόνες που νομίζουν. Τον κόσμο τον κινεί η ανάγκη. Από αυτή ξεπηδούν οι έννοιες της ελευθερίας, της δικαιοσύνης, της προόδου, της ασφάλειας, της ανθρωπιάς και της αλληλεγγύης.

Όσοι επιχειρούν την «αποδαιμονοποίηση» (την αθώωση) του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού κάνουν πως δεν ξέρουν ή ξεχνούν ότι το όλο οικοδόμημα υψώθηκε με υλικά το εμπόριο ανθρωπών (δουλεία) και τον «εσωτερικό» ή «εξωτερικό» ιμπεριαλισμό (εθνοκαθάρσεις, γενοκτονίες, αρπαγή εδαφών, ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι). Ακόμη και στο φαινομενικά «καθαρό από αίμα» επίπεδο των αγορών προηγήθηκαν αιματοχυσίες για να εδραιωθούν και να κυριαρχήσουν. Κι όταν πια στέγνωσε το αίμα, όταν επικράτησε «ηρεμία, ειρήνη, νόμος, τάξη και ασφάλεια», ανέλαβε η «υγιής επιχειρηματικότητα» με τις «καλές πρακτικές» και τις «ήπιες δεξιότητες» την εκμετάλλευση φυσικών και ανθρωπίνων πόρων. Όπως το περιέγραφε, δηλαδή, ο πάντα κυνικός αναλυτής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και αρθρογράφος των New York Times, Τόμας Φρίντμαν: «Τα ΜακΝτόναλτς δεν μπορούν να ανθίσουν χωρίς την McDonnell-Douglas που σχεδιάζει τα F-15».

Ο «εγκληματικός εγκέφαλος» του Τόμας Φρίντμαν δεν παρέλειψε να συμβουλέψει από τη σκοπιά των αμερικανικών συμφερόντων το Ισραήλ: «Να είστε προσεκτικοί, τους λέω: μην μπείτε στη Γάζα προτού βρείτε τον τρόπο να βγείτε από αυτή». Μόνο που δεν υπάρχει τρόπος να βγει ο ιμπεριαλισμός από την εγκληματική του φύση.

Μπορεί για την ώρα να φαίνεται αποδυναμωμένη η αξία μιας κριτικής και πολιτικής που στόχο έχει να ανατινάξει τα θεμέλια και το πλαίσιο λειτουργίας του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Ωστόσο, η αλαζονεία και η υπερφοβία με την οποία αντιμετωπίζουν αυτή την κριτική και πολιτική οι «νικητές» των πολεμικών μετώπων μοιάζει με «ξόρκι» απέναντι στον φόβο μελλοντικών λαϊκών επαναστάσεων.